

ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ

Shyamala Subarna

କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ତ୍ରିମାସିକ ପତ୍ରିକା
(An Agriculture Related Quarterly Magazine)

ଏପ୍ରିଲ - ଜୁନ୍ ୨୦୨୧

ତୃତୀୟ ସ୍ଵନକ୍ଷତ୍ର ବିଶେଷାଙ୍କ

ସମ୍ପାଦକ: ଡି. ଶୁଭମ୍

www.shyamalasubarna.com

ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷ - ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟା - ଏପ୍ରିଲ-ଜୁନ୍ ୨୦୨୧

ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ

Shyamala Subarna

(କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ତ୍ରୈମାସିକ ପତ୍ରିକା)

(An Agriculture Related Quarterly Magazine)

ତୃତୀୟ ସ୍ୱମ୍ଭବତ୍ ବିଶେଷାଙ୍କ

: ସମ୍ପାଦନାମଣ୍ଡଳୀ :

ପ୍ରଞ୍ଜା ପରମିତା

ଚିନ୍ମୟ ଜେନା

ବିଜ୍ଞାନ ମିହିର ରାଉତ

ଶୁଭଶ୍ରୀ ସାହୁ

ଜଗଦାନନ୍ଦ ପ୍ରଧାନ

: ଉପଦେଷ୍ଟା :

ଭୁବନାନନ୍ଦ ଅଧିକାରୀ

ଗୌରାଜ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ

ଡ. ଅରବିନ୍ଦ ଦାସ

ସୌମ୍ୟଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ସୁବ୍ରତ କୁମାର ମହାନ୍ତି

ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ

ଡି.ଶୁଭମ୍

: ଯୋଗାଯୋଗ :

ବାସୁଦେବପୁର, ଭଦ୍ରକ-୭୫୬୧୨୫

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ-୯୪୩୮ ୪୬୭୦୭୯

Email- dshuvam97@gmail.com

ମୂଲ୍ୟ- ୩୦/- (ତିରିଶି ଟଙ୍କା) ମାତ୍ର

website- www.shyamalasubarna.com

‘ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ’
(କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ତ୍ରେମାସିକ ପତ୍ରିକା)

ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ : ଡି. ଶୁଭମ୍

ମାର୍ଗଦର୍ଶକା ଓ ପ୍ରେରଣା: ଶ୍ରୀମତୀ ମନ୍ଦାକିନୀ ଦାସ
ଡି. ସ୍ଵାତୀ

ସହଯୋଗୀ ସମ୍ପାଦିକା - ରୂପାଲି ମହାପାତ୍ର

ଅକ୍ଷର ସଜ୍ଜା: ମହେଶ ଟେକ୍ନୋଲଜି ,
ଭୁବନେଶ୍ଵର

ମୁଦ୍ରଣ: ମହେଶ ଟେକ୍ନୋଲଜି , ଭୁବନେଶ୍ଵର
ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ: ୭୦୦୮୧୮୪୮୭୧

ପ୍ରଚ୍ଛଦ : ମହେଶ ଟେକ୍ନୋଲଜି, ଭୁବନେଶ୍ଵର

ଇ-ସଂସ୍କରଣ : ମହେଶ ଟେକ୍ନୋଲଜି,
ଭୁବନେଶ୍ଵର

ପ୍ରକାଶନ ସମୟ:- ଏପ୍ରିଲ , ୨୦୨୧

ମୂଲ୍ୟ:- ୩୦/-

(ତିରିଶି ଟଙ୍କା ମାତ୍ର)

ସୂଚନା :

୧. ଏହା ଏକ କୃଷିଭିତ୍ତିକ ତ୍ରେମାସିକ ପତ୍ରିକା
୨. ପ୍ରତି ତିନିମାସରେ ଯଥା ଜାନୁୟାରୀ-ମାର୍ଚ୍ଚ, ଏପ୍ରିଲ-ଜୁନ୍, ଜୁଲାଇ- ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ଅକ୍ଟୋବର- ଡିସେମ୍ବରର ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ ।
୩. କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ଉପାଦେୟ ଲେଖା ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଠିକଣାରେ ପଠାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।
୪. ଆବଶ୍ୟକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶନ ଉପଯୋଗୀ ହେଲେ ତାହା ନିଷ୍ପନ୍ନ ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନିତ କରାଯିବ । କୃଷି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଗବେଷଣାତ୍ମକ ଲେଖାକୁ ଆମେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେଇଥାଉ ।
୫. ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଭୁଲ ଭାବରେ ଡି.ଟି.ପି କରି ମେଲ/ ଠିକଣାରେ ପଠାଇବା ବାଞ୍ଛନୀୟ । ଲେଖକଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକଣା, ଫଟୋ ଓ ଫୋନ୍ ନମ୍ବର ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

‘ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ’ର ଇ-ସଂସ୍କରଣ ଏବେ ଉପଲବ୍ଧ । ଅନଲାଇନ ଜରିଆରେ ଇ-ପତ୍ରିକା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଲଗଅନ୍ କରନ୍ତୁ
www.shyamalasubarna.com

धर्मेन्द्र प्रधान
ଧର୍ମେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ
Dharmendra Pradhan

मंत्री
पेट्रोलियम एवं प्राकृतिक गैस ;
इस्पात मंत्रालय
भारत सरकार, नई दिल्ली
Minister
Petroleum & Natural Gas ;
Steel
Government of India
New Delhi

Message

I am happy to learn that “Shyamala Subarna” is going to be published in April, 2021 which is a student initiative and has been working with Farmers and Agriculturist for shortening the gap between the laboratories and the field.

Now these days broaden prospect on the advancement of new and innovative possibilities in Agriculture sector and its related areas has become highly important. I hope this magazine will help in disseminating such information to the grassroots and to all such agencies, institutes, organizations and stakeholders in the industry, abreast them with latest developments in the field of agriculture and agribusiness.

I extend my greetings and good wishes for successful publication of the magazine.

Dharmendra Pradhan

ସୌମ୍ୟଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ
 ତତ୍ତ୍ଵସିଳଦାର
 ବାସୁଦେବପୁର, ଭଦ୍ରକ

Message

ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଉଚ୍ଚାରଣ

ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ – କୃଷିର ପରିଧିରୁ ବାହାରି କର୍ମର କାୟାକନ୍ଧରେ କୁହୁକ କିମିଆ .. ପୁଣି କବିତା ଗଜର ଗହନ ଦୁନିଆ .. ଏକ କୃଷି ମନସ୍କ ଚେତନାର ବ୍ୟାପକ ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ..

ଓଡ଼ିଶା ଗ୍ରାମ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିର ନିଆରା ବାସ୍ନା ସହ ଅନନ୍ୟ ଅନୁଭୂତିର ଏକ ମାର୍ମିକ ପ୍ରତିବେଦନ ..ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ..ଆଗାମୀ ସମୟ ପାଇଁ କୃଷିର ପରିବର୍ତ୍ତନର ଅଭୂତ ବାର୍ତ୍ତାବହ ..ପୁଣି ଜିଜ୍ଞାସୁ ମନର ଅନନ୍ତପ୍ରଶ୍ନ ସହ ଫେଣ୍ଟାଫେଣ୍ଟି,ଏକ ଅନନ୍ୟ ଅୟୁତ ସମ୍ଭାବନା ..ଏକ ସବୁଜ ସ୍ଵାକ୍ଷର.. ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ କେବଳ ଏକ କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ପତ୍ରିକା , ତାହା ନୁହେଁ , ଏକ କଂଚା ହାତରେ ଗଢ଼ା ନିହାତି ସ୍ଵପ୍ନ ମନସ୍କ ଖୁଆଲି ମନର ଅକୁହା ବେଦନା। ଗତ ତିନି ବର୍ଷର ଯାତ୍ରା ପଥରେ ସାଉଁଟିଛି କେତେ ପ୍ରଶଂସା,କେତେ ନିନ୍ଦା ,ଅପବାଦ ବି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁରେ ଡରି ନଯାଇ ବରଂ ପୁଣି ଅଧିକ ସକଳଖି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ।

ଆଜି ପୁଣି ତୃତୀୟ ସ୍ଵନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବରେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରକାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ନୂଆ ପରିକଳ୍ପନା ..ନୂଆ ପ୍ରୟାସ । ଏ ଅବସରରେ ଏ ପତ୍ରିକାର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ,ସଦସ୍ୟାଙ୍କୁ ମୋ ତରଫରୁ ଅୟୁତ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଢେର ସାରା ସୁମନାସ ।

ବିଜୟ କୁମାର ମହାନ୍ତି
ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ମୁଖ୍ୟ
କୃଷି ଅଧିକାରୀ , ଗଜପତି

Message

ଏହା ଅତି ଆନନ୍ଦର ବିଷୟ ଯେ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତାର ତୃତୀୟ ସ୍ତନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିବାକୁ ଯାଉଛି । କୃଷି ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦୀର୍ଘ ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଏ ପତ୍ରିକା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ପଦକ୍ଷେପ । ଯୁବ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନୀ ଡ଼ି ଶୁଭମ୍ଭଙ୍କ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଉଦ୍ୟମ ଯୋଗୁଁ ଏହା ସମ୍ଭବ ବହୋଇ ପାରିଛି । ସୀମିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଏମିତି ଏକ ତ୍ରେମାସିକ କୃଷି ପତ୍ରିକା ଚାଷୀ ମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆଦୃତ ହୋଇପାରିଛି । ଏହା ମାଧ୍ୟମରେ ଚାଷୀ ମାନେ ବିଭିନ୍ନ କୃଷି ସମ୍ପନ୍ନୀୟ ସମସ୍ୟା ଓ ସମାଧାନ ବିଷୟରେ ଅବଗତ ହୋଇପାରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଚାଷ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ କ୍ଷେତ୍ର କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଉକୃଷ୍ଟ ପତ୍ରିକା ।

ମୁଁ ଏହି ଅବସରରେ ପତ୍ରିକାର ଉତ୍କଳ ଭବିଷ୍ୟତ କାମନା କରୁଛି ।

Dr Bijoy Kumar Pany
Head, Dept of Soil science and
Agricultural Chemistry,IAS,SOA

Message

Agriculture impacts billions of hunger and 21st century most underrated culture. Shyamala Subarna is trying and also will try to glorify the life of Farmers. The young buds are doing a fantabulous job for the development of farmers and farming community.

The third foundation special issue will publish in this April 2021. I convey my best wishes and all round development of the magazine.

Mr G.C. Das
Founder ,Shyamala Subarna

Message

Agriculture is the backbone of Indian culture and economy . The economic development of our country mainly depends on agriculture as around 60% of our population are still involved in agriculture and allied sectors. Also, attaining food security will decrease our dependence on imports and further help to increase exports. So, agriculture and allied sector becomes the focal point for the Government. Agriculture is one of the most noble and selfless job. Farmers are the real son of the soil as they provide us with food which is the optimum necessity for our survival. The empowerment of farmers and improvement of the agriculture sector is an absolute necessity of the prevailing times and the youth of our country should shoulder the responsibility. They have a better understanding of the modern technical know how and energy which can be perfectly implemented in agriculture . The quarterly agriculture magazine SHYAMALA SUBARNA has been playing a major role for the development of farming community since 3years. The magazine is published both in print online edition and has reached more than 33000 readers in its website. The Foundation day special issue is going to publish in this month.

I wish a great future and a successful journey of magazine.

ପାଠକୀୟ ମତ

ଶ୍ୟାମଳ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସବୁବେଳେ ଚାଷୀ ଓ ଚାଷୀକୁଳ ପାଇଁ ସମର୍ପିତ । ବିଗତ ତିନି ବର୍ଷ ହେବ ଏ ପତ୍ରିକାର ଯାତ୍ରା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚାଷ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନୂଆ ସମ୍ଭାବନା । ଆଜିର ତୃତୀୟ ସ୍ୱନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବ ଅବସରରେ ଏ ପତ୍ରିକାର ମଙ୍ଗ ଧରିଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋ ତରଫରୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ।

ଶ୍ରବଣ କୁମାର କର
ତିର୍ତ୍ତୋଳ

ଓଡ଼ିଶାର ଚାଷୀ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ମାନେ ନେଇଥିବା ଏ ପଦକ୍ଷେପକୁ ମୁଁ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛି । ପ୍ରଥମ ସ୍ୱନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବ ଅବସରରେ ମୁଁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲି । ଆଉ ଆଜି ତୃତୀୟ ବର୍ଷ ପୂର୍ତ୍ତି ଅବସରରେ ମୋ ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା ବି ଜଣାଉଛି । ଯାତ୍ରାପଥ ସୁଗମ ହୋଇଉଠୁ ।

ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ପାଢ଼ୀ ,
ବାସୁଦେବପୁର

୨୦୧୮ ରୁ ୨୦୨୧ ଯାଏଁ ଅନେକ ସଂଘର୍ଷକୁ ପାଥେୟ କରି ଶ୍ୟାମଳ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଆଜି ତୃତୀୟ ସ୍ୱନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିବାକୁ ଯାଉଛି । କୃଷି ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିକଳ୍ପିତ ଏ ପତ୍ରିକା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ମାର୍ଗଦର୍ଶିକା ସାଜୁ । ଚାଷୀକୁଳର ଉନ୍ନତି ହେଉ । ଏହା ହିଁ କାମନା । ପତ୍ରିକାର ଉତ୍କଳ ଭବିଷ୍ୟତ କାମନା କରୁଛି ।

ଦେବୀ ପ୍ରସାଦ ପତି
କଟକ

ଶୁଭମ ବାବୁଙ୍କ ସମ୍ପାଦନାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଏ ପତ୍ରିକା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମ ଚାଷୀ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଭଲ ଖବର କହିଲେ ଭୁଲ ହେବନି । ମୁଁ ଦୂରୁଚି ସଂଖ୍ୟା ଏହାର ପଢ଼ିଛି । ଆଜି ତୃତୀୟ ସ୍ୱନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବରେ ମୋ ତରଫରୁ ଶ୍ୟାମଳ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଟିମ୍ପକୁ ଶୁଭେଚ୍ଛା ।

ସୁଜନ ମୁଦୁଲି
କସର୍ଦ୍ଦା , କଟକ

ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟା

ଆମ ସମାଧାନ

କୃଷି ଓ କୃଷକର ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ସୃଷ୍ଟି ।
 ପ୍ରତିସଂଖ୍ୟାରେ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଗାଁ ମାନଙ୍କରୁ ଚାଷୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ
 ସମସ୍ୟା ସମ୍ପର୍କରେ ଆମକୁ ଜଣାଇଥାନ୍ତି । ଆମେ ଯଥାସମ୍ଭବ ଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ
 ସେସବୁର ସଠିକ ସମାଧାନ ପାଇଁ । କାରଣ ଚାଷୀର ହିତେ , ଦେଶର ହିତ ।
 ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚାଷୀ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମର୍ପିତ । ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶନ ଠାରୁ
 ଆମେ ସଦାସର୍ବଦା ଚାଷୀମାନଙ୍କର ସମସ୍ୟା ଉପରେ ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା
 କରିଛୁ । ତେଣୁ ଆମର ଏହି ବିଶେଷ ପୃଷ୍ଠାରେ ଏଥରର କେତେକ ସମସ୍ୟା
 ଓ ସମାଧାନ ସହ । ଆଶା କରନ୍ତୁ , ଏମିତି ନିରାପେକ୍ଷ ଭାବରେ
 କୃଷକମାନଙ୍କର ସେବା କରିଚାଲୁଥିବ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ....

ପ୍ର: କ୍ଷାରଜଳ ଜାଳଘର ମାଛ ଚାଷ ର ଉପାଦେୟତା କ'ଣ ?

ଉ: ସବୁଠାରୁ ବଡ଼କଥା ହେଉଛି ଏହା ଚାଷୀ ମାନଙ୍କର
 ଅଧିକ ଆୟର ମାଧ୍ୟମ । ପୋଖରୀ ଗାଡ଼ିଆର ଚାଷ
 ଅପେକ୍ଷା ଏହି ଜାଳଘର ଚାଷ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ
 ଅମଳ ଦେଇଥାଏ । ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଜଳସ୍ତର
 ହ୍ରାସର ସମ୍ଭାବନା ନଥାଏ । ଏଥିରେ ମାଛର ସମନ୍ୱିତ
 ପରିଚାଳନା ସହଜ ହୋଇଥାଏ ।

ରମେଶ ଗୁରୁ
 ନରସିଂହପୁର, କଟକ

ପ୍ର: ଓଡ଼ିଶାରେ ରେଶମ କୀଟ ଚାଷ କରାଯାଇପାରିବ କି ?

ଉ: ସାଧାରଣତଃ ରେଶମ ପୋକର କୋଷରୁ ରେଶମ
 ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ । ରେଶମ ତତ୍ତ୍ୱ ପାଇବା ପାଇଁ ଏହି
 ଚାଷ କରାଯାଇଥାଏ । ଓଡ଼ିଶାରେ ତିନି ପ୍ରକାର ରେଶମ
 କୀଟ ପାଳନ କରାଯାଏ ଯଥା- ମଲବେରୀ , ଟସର
 ଏବଂ ଏରି । ଟସର ଓ ଏରି ପାରମ୍ପରିକ ହୋଇଥିବା
 ବେଳେ ମଲବେରୀ ଅଣପାରମ୍ପରିକ ଅଟେ । ସୁତରାଂ
 ମଲବେରୀ ପାଇଁ ମଲବେରୀ ଗଛ, ଟସର ପାଇଁ ଅର୍ଜୁନ
 ଓ ଏରି ପାଇଁ ଜଡ଼ା ଗଛ ଲାଜବାକୁ ପଡ଼େ ।

ପ୍ରମୋଦିନୀ ନାୟକ
 ସୋର

ଆରମ୍ଭର ପ୍ରସଙ୍ଗ

ଆରମ୍ଭର ପ୍ରସଙ୍ଗ

ପ୍ର: ସବୁଜ ଖତ କ'ଣ ?

ଉ: ମୁଖ୍ୟ ଫସଲ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଜମିରେ ଧଣିତା ଚାଷ କରି ଫୁଲ ଧରିବା ପୂର୍ବରୁ ମାଟିରେ ହଳ କରି ମିଶେଇବା ଦ୍ୱାରା ସବୁଜ ପତ୍ର ପତ୍ର ମାଟିର ଉର୍ବରତା ଓ ଜଳଧାରଣ କ୍ଷମତା ବଢ଼ିଥାଏ । ଏହା ସହ ମାଟିର ଉପର ସ୍ତର କ୍ଷୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଫଳରେ ଗଛ ସଠିକ ଭାବରେ ବଢ଼ିବା ସହ ଅମଳ ବୃଦ୍ଧି ଘଟେ । ଏଥିରୁ ହେକ୍ଟର ପିଛା ଅନୁନ୍ୟ ୩୦-୪୦ କିଗ୍ରା ଯବକ୍ଷାରଯାନ ମିଳିଥାଏ ।

ସେବକ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ
କଟକ

ପ୍ର: ଧାନ ପରେ ବିରି ବୁଣିବାର ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସମୟ ଓ ପ୍ରଣାଳୀ କ'ଣ ?

ଉ: ସାଧାରଣତଃ ବିରି ଅମଳ ପାଇଁ ୯୦ ଦିନ ସମୟ ନେଇଥାଏ । ବାଷ୍ପାଭାଜନମାନେ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଳି ରୋଇବାର କିମ୍ବା ବୁଣା ଜମିରେ ଘାସ ବାଛିବାର ଦୁଇ ରୁ ତିନି ସପ୍ତାହ ପରେ ହିତ ବିରି ବୁଣାଯାଏ । ଯେମିତି ଧାନ ଅମଳ ପୂର୍ବରୁ ଏହା ଅମଳ ହୋଇପାରିବ । ସାଧାରଣତଃ ଓଡ଼ିଆ ମାର୍ଗଶିର ମାସରେ ଅମଳ ହୋଇ , ଅଷ୍ଟମାରେ ପିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୁଏ । ବିରି ବୁଣିବା ର ୩ ରୁ ୪ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଗୋବର ଏବଂ ଜଳର ଏକ ମିଶ୍ରଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ହିତରେ ସଂଚନ କରାଯାଏ । ଯାହାଦ୍ୱାରା ମାଟିର ଉର୍ବରତା ରେ ବୃଦ୍ଧିଘଟେ । ଏକ ଧାରୁଆ ଲୁହା ସାହାଯ୍ୟରେ ହିତ ଉପରେ ଧାଡ଼ି ପ୍ରଣାଳୀ ଅବଲମ୍ବନ କରି ୨ ରୁ ୩ ସେମି ଗଭିରେ ମଞ୍ଜି ବୁଣାଯାଏ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଅନାବନା ଘାସରକୁ ଉପତି ଗଛର ଯନ୍ ନିଆଯାଏ ।

ସୁବାସ ଦାସ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ
କଟକ

ମତାମତ ସ୍ତମ୍ଭ

ଉଦ୍ୟୋଗୀକରଣ ହିଁ ଯୁବସଶକ୍ତିକରଣର ରୂପରେଖ

ଉଦ୍ୟୋଗୀ - ଏହା କୌଣସି ଏକ ବିରାଟ ଶକ୍ତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳତାର ନୂଆ ଏକ ସୋପାନ । ଜଣେ ଚାହଁଲେ ଯେକୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ଜଣେ ନିଜେ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ହୋଇ ପାଠ ଟଙ୍କାକୁ ପଚାଶ ଟଙ୍କାରେ ପରିଣତ କରିପାରୁଛି ତାହେଲେ ସମୟ ଆସିବ ସେଇ ପଚାଶ ଟଙ୍କା ଦିନେ ପାଠ ଲକ୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବ । ତେବେ ଏଥିପାଇଁ କେବଳ ଆବଶ୍ୟକ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ । ପଶୁପାଳନ , ମତ୍ସ୍ୟଚାଷ, କୁଟୀରଶିଳ୍ପ, କୁକୁଡ଼ାପାଳନ, କୃଷି ଆଦି ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ଚାହଁଲେ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ହୋଇପାରିବ । ଯୁବଶକ୍ତି ହେଉଛି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ । ଏମାନଙ୍କର ସଶକ୍ତିକରଣ କେବଳ ଉଦ୍ୟୋଗୀକରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମ୍ଭବ । ସମୟକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ନିଜେ ନିଜ ପ୍ରୟାସରେ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ସୂତରାଂ ଉଦ୍ୟୋଗୀକରଣ ହିଁ ଯୁବସଶକ୍ତିକରଣର ପ୍ରକୃତ ରୂପରେଖ, ଏଥିରେ ଦ୍ୱିମତ ନାହିଁ । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଆମେ କେତେକ ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କ ସହ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲୁ.....

ଜନସଂଖ୍ୟାର କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଭାରତରେ ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାକୁ ଗୁରୁତର କରିଛି । ଆଜିର ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କ ପାଇଁ ନିୟୁକ୍ତି ପ୍ରମୁଖ ଦାବା । ତେଣୁ ମୋ ମତରେ ଉଦ୍ୟୋଗୀକରଣ ଦ୍ୱାରା ଯୁବସମାଜର ସଶକ୍ତିକରଣ ହୋଇପାରିବ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଯୁବଶକ୍ତି କେବଳ ନିଜକୁ ସଶକ୍ତିକରଣ କରାଇନଥାଏ ବରଂ ସେ ତା ସହ ଅନେକ ନିୟୁକ୍ତି ବି ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ଯାହା ଯୋଗୁଁ ଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ଆଉ କେତେ ଜଣ କର୍ମନିୟୁକ୍ତି ପାଇବା ସହ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ହୋଇପାରନ୍ତ ।

**ବିଦ୍ୱାନ ରଥ
ଭଞ୍ଜନଗର , ଗଞ୍ଜାମ**

ଆଜିର ଦିନରେ ଚାକିରୀର ଯେଉଁ ସମସ୍ୟା ରହିଛି ଜଣେ ବହୁତ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ି ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଚାକିରୀରେ ସମ୍ବୁଝ ହେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏ ସବୁ କେବଳ କର୍ମବିମୁଖତାର ପରିଚୟ । ସେଥିପାଇଁ ଜଣେ ଯଦି ଉଦ୍ୟୋଗୀ ହେବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛି ସେ ନିଜେ ସ୍ୱାବଲମ୍ବୀ ହୋଇପାରିବ । ଫଳରେ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନହୋଇ ନିଜ କର୍ମକୁ ନିଜେ ସୂଚାରୁ ରୂପେ ସମ୍ପାଦନ କରିପାରିବ , ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

**ବିକାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ଧଳ
ଯାଜପୁର**

ବିନା ମାଟିରେ ଘାସ ଚାଷ

ମାଟି ଉପରେ ଚାଷ ହୁଏ , ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା । କିନ୍ତୁ ବିନା ମାଟିରେ ଚାଷ ହେବା କଥା ଶୁଣିଲେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନରେ ଟିକେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିବ । ସତରେ କ’ଣ ବିନା ମାଟିରେ ଚାଷ ହୋଇପାରେ ? ଅଧୁନା ସମୟ ବଦଳିବା ସହ ପାରମ୍ପରିକ ଢଙ୍ଗରେ ଚାଷ କରିବା ପଣ୍ଡିତ ବି ବଦଳିଲାଣି । ଲୋକେ ଏବେ ନୂଆ ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳକୁ ଚାଷ କାମରେ ଲଗାଇଲେଣି । ସେମିତି କିଛି ବିଜ୍ଞାନ ଭିତ୍ତିକ ପ୍ରଣାଳୀ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବିନା ମାଟିରେ ବି ଚାଷ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇପାରୁଛି । ଏହାକୁ ହାଇଡ୍ରୋପନିକ୍ କୁହାଯାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଯୁବ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ମାନେ ଏବେ ଏହାକୁ ଆପଣେଇଲେଣି । ପରିପାରିବା ଚାଷ ଏହା ମାଧ୍ୟମରେ ବେଶ ସହଜ ଓ ସରଳ ପ୍ରଣାଳୀରେ କରାଯାଇପାରୁଛି । ତେବେ ଜଗତସିଂହପୁର ଜିଲ୍ଲାର ରଘୁନାଥପୁର ବ୍ଲକର କ୍ଷେତ୍ରମୋହନ ବେହେରା ବିନା ମାଟିରେ ଘାସ ଚାଷ କରି ନିଜେ ସ୍ଵାବଲମ୍ବୀ ହେବା ସହ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦାହରଣ ସାଜିଛନ୍ତି । ସେମିତି ଜଣେ ସଫଳ ଉଦ୍ୟୋଗୀଙ୍କ ସହ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ ଡ଼ି ଶୁଭମ୍ ...

ବିନା ମାଟିରେ ଘାସ ଚାଷ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନୂଆ ସମ୍ଭାବନା । ଆଜିକାଲି ଆଉ କ୍ଷେତରେ ହଳ,ଲଙ୍ଗଳ କି ସାର ବିଷ ନୁହେଁ, ବରଂ ନିଜ ଘର ପାଖରେ ଏହି ହାଇଡ୍ରୋପନିକ୍ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ବେଶ ଦି ପଇସା କମେଇବା ସହ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରମୋହନ । କେବଳ ପାଣି ବ୍ୟବହାର କରି ଦଶ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଜ ଘାସ ଉତ୍ପାଦନ କରାଯାଇପାରୁଛି । ଯାହାକୁ ଦୁଇଟି ଗାଇ ସସ୍ତାହେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତଖାଦ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ । ଏହା ରାସାୟନିକ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ଗାଇ ମାନଙ୍କ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ପକ୍ଷେ ହିତକର ହୋଇଥାଏ । ଏହା ସହ ଗାଇ ମାନଙ୍କର କ୍ଷୀରର ପରିମାଣ ବି ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ । କ୍ଷେତ୍ରମୋହନ ଏହାକୁ

ଏବେ ବେଶ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଘାସ ଚାଷ କରି ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଣାଳୀ - ପ୍ରଥମେ ମକା ମଂଜିକୁ ୨୪ଘଣ୍ଟା ଯାଏଁ ପାଣିରେ ବୁଡ଼ାଇ ରଖାଯାଏ । ଏହା ପରେ ଏହି ମଂଜିକୁ ଆଉ ୨୪ ଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତଏକ ଓଦା ଝୋଟ ଅଖାରେ ରଖାଯାଏ । ପରେ ୧୨ଘଣ୍ଟା ଏହାକୁ ଅଖାରୁ କାଢ଼ି ଏକ ଟ୍ରେ କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଏ । ଏହା ପରେ ପ୍ରତିଦିନ ଦୁଇରୁ ତିନି ଥର ଲେଖାଏଁ ପାଣି ସିଂଚନ କରାଯାଏ । ସାତଦିନ ପରେ ଏହା ୩-୪ଇଂଚ ଉଚ୍ଚତାର ହୋଇଯାଏ । ପାଖାପାଖି ୮-୯ଦିନ ବେଳକୁ ଏହା ଗାଇ ଖାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ ।

ଏଥର ସଂଖ୍ୟାରେ....

କ୍ର.ନଂ

ପ୍ରଶ୍ନା

୧

ମାନସ କୁମାର ପାଢ଼ୀ

୨

ଶ୍ୟାମଳ ସବୁର୍ଣ୍ଣ ଫିଚର ବିଭାଗ

୩

ବିକ୍ରମ ଜେନା

୪

ସାକ୍ଷାତକାର

୫

ଶ୍ୟାମଳ ସବୁର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟୁତ୍ପାଦକ

୬

ସୋନାଲି ଗୌଡ଼

୭

ଶ୍ୟାମଳ ସବୁର୍ଣ୍ଣ ଫିଚର ବିଭାଗ

୮

ରୁଦ୍ର ପ୍ରତାପ ସବୁର୍ଣ୍ଣ

୯

ଫିଚର ବିଭାଗ

୧୦

ବିଜ୍ଞାନ ରଂଜନ ସାହୁ

୧୧

ସମ୍ପାଦକ, ଶ୍ୟାମଳ ସବୁର୍ଣ୍ଣ

୧୨

ଫିଚର ବିଭାଗ

୧୩

ବିଶ୍ୱଜିତ ମଲ୍ଲିକ

୧୪

ଜଗଦାନନ୍ଦ ପ୍ରଧାନ

୧୫

ଶୁଭଗ୍ରୀ ସାହୁ

**D Shuvam and Rivu
Sengupta**

୧୬

Bidyadhar Moharana

୧୭

Shreya Gupta

୧୮

Raja Sahoo

୧୯

Nirad Baran Dalai

୨୦

୨୦୧୮ ଏପ୍ରିଲ ୧ରେ ଜୀବନସାଥୀ ପାଇଥିଲା ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ । ଆଜି ସଫଳତାର ସହ ଏହା ତିନି ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରିଛି । ଚାଷୀ ଓ ଚାଷର ମହାତ୍ମ୍ୟ ଅନୁଭୂତିକୁ ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ବଖାଣିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଛି ।

ଜୀବନରେ କେବେ ପତ୍ରିକା ସମ୍ପାଦନା କରିବି , ସେ ପୁଣି କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ଏକଥାକୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି ଭାବିନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେମିତି ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ଯାହା ଚାଷୀକୁ ନିମନ୍ତେ କାମ କରିବାକୁ ଖୋରାକ ଯୋଗାଇଲା । ଆଉ ସେତେବେଳେ ପତ୍ରିକାର ଅଭାବକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲି ଏ ଯାତ୍ରା । ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ ଭୁବନାନନ୍ଦ ଅଧିକାରୀ ଭାଇ ଏ ପତ୍ରିକାର ନାମକରଣ କରିଥିଲେ । ପରେ ପରେ ଆମ ଅଂଚଳର ବିକାଶ ଶତପଥୀ ସାର୍ , ଭଦ୍ରକର ଅଭୟ ସୁତାର ସାର , ସେସମୟର କୃଷି ମନ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱର୍ଗତ ପ୍ରଦୀପ ମହାରଥୀ ସାର୍ ଏମାନେ ମୁଖ୍ୟ ସାରଥୀ ସାଜିଥିଲେ । ମୋ ପରିବାରର ଅନୁକ୍ଷ ସହଯୋଗ , ଆଶୀର୍ବାଦ ତଥା ସହଯୋଗୀ ମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ଆଜି ଓଡ଼ିଶାରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛି ପତ୍ରିକା । ଅନେକ ଜଣ ନିନ୍ଦା ବି କରିଛନ୍ତି , ସମାଲୋଚନା ବି କରିଛନ୍ତି । ଏସବୁ ନରହିଲେ ଆଗକୁ ଯିବା ବୋଧହୁଏ କଷ୍ଟକର । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବି ଶୁଭେଚ୍ଛା , ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ସାଜିଥିବାରୁ । ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରୁ ଏହା ସମ୍ପାଦନା ଓ ପ୍ରକାଶନ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନିରନ୍ତର ଭାବେ ବାରଟି ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରକାଶିତ କରି ଏହା ଏବେ ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ବେଶ ଲୋକପ୍ରିୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିଛି । କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହଁ ବରଂ ନିଜର ପାରୁର୍ଯ୍ୟନ୍ତଚାଷୀଙ୍କ ପାଖେ ପହଂଚିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖୁଛୁ । ସାରା ଓଡ଼ିଶାରୁ ଚାଷୀ ମାନେ ପଚାରୁଥିବା ସମସ୍ୟାକୁ ସମାଧାନ କରାଇ ପତ୍ରିକା ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଂଚାଇବାକୁ ସବୁବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ ।

ଆଗରୁ କୁହାଯାଉଥିଲା ଚାଷ କାମ ଯାହାର କେତେ ସୁଖ ତାହାର । ଏବେ କେ ଉକ୍ତି ତାପୂର୍ଯ୍ୟକୁ କେହି ଉପଲବ୍ଧ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି । ସମୟର ସାରାଂଶରେ ସବୁକିଛି ଏବେ ସମାଧୁସ୍ତ ହେବାକୁ ବସିଲାଣି । ଦିନଥିଲା ରାତି ପାହିଲେ ପଖାଳ ମୁଠେ ଖାଇ କାନ୍ଧରେ ଲଙ୍ଗଳ ଧରି କ୍ଷେତକୁ ଯିବା ଏକ ଚାଷୀଭାଲିର ନିଶା ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସମୟରେ ଚାଷ କଥା ଶୁଣିଲେ ଲୋକେ ମୁହଁ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ନିମୁକ୍ତିକୁ ଆଶା କରି ଶେଷରେ ନିରାଶ ହୋଇ ବେକାର ହୋଇ ବୁଲୁଛନ୍ତି ଆଜିର ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀ । ବାହାର ରାଜ୍ୟରେ ଯାଇ ଦାଦନ ଖଟୁଛନ୍ତି । ହେଲେ କେହି ବି କାଦୁଅ କ୍ଷେତରେ ଗୋଡ଼ ପଶେଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନାହାନ୍ତି । ଚାଷ କିଏ କରିବ ମ ? ଏଇ ଉକ୍ତି ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚାଷ ଠାରୁ ଦୂରେଇଦେଇଛି । ହେଲେ ମାଟି ସହ ମଣିଷର ସେଇ ସମ୍ପର୍କକୁ ପୁଣିଥରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜଣେଇଦେବାସହ ଚାଷୀମାନଙ୍କୁ ସଚେତନତା କରିବା ଦିଗରେ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଦିନିକିଆ କୃଷକ ସଚେତନତା ଓ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଶିବିର । କେବଳ ଏକ ପତ୍ରିକା ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ନରହି ଗାଁ ଗାଁରେ ପତ୍ରିକା ପଢ଼ିବେଇବା ସହ ଗ୍ରାମାଂଚଳରେ ଚାଷୀମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ୟା ସହ ଯୋଡ଼ି ହେବା ଥିଲା ଏହାର ପ୍ରମୁଖ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏଯାବତ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ୱାରା ପାଖାପାଖି ୧୦ଟି ଜିଲ୍ଲାର ୧୦ଟି ଗାଁରେ ଚାଷୀମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଦେବା ସହ ସେମାନଙ୍କୁ ସରକାରଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ଯୋଜନା ବିଷୟରେ ସଚେତନ ମଧ୍ୟ କରାଇସାରିଛନ୍ତି । ପ୍ରତିଟି ଗାଁରେ ଲୋକଙ୍କ ବେଶ ଉତ୍ସାହ ଓ ଆଗ୍ରହ ସହ ମୋଟ ୫୬୦ ଜଣ ଚାଷୀଙ୍କୁ ପାଠ ମାସ ଭିତରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଦେଇସାରିଛୁ ।

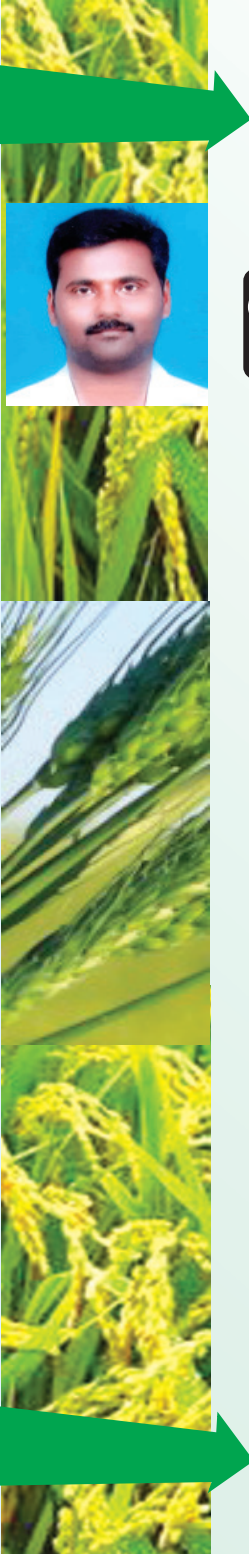
ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପ୍ରତିଟି ସଂଖ୍ୟାରେ ଯୁବ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନୀ ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାଥମିକତା ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଅନେକ ଯୁବ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନୀ ଓ ଗବେଷକ କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ବଳିଷ୍ଠ ଲେଖାମାନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କୃଷକ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଏହାର ବ୍ୟୁତ୍ପାଦ ପୃଷ୍ଠା ରେ କିଛି ନୂତନ କୃଷି ଚୋକ୍ତାଳିକକୁ ବେଶ ନିଖୁଣ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ପତ୍ରିକା ଏବେ କୃଷି ସମାଜ ପାଇଁ ଏକ ଆହ୍ୱାନ ଭାବେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଉପାଦେୟ ତଥ୍ୟକୁ ନେଇ ବେଶ ସାବଲୀଳ ଭଙ୍ଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥାଏ । ଦୁଇଟି ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଏହି ପତ୍ରିକାରେ ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟର କୃଷି ବିଜ୍ଞାନୀ ମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ମୌଳିକ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ସ୍ଥାନ ଦେବାରେ ସଫଳ ହୁଅନ୍ତି । ଆଜିର ଏହି ଡିଜିଟାଲ ଯୁଗରେ ପତ୍ରିକା ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନଥିବା ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଇ ପତ୍ରିକା ମଧ୍ୟ ଅନଲାଇନରେ ଉପଲବ୍ଧ । ତେବେ ଡିଜିଟାଲ ପ୍ଲଟଫର୍ମରେ ବି ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଏବେ ବେଶ ଆଗରେ । ପାଖାପାଖି ୩୨୦୦୦ରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପାଠକ । ଅଗଷ୍ଟ ୧୫, ୨୦୨୦ ରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏହି ଷ୍ଟେବ ପୋର୍ଟାଲ । ସବୁସମୟରେ କୃଷି ଖବରକୁ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଂଚାଇବା ଥିଲା ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।

ଆଜି ତିନି ପୁରି ଚାରି ବର୍ଷରେ ପାଦ ଦେଇଛି ପତ୍ରିକା । ଅନେକ ସଂଘର୍ଷ, ନିନ୍ଦା, ପ୍ରଶଂସାକୁ ଏସବୁକୁ ସାଥରେ ନେଇ ଥିକ ପଡ଼ିନି ପତ୍ରିକା । ବରଂ ଆହୁରି ଆଗକୁ ଚାଷୀ ଭାଇ ନିମନ୍ତେକାମ କରିବାକୁ ସଂକଳ୍ପ ନେବୁ । ତୃତୀୟ ସ୍ୱନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବ ଅବସରରେ ଏତିକି ସଂକଳ୍ପ ।

ସମ୍ପାଦକୀୟ

ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ
'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ'

ଆଧୁନିକ ଭାରତର ଏକମାତ୍ର ବିକଳ କୃଷି

କ

ବି କଣରୁ ଝରି ଆସିଥିବା ସେଦିନର ସେହି ଗାତର ସାରାଂଶ ରେ ଏହି କଥା କୁହାଯାଇପାରେ :-

ତ୍ରତାସ ନାହିଁ ଯାହାର
ବାସ ନାହିଁ ତାହାର' ।।

ବାସ୍ତବରେ ବହୁଦିନ ପରେ ଏହି ଉଚ୍ଚିତ ଆଧୁନିକ ଭାରତ ପାଇଁ ଏକ ଧେୟ ବାକ୍ୟ ପରି ମନେ ହୁଏ । ବିଗତ ଦିନର ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ସାଜିଥିବା ଆମ ଦେଶ ଭାରତ ତାର ଅନନ୍ୟ କୃଷି ପ୍ରଣାଳୀ ପାଇଁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରଶଂସିତ ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଭାରତ ଏକ କୃଷି ପ୍ରଧାନ ଦେଶ ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ହେଉଛି ଅଦ୍ୟାବଧି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ । ମାତ୍ର ଦୁଃଖ ଓ ବିତନ୍ତନାର ବିଷୟ ଏହିକି ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତ ବର୍ଷକୁ ଅନ୍ୟ ଦେଶ ସମୂହ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବାବେଳେ ଆଧୁନିକ ଭାରତ କିନ୍ତୁ ଏକ ଅନୁକରଣୀୟ ସଭ୍ୟତା ଓ ସଂସ୍କୃତି ଦେଇ ଗତି କରୁଛି । ଆଧୁନିକ ଭାରତରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବ ବର୍ଗ ଆଜି କୃଷିକୁ ଜୀବିକା କରି ଜୀବନ ଧାରଣ କରାଯାଇପାରିବ ଏହା ଆମ ମାନଙ୍କ ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ଅଛି । ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ମାନେ କର୍ମ ସଂସ୍ଥାନ ନାଁରେ ଦେଶାନ୍ତରଣ ହେବା ଏକ ଦେଶ ପ୍ରତି ଘୋର ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ନିଶ୍ଚୟ । କାରଣ ଆମ ଦେଶରେ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ମାନେ ଅନ୍ୟ ଦେଶ ପାଇଁ ନିଜର ଧୂମ୍ରା ଓ ପ୍ରଜ୍ଞା ପ୍ରୟୋଗ କରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତିରେ ସୁଧାର ଆଣିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ବିପର୍ଯ୍ୟୟକୁ ଠେଲି ଦେଇଛନ୍ତି । ତାହାର କାରଣ କୌଣସି ଦେଶର ପ୍ରଗତି କେବଳ ଯେ ତାର ଆର୍ଥିକ ମାନଦଣ୍ଡରେ ବିଚାର କରାଯାଏ ତାହା ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ର ତା ଶିକ୍ଷିତ ମାନଙ୍କର ଧୂମ୍ରା ମାନଙ୍କର ପରିମାପନ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ।

The real development of a country can be measured by the wisdom and technologically expanded brains/minds of the youth ଓ.

ସୁତରାଂ ଏହା କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ହେବ ଯେ ମୋ ଦେଶର ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବ ବର୍ଗ ଅନ୍ୟ ଦେଶ ପାଇଁ କାମ କରି ସଫଳତା ସାଢ଼ିତ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଶ ପାଇଁ ବିରାଟ ବିପଳତାର ମାଲଲଖୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି । ଯାହାକି ମୋ ଦେଶର ସାଧରଣ ଜନତା ପ୍ରତି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କଠୋରଘାତ । ଏମିତି ଏକ ପରାଧୀନ ଭାରତ ବର୍ଷର ଅବସ୍ଥାକୁ ଅବଲୋକନ କରି ସେଦିନର ଜାତୀୟ କବି ବାଞ୍ଛାନିଧି ମହାନ୍ତି ଆବେଗଭରା କଣ୍ଠରେ ଗାଇ ଉଠିଥିଲେ ।

ତ୍ରତାସା ଯେ ତିମିରେ

ଚାଷା ସେ ତିମିରେ

ସୁଖ ସଙ୍ଗେ କେବେ ନହେବ ଭେଟ' ।।

ଏତ ଥିଲା ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବ ବର୍ଗର କଥା । ଯେଉଁମାନେ ଆର୍ଥିକ ଅନଟନ ହେଉ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାରଣ ବଶତଃ ଅଧିକ ପାଠ ପଢ଼ି ନପାରି ଗାଁରେ ରହିଲେ ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ଦେଶାଭିମୁଖୀ ହେଲେ ନାହିଁ । ନିଜ କ୍ଷେତରେ କାମ କରି ସୁନ୍ଦର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କେହି କେହି କମ୍ପାନୀର କାମ କରି ସେମାନଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ସମ୍ଭାଳି ନେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ବିମୁଖତା ଆଜି ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପ୍ରଗତିର ପରିପତ୍ତୀ ସାଜିଛି । ସେମାନେ ବାପକୁ ନପୋଶି ଦାବିକୁ ପୋଷିବାର ମାନସିକତାର ଏକ ପରାଂପୁଷ୍ଟ ଜୀବନ ବିତାଉଅଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ପରାଂପୁଷ୍ଟ କୌଣସି କାରଣ ବଶତଃ ଯଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କମ୍ପାନୀର ଅଧିକାରୀ ଜଣକ କର୍ମଚାରୀର ପ୍ରଗତିରେ ସବୁକ୍ଷି ଲାଭ କରନ୍ତି ତେବେ ସାବାସି ମିଳେ ନଚେତ୍ ପଦାବନୀତ ହୋଇପାରେ ଅବା ଚାକିରୀ ହରାଇବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ମଧ୍ୟ ଏଡାଇ ଦିଆଯାଇ ନପାରେ ।

ବାକି ଯେଉଁମାନେ ପାରମ୍ପାରିକ ରୀତିରେ ବର୍ଷାଧିବର୍ଷ କୃଷିକୁ ତାଙ୍କର ମୌଳିକ ଜୀବିକା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ଆସିଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ କେବଳ ବାପରାଣ ତିଳି ଗିଲ ନ୍ୟାୟରେ ତାଷକୁ ମୁଖ୍ୟ ଜୀବିକା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ଏକ ସର୍ବେ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ ଅଧୁନା ଭାରତ ବର୍ଷରେ ସମୁଦାୟ ତାଷ ଜମିର ଶତକଡ଼ା ୫୦ ଭାଗ ଜମିରେ କୃଷି କରାଯାଉଛି । ବାକି ୫୦ ଭାଗ ଜମି ବିଭିନ୍ନ କାରଣରୁ ତାଷ ନହୋଇ ପଡ଼ିଆ ରହିଛି । ସର୍ବପ୍ରଥମ କଥା କୃଷି ଏକ ଅଣ ଲାଭଦାୟକ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ବୋଲି ଗୁଜବ ପ୍ରଚାରିତ କରିବା ଅନେକାଂଶରେ ତାଷାକୁ ତାଷ କରିବାରୁ ବିରତ ରଖେ । ଲାଭ ହେଉନଥିବାରୁ ଜମିକୁ ପଡ଼ିଆ ରଖି କମ୍ପାନୀ ରେ କାମ କରିବା ବା ଦାଦନ ଖତିବା ପାଇଁ ତାଷ ଜମିକୁ ପଡ଼ିଆ ରଖି ଲାଭ ନହେବା ଭୟରେ ତାଷା ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଏ ।

କୃଷିଜାତ ହୁଏତ ଉଚିତ୍ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଧାରଣ ନହୋଇ ପାରିବା ତାଷା ତଥା ତାଷାକୁଳ ପାଇଁ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ସମସ୍ୟା ।

ଯାହା ଫଳରେ ଚାଷ ପାଇଁ ପୁଞ୍ଜି ନିବେଶ କରି ଚାଷୀ ରଣଗ୍ରସ୍ତ ହୁଏ । କୃଷିଯାତ ଦ୍ରବ୍ୟରୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମୂଲ୍ୟ ନମିଳିଲେ ଚାଷୀ ରଣଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥାଏ ।

ଆମ ଦେଶର ପ୍ରଶାସନିକ ତଥା ସରକାରୀ ସ୍ତରରେ ଉଦାସୀନତା ଫଳରେ ସରକାରଙ୍କର ରାସାୟନିକ ଶିଳ୍ପ କାରଖାନା ପ୍ରତି ଆଦର ବହୁଥିବା ବେଳେ କୃଷି ତଥା କୃଷିଯାତ ଦ୍ରବ୍ୟପ୍ରତି ଅଣଦେଖା କୃଷକକୁ କୃଷି ନକରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଛି ନିଶ୍ଚୟ । ଉପରୋକ୍ତ ସମସ୍ତ ଘଟଣାକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଆମେ ଏକ ସ୍ଥିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବା ନିଶ୍ଚୟ କୃଷକ /ଚାଷୀ ଚାଷ ନକରିବାକୁ ଅନେକ କାରକ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି । ଏହା କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ହେବ ଯେ କୃଷିଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯେପରିକି ଧାନ, ଗହମ, କ୍ଷେତ୍ରରେ ସରକାର କ୍ରୟ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏକ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଧାରଣ କରନ୍ତି ଯାହାକି ଚାଷୀ ମାନିନେବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇପଡ଼େ । ମାତ୍ର ଏହା ବୁଝିବାର କଥାକି ଯଦି ଆମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଧାନଚାଷ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଫସଲ ଚାଷ କରନ୍ତି ତେବେ ତାହାର ବିକ୍ରି ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ଦରଦାମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇନଥାଏ । ଯାହା ଖୋଦ୍ ଚାଷୀ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇଥାଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଗୋଟିଏ ବଜାରରେ ଝଟଣ ଚାଷୀ ବିକ୍ରି କରୁଥିବା ବାଇଗଣ, ମାଛ, ଫଳ, ପନିପରିବାର ମୂଲ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ଯଥାର୍ଥ ଚାଷୀ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହା କହିବା ଉଚିତ୍ ହେବ ଯେ ଜଣେ ଚାଷୀ ହିଁ ତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଫଳାଉଥିବା ଫସଲର ମାନ ନିର୍ଧାରଣ କଲେ ତାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ସହ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ପୁନଃ ସେ ସେହି ଚାଷ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁପ୍ରେରିତ ହୁଏ । ଏଠାରେ ଦେଖାଯାଏ କେବଳ ଧାନ ଉପରେ ହିଁ ସରକାର ସହାୟକ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି । ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟରେ ସରକାର ଚାଷୀ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଧାନ କ୍ରୟ କରନ୍ତି । ଚାଷୀର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇ ନଥାଏ । ଯାହା ଫଳରେ ଚାଷୀ ଖଟାଏ ବାରଣା ପାଏ ଚାରଣା । ବାରଣାର କ୍ଷତି ସହି ଚାଷୀଟି ନିଜ ଜମିକୁ ପତିଆ ରଖେ । ଫଳରେ ଦେଶରେ କୃଷିଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟର ଅଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ଏହି ଅଭାବକୁ ପୂରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବଡ଼ ବ୍ୟୟାୟା, ଶିଳ୍ପପତି ମାନେ କାରଖାନା ଖୋଲନ୍ତି । ସୁନା ଫଳାଉଥିବା ଆମ ମାଟିକୁ(ଚାଷଜମି) ଛାଡ଼ି ଆମେ ସେହି କମ୍ପାନୀ ରେ କାମ କରୁ । ସେଥିପାଇଁ ପୁଷ୍ଟିକ ଚାଉଳ, ଅପମିଶ୍ରିତ ସୋରିଷତେଲ, ଅପମିଶ୍ରିତ ରିଫାଇନଡେଲ, ରାସାୟନିକ ଦ୍ରବ୍ୟ ମିଶା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସର୍ବ ଏପରି ଅପମିଶ୍ରିତ ଖାଦ୍ୟପଦାର୍ଥ ଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ବଡ଼ କମ୍ପାନୀର ଦାମା ବ୍ରାଣ୍ଡ ରେ ବିକ୍ରି ହୁଏ । ଆମେ ପରୋକ୍ଷରେ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଖାଦ୍ୟ ବଦଳରେ ସମ୍ପ୍ରାନ୍ତଶୈଳୀରେ ଅଖାଦ୍ୟକୁ ଆପଣେଇ ନେଇ ରୋଗ ମୁଖରୁ ପଡ଼ନ୍ତି । ଦୁଇ ଶିଳ୍ପାୟନ ଓ ଆର୍ଥିକ ଅଗ୍ରଗତି ନିମନ୍ତେ ଉପୁଥିବା କଳକାରଖାନା ଓ ଶିଳ୍ପ ଗୁଡ଼ିକରେ କଞ୍ଚାମାଲ ହିଁ ଆମ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୂରିକା ରୁ ମିଳିଥାଏ । ଆମେ ଆମ ମାଟି ଛାଡ଼ି କେତେଟା ଟଙ୍କା ଲୋଭରେ ସେ କମ୍ପାନୀ ପଛରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଶହଶହ ସଂଖ୍ୟାରେ ଗତିଉପୁଥିବା ଭେଜାଲ ଅପମିଶ୍ରିତ ଖାଦ୍ୟର କାରଖାନା ଗୁଡ଼ିକ ବିଷ ଭର୍ତ୍ତି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଆମ ବିଲରେ ଫଳୁଥିବା ସୁଧିମ୍ବୁଖା, ବାସୁମତୀଚାଉଳ, ବାଦାମ, ସୋରିଷ ତଥା ବିରି,ହରଡ଼ ଆଦିକୁ କମ୍ପାନୀ ସୁନ୍ଦର ମନଲୋଭା ରଙ୍ଗୀନ ଖୋଲରେ ଭର୍ତ୍ତି କରି ଆମମାନଙ୍କୁ ହାନି ମାନର ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ଯୋଗାଇଥାଏ ।

ସମୟ ବଦଳୁଛି । ସମୟ ସହ ତାଳ ଦେଇ ଆମେ ବି ବଦଳିବା ଉଚିତ୍ । ପୁଣିଥରେ ଆମକୁ ବିଲକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆମ ବିଲରେ ଆମେ ଧାନ, ଗହମ , ମକା, ସୋରିଷ, ମାଣ୍ଡିଆ, ପନିପରିବା ସବୁ ଚାଷ କରିବା । ଯାହାଦ୍ୱାରା ଖାଦ୍ୟର ଗୁଣ ବଢ଼ାଇ ଆମେ ବିଶୁଦ୍ଧ ଖାଦ୍ୟ ପାଇପାରିବା ଯାହା ଆଜିର ଆଧୁନିକ ଭାରତ ପାଇଁ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ପାଲଟିଛି । ଏଠାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପାରେ ଯେ ଆମେ କଣ ସବୁ ଜମିରେ ଚାଷ କରିବା । ଉତ୍ତରରେ ହିଁ କୁହାଯିବ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଚାଷ ସବୁ ଜମିରେ କରିବା ଉଚିତ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଜଣିଆ କୁଟୁମ୍ବ ପାଇଁ ବାର୍ଷିକ ଏକ ଏକର ଚାଷ ଜମିରୁ ଧାନ ଚାଷ ହେଉ । ଅବଶିଷ୍ଟ ଜମିରେ ତୈଳବାଜ, ପରିବା ,ଡାଲି ବିରି ଜାତୀୟ,ମାଛ, କୁକୁଡ଼ା ଓ ବଡ଼ ଚାଷ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ । ଏକ ସମନ୍ୱିତ କୃଷି ବ୍ୟବସ୍ଥା ହିଁ ଆଧୁନିକ ଭାରତର ବିକାଶର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ହେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଆମ ଦେଶର ଦକ୍ଷ ବୈଜ୍ଞାନିକ, ଯତ୍ନ, ବୁଦ୍ଧିବୀରଣ ସମସ୍ତେ ଏହା ଅନୁମାନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆପାତତ ବିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ ନହେଉ ପଛେ ନିଜ ଖାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଚାଷ କରିବା ନିହାତି ଜରୁରୀ । ତେବେଯାଇ ଆମେ ନିଜକୁ ତଥା ନିଜ ପରିବାର ତଥା ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଏ କ୍ରୋଧାକ୍ଷର ରୂପି ଶୋଷଣରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରିବା । ଶିକ୍ଷିତ ବର୍ଗ ଚାଷକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଲେ ତାହା ଅତ୍ୟାଧୁନିକ କ୍ଲେବିକ ପ୍ରଣାଳୀରେ କୃଷି କରିବା ଫଳରେ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ବୈପ୍ଳବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅଣାଯାଇପାରିବ । କୃଷିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ନିଜ କ୍ୟାରିୟର ରୂପେ agrofarming, hydroponicis, biofloc ପରି ଉନ୍ନତ ତଥା ଅତ୍ୟାଧୁନିକ କୃଷି ପ୍ରଣାଳୀ ଅବଲମ୍ବନ କରି ସ୍ୱାବଲମ୍ବୀ ହେବାକୁ ଲାଗିଲେଣି । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ କୃଷି ହିଁ ଏକମାତ୍ର ବିକଳ ଦେଶର ପ୍ରଗତିରେ ।

ମାନସ କୁମାର ପାଢ଼ୀ,
 ବାସୁଦେବପୁର , ଭଦ୍ରକ
 ମୋ : ୯୭୭୭୦୭୯୭୨୪

ସଜନା ଚାଷ କରିବା ଆସ

ନାଁ ଗା ମୋର ସଜନା ଶାଗ , ଛୁଇଁଙ୍କ ମୁଁ ରାଜା ସୋରିଷ ଦେଇ ଭାଜିଲେ ମତେ ବୁଝିବ ମୋର ମଜା .. ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରଭା ଦେବାଙ୍କ ରଚିତ ଏହି ପଦ୍ୟାଂଶଟି ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା ଅଟେ । ତେବେ ଗାଁ ଗହଳିର ବାଡ଼ି ଅଗଣାରେ ଯଦୁ ଅଯତ୍ନରେ ବଢ଼ିଆସୁଥିବା ସଜନା ଗଛର ସାଗ ଏବଂ ଛୁଇଁର ଆଦର ଓ ଦାହିଦା ମାଛ ମାଂସଠୁ ଭି ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ଶୀତଦିନେ ସକାଳୁ କଅଁଳ ଖରା ସହ ସଜନା ଶାଗ ସାଙ୍ଗକୁ ପଖାଳ କଂସା ବେଶ୍ ଜମେ । ସଜନା ଶାଗ ଏକ ଭଲ ଖାଦ୍ୟ ହେବା ସହିତ , ଏହାର ବିଭିନ୍ନ ଔଷଧୀୟ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହାର ପତ୍ର, ଚେର, ମଞ୍ଜି ଓ ଗଛରେ ଖଣିଜ ଲବଣ, ପ୍ରୋଟିନ, ଭିଟାମିନ, ବିଟା-କାରୋଟିନ, ଆମିନୋ ଏସିଡ୍ ସମେତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫେନୋଲିକ୍ ପଦାର୍ଥ ରହିଛି । ସେହିପରି ସଜନା କୋଲେଷ୍ଟରୋଲ୍ ହ୍ରାସ କରିଥାଏ । ଏହା ସହିତ ହୃଦ୍ ରୋଗ ଏବଂ ରକ୍ତ ସଞ୍ଚଳକ ଉତ୍ସାହକାରୀ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ସଜନା ଶାଗର ବଜାର ଦାହିଦା ଆଜିର ଦିନରେ ବେଶ୍ ଆଦୃତ, ବିଶେଷ ଭାବେ କମ୍ ଅମଳ ହେଉଥିବା ହେତୁ ବଜାରରେ ଦର ଦାମ୍ ଅଧିକ ରହିଥାଏ । ଆଜିର ଯୁବପିଢ଼ି ମାନେ ପଢ଼ିଆ ଜମିରେ ସଜନା ଛୁଇଁ ଚାଷ କଲେ ଭଲ ଦି ପଇସା ରୋଜଗାର ପାଇପାରିବେ । ସଜନା ଗଛର ଜୀବନ କାଳ ଅଧିକ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ଥରେ ମାତ୍ର ଗଛ ଲଗେଇ ଏକାଧିକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅମଳ କରି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପରିପରିବା ଚାଷ ଭଳି ଅଧିକ ପରିଶ୍ରମ ନଥିବା ହେତୁ ଚାଷୀ ଭାଇ ମାନେ ଅନାନ୍ୟ ଚାଷ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ । ସଜନା ଚାଷ ସହିତ ହଳଦୀ, ଅଦା, ଲଙ୍କା, ଚମାଟୋ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତଃ ଫସଲ ଭାବେ ଚାଷ କରାଯାଇପାରିବ ଫଳରେ କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ ପରିଶ୍ରମରେ ଚାଷୀ ଭାଇ ମାନେ ଅଧିକ ଲାଭ ପାଇପାରିବେ ।

୧. ଜଳବାୟୁ ଓ ମୃତ୍ତିକା ଓଡ଼ିଶାର ଜଳବାୟୁ ସଜନା ଛୁଇଁ ଚାଷ ପାଇଁ ବେଶ୍ ଉପଯୁକ୍ତ ଅଟେ । ତାପମାତ୍ରା ୨୫ ରୁ ୩୫ ଡିଗ୍ରୀ ମଧ୍ୟରେ ଗଛ ଭଲରେ ବଢ଼ିଥାଏ । ସାଧାରଣତଃ ନିଗିତା ଦୋରସା

ବା ବାଲିଆ ଦୋରସା ମାଟିରେ ଗଛ ଭଲ ବଢ଼ୁଥିବା ବେଳେ ମାଟିର ଆମ୍ଳତା ୬.୫ ରୁ ୮ ଭିତରେ ହୋଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ୨. ସଠିକ୍ ବିହନ ବୃତ୍ତନ ପାରମ୍ପରିକ ପଦ୍ଧତି ରେ ଗାଁ ଗହଳିରେ ଚାଷୀମାନେ ଗଛର କଅଁଳିଆ ଡାଳକୁ ଭାଙ୍ଗି ରୋପଣ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବସାୟିକ ଭାବେ ଚାଷ କରିବାକୁ ହେଲେ ଉନ୍ନତ କିସମର ମି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ ଯଥା:- ପି.କେ.ଏମ- ୧ -: ଏହି କିସମର ଗୁଡ଼ିକ ୪ ରୁ ୫ ମିଟର ଉଚ୍ଚ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଲଗାଇବାର ୮୦ ରୁ ୧୦୦ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଫୁଲ ଧରି ୧୬୦ ଦିନରେ ପ୍ରଥମ ଅମଳ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । ଛୁଇଁ ଗୁଡ଼ିକ ୬ ସେମି ମୋଟେଇ ଏବଂ ୬୦ ରୁ ୭୦ ସେମି ଲମ୍ବା ହୋଇଥିବା ବେଳେ, ବର୍ଷକୁ ଗଛ ପ୍ରତି ୨୦୦ ରୁ ୨୫୦ ଟି ଛୁଇଁ ହୋଇଥାଏ । ପି.କେ.ଏମ- ୨ -: ଏହି କିସମ ଅନ୍ୟ କିସମ ଠାରୁ ଏହା ଉନ୍ନତ ଏବଂ ଅଧିକ ଅମଳକ୍ଷମ ଅଟେ । ଛୁଇଁ ଗୁଡ଼ିକ ୭ ସେମି ମୋଟେଇ ଏବଂ ୧୨୦ ରୁ ୧୩୦ ସେମି ଲମ୍ବା ଏବଂ ଗୋଟେ ଛୁଇଁର ଓଜନ ପ୍ରାୟ ୨୫୦ ଗ୍ରାମ ହୋଇଥିବା ବେଳେ , ବର୍ଷକୁ ଗଛ ପ୍ରତି ୨୩୦ ରୁ ୨୫୦ ଟି ଛୁଇଁ ହୋଇଥାଏ । ଗଛ ଲଗେଇବାର ୧୧୦ ଦିନରେ ଫୁଲ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ୮ ରୁ ୯ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଅମଳଶେଷ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହେକ୍ଟର ପ୍ରତି ପ୍ରାୟ ୫୦ ରୁ ୭୦ ଟନ ଅମଳ ହୋଇଥାଏ । ୩. ଚାଚା ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏକ ଏକର ପ୍ରତି ପ୍ରାୟ ୨୫୦ ଗ୍ରାମ ମି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ମଞ୍ଜି ଗୁଡ଼ିକୁ ୧ ଗ୍ରାମ କାର୍ବୋକ୍ସିମ (ବାଭିଷିନ) ରେ ବିଶୋଧନ କରି ଛୋଟ ପଲିଥିନରେ ମାଟି ଓ ଗୋବର ଖତ ଏକ ମିଶ୍ରଣ ଭର୍ତ୍ତି କରି ଚାଚା ଗଛ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ୩୦ ରୁ ୪୦ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଚାଚା ଗୁଡ଼ିକ ରୋପଣ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ୪. ଲଗାଇବା ପ୍ରଣାଳୀ ଆମ ରାଜ୍ୟ ଜଳବାୟୁ ଅନୁସାରେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର-ଅକ୍ଟୋବର ମାସରେ ମୁଖ୍ୟ ଜମିରେ ଚାଚା ଲଗାଯାଏ । ଜମିକୁ ଭଲ ଭାବେ ହଳ କରି ଗଛକୁ ଗଛ ଏବଂ ଧାଡ଼ିକୁ ଧାଡ଼ି ୨.୫ ମି ବ୍ୟବଧାନରେ ଗାତ

ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଫିଟର ବିଭାଗ

କରାଯାଏ । ଗାତର ଓସାର ଏବଂ ଚୂଉଡ଼ା ଧୂଳି ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଗଭୀର ମଧ୍ୟ ଧୂଳି ହୋଇଥାଏ । ଗଛ ଲଗାଇବାର ୩ ରୁ ୪ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଗାତ ଖୋଳି ଖାଲି ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ ଫଳରେ ମାଟିରେ ଥିବା ଅନାବନା କୀଟ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣରେ ମରିଯାଇଥାନ୍ତା । ପ୍ରତି ଗାତରେ ୩ ରୁ ୫ କି.ଗ୍ରା. ଖତ ଓ ୧୦୦ ଗ୍ରାମ ନିମପିଡିଆ, ୫୦ ଗ୍ରାମ ଡି.ଏ.ପି ଏବଂ ୧୦୦ ଏମ.ଡି.ପି ଦେଇ ଚାଚା ଗଛ ଲଗାନ୍ତୁ । ୧୫ ଦିନ ପରେ ୫୦ ଗ୍ରାମ ଯୁରିଆ ଦେଇ କୋଡ଼ା ଖୋଷା କରି ମାଟି ଟେକି ଦିଅନ୍ତୁ । ୨ ରୁ ୩ ମାସ ପରେ ଅନାବନା ଘାସ ବଛା ବଛା କରି ୫୦ ଗ୍ରାମ ଯୁରିଆ ଏବଂ ୫୦ ଗ୍ରାମ ପୋଟାସ ଦିଅନ୍ତୁ । ବର୍ଷା ସମୟରେ ଚାଚା ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଲଗାଇବା ଅନୁଚିତ । କାରଣ ଅତ୍ୟଧିକ, ପାଣି ଜମି ରହିଲେ ଚାଚାଗଛଗୁଡ଼ିକ ପଡ଼ିବ । ସହିତଗଛ ଆଣ୍ଡେ ଆଣ୍ଡେ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ ହୋଇ ମରିଯାଏ ।

୫.ପରବର୍ତ୍ତୀ ଯତ୍ନ - ଲଗାଇବାର ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ମରିଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନରେ ନୂଆ ଚାଚା ଗଛ ଲଗାନ୍ତୁ ଏବଂ ନଇଁ ଯାଇଥିବା ଗଛ ଗୁଡ଼ିକୁ କାଠି ସାହାଯ୍ୟରେ ବାନ୍ଧି ଠିଆ କରନ୍ତୁ । ଗଛର ଉଚ୍ଚତା ୭୫-୧୦୦ସେ.ମି. ହେବା ପରେ ଅଗଚିକୁ ଛିଣ୍ଡାଇବା ପରେ ଚାଚି ଦିଗକୁ ଧରି ତାଳ ବତାଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ୧୫ ସେ.ମି. ହୋଇଗଲେ ସେମାନଙ୍କର ଅଗଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଛିଣ୍ଡାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଫଳରେ ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଝଙ୍କାଳିଆ ହେବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ବାଙ୍ଗରା ହୋଇଥାଏ । ଫଳରେ ଗଛ ଗୁଡ଼ିକ ଜୋର ପବନ ରେ ବିଶେଷ କ୍ଷତି ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଧିକ ଓ ସହଜରେ ଅମଳ ହୋଇଥାଏ । ୨.ଜଳ ସେଚନବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଣାଳୀରେ ଜଳ ସେଚନ କଲେ କମ୍ ଜଳ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବା ସହ ପରିଶ୍ରମ କମ୍ ହୋଇଥାଏ । ଚାଚା ରୋପଣ କରି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜଳ ସେଚନ କରାଯାଏ ଏବଂ ୬ ରୁ ୮ ଦିନ ବ୍ୟବଧାନରେ ଜଳବାୟୁକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଜଳ ସେଚନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ୩.ଅମଳଲଗାଇବାର ୬ ମାସ ପରେ ଛୁଇଁ ତୋଳିବା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । କଞ୍ଚଳ ଛୁଇଁର ଚାହିଦା ବେଶି ରହିଥିବା ହେତୁ ଛୁଇଁ ଗଣ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତୋଳିବା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ବର୍ଷକୁ ଗଛ ପ୍ରତି କିସମ ଅନୁସାରେ ୨୦୦-୨୫୦ ଛୁଇଁ ଫଳିଥାଏ । ୨ୟ ଓ ୩ ବର୍ଷରେ ଫଳ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ । ଗଛ ପ୍ରତି ୩୦-୩୫ କି.ଗ୍ରା. ଏବଂ ଏକର ପ୍ରତି ୨୦୦ କୁଇଣ୍ଟାଲ ଯାଏ ଫଳ ଅମଳ ହୋଇଥାଏ । ୮.ରୋଗ ପୋକ ପରିଚାଳନାଫଳ ମାଛି- ଏହା ଏକ ମୁଖ୍ୟ ପୋକ ଭାବେ ଫଳକୁ ଆକ୍ରାନ୍ତକରିଥାଏ । ୨୦୦ ଗ୍ରାମ ଥାୟାମିଥୋକ୍ସମ୍ ପ୍ରତି ୧୧୦ , ୧୫୦ ଏବଂ ୨୧୦ ଦିନ ବ୍ୟବଧାନରେ ଜମିରେ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତୁ । ସଂଯାଳୁଆ :- ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ପୋକ ଭାବେ ପତ୍ର ଗଛ ଏବଂ ଫଳକୁ ଆକ୍ରାନ୍ତକରିଥାଏ । ଚାଷୀ ଭାଇମାନେ ତତକା ଲୁହା ସାହାଯ୍ୟରେ ଏହାକୁ ମାରିପାରିବେ କିମ୍ବା କାର୍ବିରିଲ ୨ଗ୍ରାମ ପ୍ରତି ଲିଟର ପାଣିରେ ଛିଞ୍ଚନ କରି ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ କମାଇପରିବ ।

ଜୀବିକାର ରାହା ଯୋଗାଇଛି ଜୈବିକ ଚାଷ

ପାରମ୍ପରିକ କୃଷିକୁ ଛାଡ଼ି ଏବର ସମାଜରେ ଆଧୁନିକତାର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଗାଁ କ୍ଷେତରେ ବି ଦେଖାଗଲାଣି । ରାସାୟନିକ ସାରର ବହୁଳ ବ୍ୟବହାର ଏବେ ସବୁଆଡ଼େ ଆମ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ପରିଲକ୍ଷିତ । କିନ୍ତୁ ଆମ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଆମେ ନିଜେ ନିଜର ଶରୀରର କେତେ ଯେ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି, ସେକଥା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଆଧୁନିକତାକୁ ଦୂର ଦେଇ ଏବେ ଜୈବିକ କୃଷିର ବ୍ୟବହାରକୁ ପ୍ରାଥମିକତା ଦିଆଯାଇଛି । ଜୈବିକ କୃଷି ଏବେ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରର ଏକ ସଫଳ ବାର୍ତ୍ତାବହ ଭାବେ ପରିଗଣିତ ହେଲାଣି । କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚ ଓ ଅଧିକ ଉତ୍ପାଦନର ମିଶ୍ରିତ ଉପାଦାନ ଜୈବିକ ଚାଷ । ରାସାୟନିକ କୀଟନାଶକକୁ ବନ୍ଦ କରି ଗୋବର,ଗୋମୂତ୍ର ପରି ଦେଶୀ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ଆଜି ବି ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇପାରୁଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ବି ସୁସ୍ଥ ରହିବା ସହ ସେମିତି ଜଣେ ଚାଷୀ ଯିଏ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର କରିଥିଲେ ହେଁ ଚାଷର ମୋହ ତାଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିରଖୁଛି ଚାଷଜମିରେ । ସେ ଜୈବିକ ଓ ସମନ୍ୱିତ କୃଷିର ଜଣେ ସଫଳ ଉଦାହରଣ । ସେମିତି ଜଣେ ଚାଷୀ ଯିଏ ସାର,ବିଷକୁ ଛାଡ଼ି ଏବେ ଜୈବିକ ଚାଷର ମୋହରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ହେଲେ ଚିଲିକା ବ୍ଲକର ବଉଳାବନ୍ଧ ଗ୍ରାମର ଶ୍ରୀ ଆନନ୍ଦ ନାୟକ(ମୋ-୭୯୭୮୫୪୪୩୦୩) । ୪୫ ବର୍ଷ ବୟସରେ ବି ସେ ଥିକି ପଡ଼ି ନାହାନ୍ତି । ଚିସିଏସରେ ଚାଳିରା କରି ମଧୁର ସବୁଜ କ୍ଷେତର ବାସ୍ତାରେ ସେ ବିଭୋର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଗାଁଗାଁରେ ଜୈବିକ ଚାଷର ବାର୍ତ୍ତା ପହଞ୍ଚାଇବା ସହ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ବେଶ ପ୍ରଶଂସା ବି ସାଉଁରୁଛନ୍ତି । ସେମିତି ଜଣେ ସଫଳ ଚାଷୀଙ୍କ ସହ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ ତ୍ରି ଶୁଭମ୍

ପ୍ର: ଆପଣ ଜୈବିକ ଚାଷ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କ'ଣ ପାଇଁ କଲେ ?

ଉ: ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ କେହି କାଦୁଅ ବିଲରେ ଗୋଡ଼ ପଶେଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏବେ ସାର , ବିଷ ବ୍ୟବହାରରେ ବ୍ୟସ୍ତ । କିନ୍ତୁ ଜୈବିକ ଚାଷ ଏବେ ସବୁଆଡ଼େ ବେଶ ଲୋକପ୍ରିୟ ହେବାରେ ଲାଗିଲାଣି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଯୁଗୁ୍ୟବରୁ ଜୈବିକ ଚାଷ ବିଷୟରେ ଦେଖି ଏହାକୁ ଚାଷ କରିବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କଲି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ କୃଷି ବିଶେଷଜ୍ଞ ମାନଙ୍କ ପରାମର୍ଶକୁ ପାଥେୟ କରି ସମୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଜୈବିକ ଚାଷ କରୁଛି । ଏହା ବେଶ ଲାଭଦାୟକ ଓ ଶରୀର ଓ ପରିବେଶ ପ୍ରତି ହିତକର । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଜମିର ଉର୍ବରତା ବଢ଼ିଥାଏ । ଜମିର ମାନ ବି ବଢ଼ିଥାଏ ।

ପ୍ର: ଜୈବିକ କୃଷି ରାସାୟନିକ କୃଷି ଭିତରେ ଆପଣ କଣ ବିଶେଷ ତଫାତ ଦେଖୁଛନ୍ତି ?

ଉ: ପ୍ରଥମତଃ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଜମିରୁ କିପରି ଅଧିକ ଅମଳ ହେବ , ତାହାକୁ ପ୍ରାଥମିକତା ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ଅମଳ ଆଶାରେ ଆମେ ନିଜ ଦେହ ତଥା ମାଟିର ଯେଉଁ ହାନି ପହଞ୍ଚାଉଛନ୍ତି, ସେକଥାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି କିଛିଟା ପାଇବା ଆଶାରେ ଅନେକ କିଛି ଆମେ ହରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଉପକ୍ରମରେ ଜୈବିକ କୃଷି ଏକ ସୁନ୍ଦର ଆଉ ଅଭିନବ

ପଦକ୍ଷେପ । ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଟଙ୍କା ବିନିଯୋଗ କରି ଅଧିକ ଅମଳ କରିବା ସହ ଆମ ଶରୀର ସୁସ୍ଥ ବି ରହିଥାଏ । ଏହା ଯୋଗୁଁ ପରିବେଶ ସନ୍ତୁଳନ ବି ରକ୍ଷା ହୋଇଥାଏ । ମାଟିର ଉର୍ବରତା ବଢ଼େ ।

ପ୍ର: ଟି.ସିଏସରେ ଚାକରି କରିବା ସହ ଆପଣ ଜୈବିକ କୃଷିର ମୋହରେ କିପରି ପଡ଼ିଲେ ?

ଉ: ସ୍ନାତକ ତ ମୋର ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତା । କିନ୍ତୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ମୋତେ ଏମିତି କିଛି କରିବାର ଥିଲା ଯାହା ମୋତେ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଦେଇପାରୁଥିବ । ସେଥିପାଇଁ ଟାଣକୁ ପ୍ରମୁଖ ପଦ୍ମ ଭାବେ ବାଛିଲି । ଆଉ ଜୈବିକ କୃଷିକୁ ଆପଣେଇବାର କାରଣ ଏହା ଯୋଗୁଁ ଆମେ ବେଶ କମ୍ ପଇସାରେ ନିଜ ଘରେ ଜୈବିକ ଉପାୟରେ କୀଟନାଶକ ଓ ସାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଜମିରେ ଦେଇପାରୁଛୁ । ଏହା ଯୋଗୁଁ ଦେହ , ମନ ବି ସୁସ୍ଥ ରହୁଛି । କାମ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହ ବି ମିଳୁଛି ।

ପ୍ର: ଆପଣଙ୍କ ଜମିରେ କଣ କଣ ଜୈବିକ ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରୁଛନ୍ତି ?

ଉ: ମୁଁ ପ୍ରଥମରୁ ଜିଆଖତ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଆସୁଛି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଜୀବାତୁତକୁ ପାଂଚ ବର୍ଷ ହେବ ନିଜ ଜମିରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛି । ଏହା ମାଟି ପାଇଁ ବେଶ ଫଳପ୍ରଦ ଭାବେ କାମ କରୁଛି । ବ୍ରହ୍ମାସ,ପଂଚଗବ୍ୟ, ବୀଜାତୁତ ,ହାଣ୍ଡିଖତ ପ୍ରଭୃତିକୁ ଜମିରେ ବି ଉପଯୋଗ କରୁଛି ।

ଏହାର ଉପକାରିତାକୁ ମୁଁ ନିଜେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ରୋଗ ପୋକ ଲାଗିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କମି ଯାଇଛି ।

ପ୍ର: ବର୍ତ୍ତମାନର ଯୁବସମାଜ ଟାଣ ପାଇଁ ବିମୁଖ ହେବାର କାରଣ କଣ ହୋଇଥାଇପାରେ ?

ଉ: ଯୁବକ ମାନେ ଟାଣ ପାଇଁ ସ୍ୱତଃ ଭାବରେ ଆଗ୍ରହ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିମୁଖ ହେବାର କାରଣ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଆଉ କ୍ଷେତକୁ ପଶିବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି । ଯୁଗ ବଦଳିବା ସହ ମାନସିକତା ବି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ମନରେ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ସବୁକିଛି ସମ୍ଭବ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଯୁବସମାଜ ଚାହୁଁଲେ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବି ଉଦ୍‌ଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବେ । କେବଳ ଦୃଢ଼ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ କର୍ମକୁଶଳତା ହିଁ ଏହାର ପରିମାପକ ବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ । ମୋ ମତରେ ଯୁବକ ମାନେ କୃଷିକୁ ନାନକ ନ ଟେକି ବରଂ ଏଥିପାଇଁ ଆଗେଇ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ମାଛ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ

ବିକ୍ରମ କୁମାର ଜେନା

ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ଦେଶ ଭଳି ଆମ ଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଭାତ ସହିତ ମାଛ ଏକ ସଂଯୋଜିତ ଖାଦ୍ୟ । ଗାଁ ଗହଳିଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସହର ନଗର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଗରିବଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅମିରମାନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତମାଛକୁ ଖାଦ୍ୟ ଭାବେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମାନ୍ୟତା ଦିଆଯାଇଛି । ଏହି ମାନ୍ୟତା କେବଳ ସ୍ୱାଦଭିତ୍ତିକ ନୁହେଁ, ସର୍ବୋପରି ଏହାସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଭିତ୍ତିକ । ବିଶ୍ୱ ଖାଦ୍ୟ ସଂସ୍ଥା ଆମିଷ ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହୀ ଥିବା ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ମୁଣ୍ଡପିଛା ବର୍ଷକୁ ୧୧-୧୪କିଗ୍ରା ଅନୁମୋଦନ କରିଥିବା ବେଳେଆମଦେଶରେ ଏହା ୯-୧୦କିଗ୍ରା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତଉପଲବ୍ଧ ହେଉଛି । ମାଛପୁଷ୍ଟିର ଗୁଣବତ୍ତା ଯେତିକି ପରିମାଣରେ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆସୁଛି, ସେହି ପରିମାଣରେ ମାଛର ଚାହିଦା ଓ ଲୋକପ୍ରିୟତା ବଢିଚାଲିଛି । ଭାତ କିମ୍ବା ରୁଟି ଆମ ପୁଷ୍ଟିର ମୁଖ୍ୟତଃ ଶ୍ୱେତସାର ବା ଶକ୍ତିର ଚାହିଦା ମେଂଟାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମାଛ ବାକି ସମସ୍ତ ପୁଷ୍ଟିକୁ ସମାହିତ କରିଥାଏ । ମାଛରେ ପୁଷ୍ଟିସାର, ସ୍ୱେଦସାର, ଜୀବନିକା, ଖଣିଜଲବଣ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ପୁଷ୍ଟି ଅଂଶ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଗଚ୍ଛିତ ହୋଇଥାଏ । ମାଛ ମୁଖ୍ୟତଃ ପ୍ରାକୃତିକ ଜଳରାଶିରେ ବଢିଥାନ୍ତି । ଆମ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ସାମୁଦ୍ରିକ, ଖାରିଜଳ, ମଧୁରଜଳ ମାଛ ଖାଇବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି ।

ଜଳରାଶିର ବହୁମୁଖୀ ବ୍ୟବହାର, ଜଳର ପ୍ରଦୂଷଣ ତଥା ଅସାମାନ୍ୟ ବୃଷ୍ଟିପାତ ଦିନକୁ ଦିନ ପ୍ରାକୃତିକ ଜଳରାଶିର ମାଛ ଉତ୍ପାଦନକୁ କମାଇବାରେ ଲାଗିଛି । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଜନସଂଖ୍ୟାକୁ ଖାଦ୍ୟ ଓ ବାସ ଯୋଗାଇଦେବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଦିନକୁ ଦିନ ଜଳାଳ ଓ ଜଳରାଶିକୁ ଉପଯୋଗ କରି ପ୍ରାକୃତିକ ଜଳରାଶିର ଆକାର ଓ ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତିକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଫଳରେ ପ୍ରାକୃତିକ ଜଳରାଶିରୁ ମାଛ ଉତ୍ପାଦନ ଦିନକୁ ଦିନ ହ୍ରାସ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ତେଣୁ ମାଛ ଉତ୍ପାଦନ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଏକ ମାତ୍ର ବିକଳ ହେଉଛି ମାଛଚାଷ । ମାଛଚାଷର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସାମିତ ଜଳରାଶିରେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ମାଛ ପାଳନ କରି ଉତ୍ପାଦନ ବଢାଇବା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, ଯେଉଁ ମାଛ ମଣିଷଙ୍କୁ ପୁଷ୍ଟି ଯୋଗାଏ ସେ ନିଜ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପୁଷ୍ଟି ଆବଶ୍ୟକ କରିଥାଏ । ମାଛମାନେ ଖାଦ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜ ନିଜର ଆବଶ୍ୟକ ପୁଷ୍ଟିକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ମଣିଷର ପୁଷ୍ଟି ସାଧନା ପାଇଁ ମାଛମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତମମାନର ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇଦେଲେ ତାହା ମାଛକୁ ମାଧ୍ୟମ କରି ମଣିଷ ଦେହରେ ପହଂଚିଥାଏ । ଅଧୁନା ଆମଦେଶରେ ଖାଦ୍ୟ ନିରାପତ୍ତା(ଫୁଡସେଫ୍ଟି) ଏବଂ ନିରାପଦ ଖାଦ୍ୟ(ସେଫ୍ ଫୁଡ) ଉପରେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି । ଏହି ଆୟୋଜନକୁ ମାଛଚାଷ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦୁଇପାଦ ଆଗେଇନେବ ।

ଖାଦ୍ୟରେ ମାଛ

ସାଧାରଣତଃ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଖାଦ୍ୟାଭ୍ୟାସ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମେ ଦୁଇଗୋଷ୍ଠୀ ଭୁକ୍ତ କରିପାରିବା ଯଥା- ଶାକାହାରୀ ଓ ଆନିଷାଶୀ । ଆନିଷାଶୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟରେ ମାଛ ଏକ ବିଶେଷ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । ଏହା ସହଜଲବ୍ଧ ତୁଳନାତ୍ମକ ଭାବେ କମ୍ ଦାମପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ସବୁବର୍ଗର ଲୋକଙ୍କୁ ସୁହାଇଲା ପରି ମିଳିଥାଏ ।

ପୁଷ୍ଟିସାର

ମାଛ ଏକ ପୁଷ୍ଟିକର ଖାଦ୍ୟ । ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟହ ଖାଉଥିବା ମାଛରେ ପ୍ରାୟ ୧୮ରୁ ୨୨ ପ୍ରତିଶତ ପୁଷ୍ଟିସାର ରହିଥାଏ । ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁ ପରିମାଣରେ ମାଛ ଖାଇଥାଉ ତାହା ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ପୁଷ୍ଟିସାର ଆବଶ୍ୟକତାର ୩୫-୫୦ ଭାଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତପୂରଣ କରିଥାଏ । ଏହା ସହଜରେ ହଜମ ହୋଇ ଆମ ଶରୀରର ଗଠନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଥାଏ । ମାଛରୁ ମିଳୁଥିବା ପୁଷ୍ଟିସାରର ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଲା ଏଥିରେ ଏକାଧିକ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଆମିନୋ ଅମ୍ଳ ମିଳେ । ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପାରିନଥାଏ ।

ସ୍ନେହସାର

ମାଛ ମଧ୍ୟ ଗୋଟେ ଉତ୍ତମ ସ୍ନେହସାରଯୁକ୍ତ ପ୍ରାଣୀକ ଖାଦ୍ୟ । ଏଥିରେ ତୁଳନାତ୍ମକ ଭାବେ କମ୍ ପରିପୁକ୍ତ ସ୍ନେହସାର ଥାଏ । ମାଛରେ ମଧ୍ୟ କୋଲେଷ୍ଟରାଲ ପରିମାଣ ଅନ୍ୟ ଆମିଷ ତୁଳନାରେ ଯଥେଷ୍ଟ କମ୍ । ପରିପୁକ୍ତ ସ୍ନେହସାର ଠାରୁ ଅପରିପୁକ୍ତ ସ୍ନେହସାର ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷେ ହିତକାରକ । ସବୁଠାରୁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଲା, ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ସଂଶ୍ଳେଷଣ ହୋଇପାରୁନଥିବା ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପ୍ରତି ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକୀୟ କେତେକ ସ୍ନେହାମ୍ଳ ମାଛରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ଓମେଗା-୩ ସ୍ନେହାମ୍ଳ ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ । ସୁସ୍ଥ ଶାରୀରିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଓ ଶାନ୍ତି ମାନସିକତା ପାଇଁ ଏହିପରି ଖାଦ୍ୟସାରର ଯଥେଷ୍ଟ ଭୂମିକା ରହିଛି । ଓମେଗା-୩ ସ୍ନେହାମ୍ଳ ମଧ୍ୟ ମାଛରୁ କିଛି ପରିମାଣରେ ମିଳିଥାଏ । ସମୁଦ୍ର ମାଛରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିବା ମାଛ ତେଲ ଏହିପରି ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଦ୍ୟସାରର ମୁଖ୍ୟ ଉତ୍ସ । ଓମେଗା-୩ ପରି ସ୍ନେହାମ୍ଳ ମଧ୍ୟ ମାଛମାନେ ତାଙ୍କ ଦେହରେ ସଂଗଠିତ କରି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରନ୍ତିନାହିଁ । ଏହା ଜଳାୟ ପରିବେଶରେ ଥିବା ଏକ ବିଶେଷ ହରିଡ଼ ଶ୍ୱେତାଳ ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକ ପୂର୍ବକକୁ ଖାଇ ମାଛମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀର ପାଇଁ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାନ୍ତି । ଏହି ସ୍ନେହାମ୍ଳ ହୃଦ୍‌ଘାତର ସମ୍ଭାବନାକୁ କମାଇଥାଏ , ଉଚ୍ଚରକ୍ତଚାପକୁ ସନ୍ତୁଳିତ କରିଥାଏ । ଅନେକ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ମତରେ ଓମେଗା-୩ ସ୍ନେହାମ୍ଳ କର୍କଟ ପରି ଦୂରାରୋଗ୍ୟ ବ୍ୟାଧିକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରେ । ଗଣ୍ଡିବାତ ରୋଗର ଉପଶମନ ନିମନ୍ତେ ଏହି ସ୍ନେହାମ୍ଳର ଯଥେଷ୍ଟ ଭୂମିକା ରହିଛି ।

ଜୀବନିକା

ଆମେ ଖାଉଥିବା ମାଛରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଜୀବନିକା ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନିକା-(କ, ଖ, ଗ, ଘ, ଙ) ଆୟୋଡିନ, ରଥାବୋପ୍ରେକ୍ସିନ, ନିୟାସିନ୍ , ଜୀବନିକା ବି-୬, ଜୀବନିକା ବି-୧୨ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରଧାନ । ଆମ ଗାଁ ଗହଳରେ ମିଳୁଥିବା ତୁନାମାଛମାନଙ୍କରେ ଏହିପ୍ରକାର ଜୀବନିକା ଭରପୂର ଥାଏ । ଗର୍ଭବତୀ ମହିଳା ଓ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟରେ ମାଛ ବ୍ୟବହାର କଲେ ଜୀବନିକା ଅଭାବଜନିତ ଅନେକ ବଡ଼ ବଡ଼ ରୋଗକୁ ଏତାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ ।

ଖଣିଜ ଲବଣ

ଖାଦ୍ୟ ଆକାରରେ ମାଛକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଲେ ତାହା ମାଧ୍ୟମରେ ଆମ ଶରୀରକୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଖଣିଜ ଲବଣ ଯାଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ୟାଲସିୟମ, ଲୌହ, ମାଗ୍ନେସିୟମ, ପୋଟାସିୟମ, ସୋଡିୟମ, ତମ୍ବା, ମାଙ୍ଗନିକ, ଦସ୍ତା, ସେଲେନିୟମ, ସ୍ୱର୍ଚ୍ଚରସ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରଧାନ ।

ମାଛର ଖାଦ୍ୟ

ଅଧିକ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ଏବଂ ମାଛର ଗୁଣବତ୍ତା ବଢାଇବା ପାଇଁ ମାଛଚାଷରେ ପୂରକ ଆହାର ଦେବା ନିହାତି ଦରକାର । ଆମରାଜ୍ୟର ପୋଖରୀ, ଗାଡିଆ ଏବଂ ଛୋଟବଡ଼ ଜଳଭଣ୍ଡାରରେ ମୁଖ୍ୟତଃ କାର୍ଯ୍ୟ ଜାତିର ମାଛଚାଷ କରାଯାଏ । କାର୍ଯ୍ୟ ଜାତିର ମାଛ ବିଶେଷ କରି ଭାକୁର, ରୋହି, ମିରିକାଳି, ଦଳଖାଇ(ଗ୍ରାସକାର୍ଯ୍ୟ), ରୂପାପେଟି(ସିଲଭର କାର୍ଯ୍ୟ), ବଲାତିରୋହା(କମନ କାର୍ଯ୍ୟ)ମାନେ ହେଲେ ଲାଭଦାୟକ ପ୍ରଜାତି । ଏମାନେ କମ୍ ସମୟରେ କମ୍ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ଭଲ ବଢିପାରନ୍ତା ଭାକୁର, ରୋହି, ମିରିକାଳି ଓ ରୂପାପେଟି ଜଳାଶୟରୁ ଯେଉଁ ପ୍ରାକୃତିକ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ବଢିଯାଆନ୍ତାକୁ ପୂର୍ବକ(ପ୍ଲଙ୍କଟୁନ)କୁହାଯାଏ । ସେହିପରି ଦଳଖାଇ ମାଛ ପାଣିରେ ମିଳୁଥିବା ସବୁଜ ପତ୍ର ଓ ଦଳ ଖାଇ ବଂଶୁଥିବା ବେଳେ ବିଲାତିରୋହି ପରାସତା ଜୈବିକ ପଦାର୍ଥ ଓ ଛୋଟଗେଣ୍ଡା ଏବଂ କୀଟମାନଙ୍କୁ ଖାଇଥାନ୍ତି । ମାଛଚାଷ କରାଯାଇଥିବା ଜଳରାଶିରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରାକୃତିକ ଆହାର ସହିତ କିଛି ପୂରକ ଆହାର ହେଲେ ମାଛମାନେ ଭଲ ବଢିଥାନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଅନେକ ମାଛଚାଷୀ କାର୍ଯ୍ୟମାଛ ସହିତ ବା ଏକକ ଭାବେ ମଧୁର ଜଳ ଚିଙ୍ଗୁଡିକୁ ଚାଷ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କଲେଣି । ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୁଇଟି ପ୍ରଜାତିର ମଧୁର ଚିଙ୍ଗୁଡି ଚାଷ ଉପଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତା ଏମାନେ ହେଲେ ଗୋଲାପା ଚିଙ୍ଗୁଡି(ମାକ୍ରୋବ୍ରାକନ୍ୟମରୋଜେନବର୍ଗୀ) ଓ ନିଜ୍ଜିଟିଚି(ମାକ୍ରୋବ୍ରାକନ୍ୟମ ମାଲକମଓସାନି) । ଚିଙ୍ଗୁଡିଚାଷରେ ମଧ୍ୟ ପୂରକ ଆହାର ଦିଆଗଲେ ଉତ୍ପାଦ ଯଥେଷ୍ଟ ବଢିଥାଏ । ବାହାରେ ଯେଉଁଖାଦ୍ୟ ମାଛମାନେ ପ୍ରାକୃତିକ ଖାଦ୍ୟ ସହିତ ହେଉ ବା ଏକକ ଭାବେ ଖାଇ ଭଲ ବଢିଥାନ୍ତି, ତାହାହିଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ପୂରକ ଆହାର । ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପ୍ରଜାତିର ମାଛ ଓ ଚିଙ୍ଗୁଡିମାନଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଓ ଖାଦ୍ୟାଭ୍ୟାସକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରପୂରକ ଆହାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥାଏ । ଆମ ଗାଁଗହଳରେ ଖାଲି କୁଣ୍ଡା ଓ ବାଦାମପିଡିଆକୁ ପୂରକ ଆହାର ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ନାମାଦାନୀ କମ୍ପାନୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ଆକାରରେ ବିଭିନ୍ନ ଧରଣର ମାଛଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ବଜାରରେ ବିକ୍ରି କରୁଛନ୍ତା ଏହା ନାତି ଖାଦ୍ୟ(ପେଲେଟ୍ ବା ଦାନା ଖାଦ୍ୟ(କ୍ରମ୍‌ଲୁ) ଆକାରରେ ମିଳିଥାଏ । ବଜାରରେ ମିଳୁଥିବା ନାତିଖାଦ୍ୟ ମାଛ ବା ଚିଙ୍ଗୁଡିଚାଷ ପାଇଁ ସାଧାରଣ କୁଣ୍ଡା ଓ ପିଡିଆ ମିଶ୍ରଣ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ । ହେଲେ ଏହା ସବୁବର୍ଗର ମାଛଚାଷୀଙ୍କ ସମସ୍ୟା ଦୂରକରିପାରୁନି । ବଜାରରୁ ବ୍ୟବସାୟିକ ଖାଦ୍ୟ ନକିଣି ମଧ୍ୟ ଆମେ ମାଛଚାଷ ପାଇଁ ଆମ ନିଜ ପାର୍ସରେ ଉନ୍ନତମାନର ଖାଦ୍ୟ କମ୍‌ଦାମ୍‌ରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବା । ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ବାଦାମ ପିଡିଆ ଓ ସୋୟାବିନଗୁଣ୍ଡର ବଜାର ଦର ବଢିଚାଲିଛି, ତାହାକୁ ମାଛଖାଦ୍ୟ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆମ ଚାଷୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସମ୍ଭବ ହେଉନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମ ହାତପାହାନ୍ତାରେ ଯେଉଁସବୁ ଶସ୍ତା ପିଡିଆ ମିଳୁଛି ଯଥା- ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ, ରାଶି, ପେଶା, ସୋରିଷ ଓ ଗୁଲିକୁଣ୍ଡା ଇତ୍ୟାଦିକୁ ମିଶାଇ ଉନ୍ନତମାନର ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବା । ସେଥିରେ ଗାଇଗୋରୁଙ୍କ ପାଇଁ ମିଳୁଥିବା ଭିଟାମିନ ଓ ଖଣିଜଲବଣ ମିଶ୍ରଣକୁ ହିସାବରେ ମିଶାଇଲେ ଖାଦ୍ୟଟି ଅଧିକ ଉନ୍ନତମାନର ହୋଇଯାଏ । ରାଶି ବା ସୋରିଷପିଡିଆରେ କୁଣ୍ଡା ମିଶାଇ ଖାଦ୍ୟ କରିବାକୁ ଥିଲେ ପିଡିଆଟି ୬୦ଭାଗ, କୁଣ୍ଡାରୁ ୪୦ଭାଗ ମିଶାଇ ଖାଦ୍ୟ ମିଶ୍ରଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ସେହିଭଳି ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ ପିଡିଆକୁ ବ୍ୟବହାର କଲେ ସେଥିରୁ ୬୦ଭାଗ ଏବଂ କୁଣ୍ଡାରୁ ୩୦ଭାଗ ମିଶାଇ ଖାଦ୍ୟ ମିଶ୍ରଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ପେଶାପିଡିଆଟି ମାଛମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତଉପଦେୟ । ଏଥିରେ ଅପରିପୁକ୍ତ ସ୍ନେହାମ୍ଳ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଥିବାରୁ ଏହା ଖାଦ୍ୟର ମାନ ବଢାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ପେଶାପିଡିଆ ଶସ୍ତାରେ ମିଳୁଛି ସେଠାରେ ଚାଷୀମାନେ ପେଶାପିଡିଆକୁ ମିଶାଇ ଉପାଦେୟ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବେ । ମାଛଖାଦ୍ୟର ମିଶ୍ରଣକୁ ଭଲଭାବରେ ଗୁଣ୍ଡକରି ଯାଆଁଳମାନଙ୍କୁ ଭସାଖାଦ୍ୟ ରୂପେ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଏହି ଖାଦ୍ୟ ମିଶ୍ରଣକୁ ବରୁରାଇ ତାକୁ ବାଟୁଳା କରି ଝୁଡିପାଛିଆମାନଙ୍କରେ ପୋଖରୀ ଭିତରେ ରଖି ରଖି ବଡ଼ ମାଛମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇହୁଏ । ଖାଦ୍ୟ ମିଶ୍ରଣରୁ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ସିମେଲ ମେସିନ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ନାତିଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିହୁଏ ।

ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷ ମସିହା ଛାତ୍ର ,
କୃଷି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ , ପାରଳାଖେମୁଣ୍ଡି
ମୋ-୮୮୪୭୮୫୭୪୧୦

ମିଲେଟ ମିଶନ

ଶୁଭଶ୍ରୀ ସାହୁ

ପାରମ୍ପରିକ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟକୁ ପୁନଃ ପ୍ରଚଳନ ନେଇ ଓଡ଼ିଶାର ଆଦିବାସୀ ଅଞ୍ଚଳରେ ମୁଣ୍ଡ ଚେକିଥିଲା ଏକ ଅଭିନବ ଅଭିଯାନ ମିଲେଟ ମିଶନ । ଓଡ଼ିଶା କୃଷି ବିଭାଗ ତଥା ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ମିଳିତ ପ୍ରୟାସରେ ୨୦୧୩ ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଉଭୟ ଜୀବନ ଓ ଜୀବିକା ପାଇଁ ଏକ ବରଦାନ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି । ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟର ବହୁଳ ଉତ୍ପାଦନ , ସ୍ଥାନୀୟ ବ୍ୟବହାର , ସର୍ବନିମ୍ନ ସହାୟକ ମୂଲ୍ୟରେ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟ କ୍ରୟ ତଥା ସାଧାରଣ ବନ୍ଧନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମାଧ୍ୟମରେ ବନ୍ଧନ କରାଯାଇ ରାଜ୍ୟ ପୋଷାଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଆଦିବାସୀ ବହୁଳ ଅଞ୍ଚଳରେ ସଚେତନତା ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ଓଡ଼ିଶା ମିଲେଟ୍ ମିଶନ ।

ଚଳିତ ବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆୟୋଜିତ କୃଷୀ ଓଡ଼ିଶା ୨୦୨୧ ର ଅନ୍ୟତମ ଆକର୍ଷଣ ସାଜିଥିଲା ଓଡ଼ିଶା ମିଲେଟ୍ ମିଶନ । ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଜିଲ୍ଲା ତଥା ସୁନ୍ଦରଗଡ଼, କେନ୍ଦୁଝର, ମୟୂରଭଞ୍ଜ ଓ କନ୍ଧମାଳ ଆଦି ସ୍ଥାନର ଆଦିବାସୀ ମାନଙ୍କ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ତଥା ମିଲେଟ୍ ମିଶନର ସହାୟତା କ୍ରମେ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଖାଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ ଷ୍ଟଲରେ ଶୋଭାପାଉଥିଲା । ମାଣ୍ଡିଆ, ମୁଆଁ , କାଙ୍ଗୁ ଚାଉଳ, ଜହ୍ନା, ଚିହ୍ନା ଚାଉଳ ଏପରିକି ଅନେକ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀକୁ କିପରି ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ସୁସ୍ଵାଦୁ ଖାଦ୍ୟ ସହ ଖାଦ୍ୟର ଉପଯୁକ୍ତ ଯନ୍ ନିଆଯାଇ ପାରିବ ସେ ବିଷୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଇବାର ଏହା ଏକ ଅଭିନବ ପ୍ରୟାସ । ଓଡ଼ିଶା ମିଲେଟ୍ ମିଶନର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ୨୦୨୧ ଫ୍ରେବ୍ରୁଆରୀ ଶେଷ ସୁଦ୍ଧା ପ୍ରାୟ ୧ ଲକ୍ଷ୍ୟ କିଣ୍ଟାଲ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ । ଯାହା କି ୨୦୧୯-୨୦ ବର୍ଷରେ ୯୪,୭୪୫ କିଣ୍ଟାଲ ଉତ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ମିଶନର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ମହିଳା ସଶକ୍ତିକରଣ । ତାଷ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଉଦ୍ୟୋଗ ଗୁଡ଼ିକରେ ମହିଳାମାନଙ୍କର ସକ୍ରିୟ ଅଂଶଗ୍ରଣ ଏହାକୁ ଆର ଏକ ପାହ୍ୟା ଉପରକୁ ନେଇଯାଇଛି । ଆଦିବାସୀ ମହିଳାମାନଙ୍କର ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟକୁ ନେଇ ଥିବା ଜ୍ଞାନକୁ ଯାହାକି କୌଶଳରେ ଉପଯୋଗ କରି ଏବେ ଖାଦ୍ୟ ଥାଳି ଯାଏଁ ନିଆଯାଇପାରୁଛି । ତାଷ ଜମି ଓ ଖାଦ୍ୟ ଥାଳିରେ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟର ପୁନଃ ପ୍ରଚଳନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ମିଲେଟ୍ ମିଶନ । ଏହି ଅଭିଯାନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟ କ୍ରମେ ଆହୁରି ମାର୍ଜିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟର ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବହାରକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବା ସହ ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକ ପ୍ରକ୍ରିୟା କରଣ ଉଦ୍ୟୋଗ ସ୍ଥାପନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଚେର କ୍ରମାଗତଭାବେ ଲମ୍ବିଛି । ସାମୁହିକ ତାଷ ଓ ଉତ୍ପାଦିତ ଶସ୍ୟର ବଜାର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ଵ

ଦିଆଯାଉଛି । ୨୦୧୩ ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏହି ମିଶନ ଗୋଷ୍ଠୀ ଆଧାରିତ ସଂଗଠନ ଏବଂ ସ୍ଵେଚ୍ଛାସେବୀ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାଧ୍ୟମରେ ଓଡ଼ିଶା ୧୫ ଟି ଜିଲ୍ଲାର ୮୧ ଟି ବ୍ଲକ୍ ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଅଛି । ୨୦୨୦-୨୧ ଖର୍ଚ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୧୪ ଟି ଜିଲ୍ଲାର ୭୯ ଟି ବ୍ଲକ୍ ପ୍ରାୟ ୧,୦୫,୦୦୦ ଚାଷୀ ଏବଂ ୪୫,୮୮୦ ହେକ୍ଟର ପରିମିତ ଜମିରେ ଉନ୍ନତ ଚାଷ ପ୍ରଣାଳୀ ଅବଲମ୍ବନ କରି ସରକାରୀ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ପାଉଛନ୍ତି । ଚଳିତ ଖର୍ଚ୍ଚ ବଜାର ରତ୍ନରେ ୧,୯୯,୦୦୦ କିଣ୍ଟାଲ ଉଚ୍ଚ ମାନର ମାଣ୍ଡିଆ ଚାଷୀ ମାନଙ୍କଠାରୁ ସର୍ବନିମ୍ନ ସହାୟକ ମୂଲ୍ୟ ୩,୨୯୫ ଟଙ୍କା କିଣ୍ଟାଲ ପିଛା ଦରରେ କ୍ରୟ କରାଯାଇଛି । ରାଜ୍ୟ ପୋଷାଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଅଧୀନରେ ୧୪ ଟି ଜିଲ୍ଲାର ୫୦,୯୦,୪୯୦ ରାସନ କାର୍ଡ ହିତାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ମାସ ପାଇଁ ୧.୫ କିଲୋଗ୍ରାମ ମାଣ୍ଡିଆ ବନ୍ଧନ କରାଯାଇଛି । କେବଳ ଏତିକିରେ ଏହାର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ଅଟକି ଯାଇନାହିଁ । ରାଜ୍ୟର ଆଦିବାସୀ ପ୍ରବଣ ଅଞ୍ଚଳ ମୟୂରଭଞ୍ଜ , ମାଲକାଗିରି ତଥା ବଲାଙ୍ଗୀର ଜିଲ୍ଲାରେ ସ୍ଵୟଂ ସହାୟକ ଗୋଷ୍ଠୀ ମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ୧୪ ଟି ମିଲେଟ୍ ଟିଫିନ୍ ସେଣ୍ଟର୍ ଖୋଲାଯାଇ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଗରମ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ତଥା ଶୁଖିଲା ପକେଟ୍ ଖାଦ୍ୟ ବିକ୍ରି କରାଯାଉଛି । ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟକୁ ରାଜ୍ୟର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପ୍ରଥମପୂର୍ ପାଇଁ ଏକ ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ଖାଦ୍ୟ ବିକ୍ରୟ ଗାଡ଼ି ମୟୂରଭଞ୍ଜ ଜିଲ୍ଲାର ଯଶିପୁର ଠାରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟର ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ହିତକରିତାକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି କେନ୍ଦୁଝର ଏବଂ ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲାରେ ସମନିତ୍ ସିଖି ବିକାଶ ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ଅଜ୍ଞାନତାକୁ ଯାଉଥିବା ପ୍ରାକ୍ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ମାଣ୍ଡିଆ ଲତୁ ଦିଆଯିବା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଛି । ଅଦ୍ୟାବଧି ୧୫ ଟି ଜିଲ୍ଲାର ୧୩୧ ଟି ଗୋଷ୍ଠୀ ବିହନ କେନ୍ଦ୍ର ଦ୍ଵାରା ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟର ଉନ୍ନତ ମାନର ବିହନ ବିକ୍ରୟକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ସହିତ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟର ପ୍ରକ୍ରିୟାକରଣ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଉପରେ ବୈଷୟିକ ସହାୟକ ପାଇଁ ପୃଷ୍ଠିକର ଦିଗ ଉପରେ ଆଧାର କରି ବିଭିନ୍ନ ପୃଷ୍ଠି ଶସ୍ୟର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବିକାଶ ପାଇଁ ମହାଶ୍ଵର **CSIR-CFTRI** ସହିତ ବୈଷୟିକ ସହଯୋଗ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ବୁଝାବଣା ପତ୍ର ସ୍ଵାକ୍ଷରିତ ହୋଇଛି । କୃଷି ଓ କୃଷକ ସଶକ୍ତିକରଣ ବିଭାଗ ତରଫରୁ ପରିକଳ୍ପିତ ଏହି ଓଡ଼ିଶା ମିଲେଟ୍ ମିଶନ ଉଭୟ ଜୀବନ ଓ ଜୀବିକା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଫଳ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରିଛି । ଗୋଟେ ପଟେ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟର ହିତକାରୀ ଗୁଣ ସହ ଅନ୍ୟପଟେ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚାଷୀ ମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵାବଲମ୍ବୀ କରିବାରେ ଓଡ଼ିଶା ମିଲେଟ୍ ମିଶନର ଅବଦାନ ବାସ୍ତବିକ ଅତୁଳନୀୟ ।

ସଫଳତାର ସ‌ଥେ ଆର.ଏନ.ଆର - ୧୫୦୪୮ କିସମ ଧାନ ଚାଷ

ମାଟି ଆଉ ମଣିଷର ସମ୍ପର୍କ ସତରେ ବେଶ ନିଆରା । ସେଇ ମାଟି ଉପରେ ଶ୍ୟାମଳ ଜମିରୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଫଳେଇପାରେ ଚାଷୀ । ସେଇଥିପାଇଁ ତ ସେ ଜାତିର ଅନୁଦାତା । ଓଡ଼ିଶା ଏକ କୃଷିପ୍ରଧାନ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ଜଣାଶୁଣା । ଧାନ ହିଁ ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଫସଲ ଅଟେ । ଓଡ଼ିଶାରେ ସାଧାରଣତଃ ଖରିଫ ରତ୍ନରେ ଧାନ ଚାଷ କରାଯାଉଥିଲେ ହେଁ କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ରବି ରତ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଧାନ ଚାଷ କରାଯାଇଥାଏ । ଓଡ଼ିଶାରେ ଚାଷୀଭାଇମାନେ ଦେଶୀ କିସମର ଧାନ ଯଥା - ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ , ପୂଜା ପ୍ରଭୃତି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ବେଳେ ଏବେ ଆର.ଏନ.ଆର - ୧୫୦୪୮ କିସମର ଧାନ ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ବେଶ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇପାରିଛି । ଏବେ ଖରିଫ ଆର.ଏନ.ଆର ଅମଳ ସରିଯାଇଥିବା ବେଳେ ପୁଣିଥରେ ଚାଷୀମାନେ ଏହାକୁ ଚାଷ କରାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି । ଆର.ଏନ.ଆର ୧୫୦୪୮ ଧାନ କିସମକୁ ନେଇ ଏଥରର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିବେଦନ...

ଆର.ଏନ.ଆର ୧୫୦୪୮ ଧାନ ୧୨୦ ରୁ ୧୨୫ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଅମଳ ହୋଇପାରୁଥିବା ଧାନର ଏକ କିସମ ଅଟେ । ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହା କୁଳାଇ ମାସରେ ଚାଷ କରାଯାଇଥାଏ । ଜାବାଣୁ ଜନିତ ପତ୍ରପୋଡ଼ା ରୋଗର ଏହା ସହନଶୀଳ କିସମ ଅଟେ । ସାଧାରଣତଃ ଏହାକୁ ଖରିଫ ଓ ରବି ଉଭୟ ଚାଷ ରତ୍ନରେ ଚାଷ କରାଯାଇଥାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ଗଜପତି ଜିଲ୍ଲାର ପାରାଳଖେମୁଣ୍ଡି ସହର ତଥା ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କରେ ଚାଷୀମାନଙ୍କ ପାଖେ ଏହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆଦୃତ ହୋଇପାରିଛି । ଏମିତିକି ଚାଷୀମାନେ ଏବେ ଖରିଫ ଆର.ଏନ.ଆର ଅମଳ କରିସାରିବା ପରେ ରବି ଫସଲ ଭାବରେ ପୁଣିଥରେ ଏହାକୁ ଚାଷ କରିବା ପାଇଁ ମନ ବଳେଇଲେଣି । ଅମଳ ଅଧିକ ହେବା ସହ କମ ମାତ୍ରାରେ ରୋଗଯୋକ ଲାଗିବା ଏହାକୁ ଚାଷୀ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଲୋକପ୍ରିୟ କରେଇପାରିଛି । ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆଣ୍ଡ୍ରପ୍ରଦେଶ ଓ ତେଲଙ୍ଗାନା ରାଜ୍ୟରେ ବହୁଳ ଭାବେ ଚାଷ କରାଯାଉଛି । ଏମିତିକୁ ଏହାକୁ ତେଲଙ୍ଗାନା ସୁନା ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଅଭିହିତ କରାଯାଏ ।

ବିହନ ବିଶୋଧନ- ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଏହି ଧାନ ଚାଷ ପାଇଁ ଏକରକୁ ୨୦କିଗ୍ରା ବିହନ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ବିହନ ବୁଣିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ବିହନ ବିଶୋଧନ କରାଯିବା ନିତ୍ୟାନ୍ତଆବଶ୍ୟକ । ତେବେ ବିହନ ବିଶୋଧନ କରିବା ନିମନ୍ତେଏକ କିଗ୍ରା ବିହନକୁ କାର୍ବେଣ୍ଡାଜିମ ଦ୍ରବଣ (ଏକ ଲିଟରରେ ୨ଗ୍ରାମ ଲେଖାଏଁ) ରେ ବୁଡ଼ାଇ ବିଶୋଧନ କରାଯାଏ । ଏହା ପରେ ଏହାକୁ ପାଣିରେ ୧୦ଘଣ୍ଟା ବୁଡ଼େଇ ରଖାଯାଏ । ପରେ ପାଣି ନିଗଡ଼ିଲା ପରେ ଅନ୍ୟତ୍ର ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଏ । ଏହା ଯୋଗୁଁ ଚାରାକୁ ୪୦ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତସୁରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇପାରେ । କାରଣ ତଳି ସମୟରେ ହେଉଥିବା ମୂଳସତ୍ତା ରୋଗ , ମହିସା ପ୍ରଭୃତି ଏହା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାପି ନଥାଏ ।

ତଳିଘେରା ପ୍ରସ୍ତୁତି - ଏମିତି ଏକ କ୍ଷେତ ଚୟନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେଉଁଠି ମାଟିର ଜଳଧାରଣ କ୍ଷମତା ଠିକ ଭାବେ ଥିବା ସହ ତ୍ରେନେକ ସୁବିଧା ଭଲ ଭାବରେ ହୋଇପାରୁଥିବ । ବିହନ ବୁଣିବାର ୧୫ ଦିନପୂର୍ବରୁ ତଳି ଘେରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ଏଥିପାଇଁ ଭଲଭାବରେ ମାଟିକୁ ମଇ ବେଇ ସମତୁଲ କରାଯାଏ । ଏହା ପରେ ଜମିରେ ୨୦୦କିଗ୍ରା (ଏକରକୁ) କମ୍ପୋଷ୍ଟ ଖତ ପକେଇ ଭଲ ଭାବେ ମିଶେଇ ଦିଆଯାଏ । ଯାହା ଯୋଗୁଁ ମାଟିର ଉର୍ବରତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ । ବିହନ ବୁଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବିଶୋଧନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ପରେ ଖତ ସାର ଭାବରେ ଯୁରିଆ , ପଟାସ ଓ ଫସଫରସ ଦିଆଯାଏ । ଖତ ସାର ଦିଆଯିବା ପରେ ବିହନକୁ ବୁଣିଦିଆଯାଏ ଏବଂ ତଳି ଉପରେ ପାଣି ଛିଂଟି

ଦିଆଯାଏ । ବାକିତକ ପାଣିକୁ ତ୍ରେନେକ ଦ୍ୱାରା ବାହାରକୁ ନିଷ୍କାସିତ କରିଦିଆଯାଏ ।

ତଳିର ଉପଯୁକ୍ତ ଯତ୍ନ-

ବିହନ ବୁଣିବାର ପ୍ରଥମ କିଛି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତଳିପତ୍ତିକୁ କେବଳ ଓଦା ରଖନ୍ତୁ । ଧାନ ଗଜା ବଢ଼ିଗଲେ ୨-୩ ଇଂଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥାପାଣି ବାନ୍ଧି ରଖନ୍ତୁ । ଗଜାହେବାର ୧୫-ଦିନ ପରେ ୧୦ ଡିସିମିଲ ତଳିପତ୍ତି ପାଇଁ ୪ କିଗ୍ରା ଯୁରିଆ ସାର ପକାନ୍ତୁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତଳି ହୁଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ ହୋଇ ବଢ଼ିବ । ତଳିକୁ ପୋକ ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ତଳି ଉପାଡ଼ିବାର ଏକ ସପ୍ତାହ ପୂର୍ବରୁ ୧୦ ଡିସିମିଲ ତଳିପତ୍ତିରେ ୧୨୦୦ ଗାମେ କାର୍ବୋଫ୍ୟୁରାନ ପତ୍ତିରେ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତୁ । ତଳି ଉପାଡ଼ିବାର ଦିନକ ପୂର୍ବରୁ ତଳିପତ୍ତିରେ ପାଣି ମଡ଼ାନ୍ତୁ ।

ମୁଖ୍ୟ ଜମି ପ୍ରସ୍ତୁତି- ଚାରା ଲଗାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଜମିକୁ ଭଲ ଭାବେ ଚାଷ କରିବା ଦରକାର । ମାଟିକୁ ଗୁଣ୍ଡ କରି ଚାଷ କରାଯିବ । ଆବଶ୍ୟକ । ୧୫ ସେମି ଗଭୀର ଯାଏଁ ଟ୍ରାକ୍ଟର ଦ୍ୱାରା ଚାଷ କରାଗଲେ ମୁଖ୍ୟ ଜମି ପାଇଁ ବେଶ ଭଲ । ଭଲ ଭାବରେ ଚାଷ କରାଗଲେ ଏହା ବାଲୁଜା ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

ବ୍ୟବଧାନ- ଚାରା ରୋପଣ କରିବା ସମୟରେ ଗଛକୁ ଗଛ ଓ ଧାଡ଼ିକୁ ଧାଡ଼ି ବ୍ୟବଧାନ ଉପରେ ନଜର ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । କମ ଦିନରେ ଅମଳ ହେଉଥିବା ଯୋଗୁଁ ଏହାର ବ୍ୟବଧାନ ୧୫ସେମି ହେବା ଦରକାର । ଏହା ସହ ଚାରାକୁ ୨-୩ ସେମି ଗଭୀରତାରେ ପୋତିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ରୋଗପୋକ ଦମନ- ଆର.ଏନ.ଆର ଧାନ ଚାଷ କରିବା ସମୟରେ ଚାଷୀ ଭାଇଙ୍କ ପ୍ରମୁଖ ସମସ୍ୟା ଭାବରେ ଉଭା ହୋଇଥାଏ ଚୋର ପୋକ । ଏହି ରୋଗ ପୋକର ସଠିକ ଭାବେ ପରିଚାଳନା ହୋଇପାରିଲେ ଏହାର ଅମଳରେ ବିଶେଷ କିଛି ଅସୁବିଧା ହୋଇନଥାଏ । ଆସନ୍ତୁ ଜାଣିବା ଏହାର ରୋଗ ପୋକର ସମନ୍ୱିତ ପରିଚାଳନା ବିଷୟରେ ...

ମହିଷା ରୋଗ :

ଧାନର ପ୍ରମୁଖ ରୋଗ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମହିଷା ରୋଗ ସବୁଠୁ ଅଧିକ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ । ଏହା ମୁଖ୍ୟତଃ କବକ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଧାନର ସର୍ବାଧିକ କ୍ଷତି କରାଇଥାଏ । ମୁଖ୍ୟତଃ ପାଇରାକ୍ୟୁଲାରିଆ କବକ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ ।

ଲକ୍ଷଣ :

ଧାନ ଗଛରେ ଏଇ ରୋଗ ହେଉଥିଲେ ପ୍ରଥମେ ଧାନର ପତ୍ର ଉପରେ ଆଖୁ ପରି ପାଣିପଣା ଦାଗ ଦେଖାଯାଏ । ପରେ ଏହା ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗ ହୋଇଯାଏ । ମୁଖ୍ୟ ଭାବରେ ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଆରମ୍ଭରେ ଦେଖାଯାଏ ଓ ମଝିଆଁଶ ପାଉଁଶିଆ ହୋଇଯାଏ । ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଏହି ରୋଗ ଦେଖାଯାଏ ସେଇ ଧାନକେଣ୍ଡା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ।

ସମାଧାନ :

- ◆ ଧାନ ବିହନକୁ ପ୍ରଥମେ ଥିରାମରେ ବୁଡ଼େଇ ରଖାଯିବା ଦରକାର ।
- ◆ ଅଧିକ ଯବକ୍ଷାରଜାନ ସାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ବନ୍ଦ କରିବା ।
- ◆ ଏହି ରୋଗ ପ୍ରତିରୋଧ କ୍ଷମ କିସମ ବ୍ୟବହାର କରିବା ।
- ◆ କିଆରୀରେ ଥିବା ଅନାବନା ଘାସକୁ ଉପାଡ଼ିଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ବାଦାମୀ ପତ୍ରଚିତା ରୋଗ : ଏହା ବି ଏକ କବକ ଜନିତ ରୋଗ । ୧୯୪୩ ମସିହାରେ ବେଙ୍ଗାଳରେ ହୋଇଥିବା ବେଙ୍ଗାଳ ଫେମାଲନ ଏହି କବକ ପାଇଁ ହୋଇଥିଲା ।

ଲକ୍ଷଣ :

ଏହି ରୋଗ ହେଲେ ଧାନ ପତ୍ରରେ ଅଣ୍ଟା ପ୍ରକୃତିର ବାଦାମୀ ଚିହ୍ନ ଦେଖାଯାଏ । ଏହା ସହିତ ପତ୍ରର ଉପର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଗୋଲାକାର ଚିହ୍ନ ଦେଖାଯାଏ । ମୁଖ୍ୟତଃ ପଟାସ ଅଭାବ ଥିବା ଜମିରେ ଏହି ରୋଗ ବେଶି ମାତ୍ରାରେ ଦେଖାଯାଏ । ଏହି କବକ ଧାନ ଚାରାର ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଥାଏ । ଅଧିକ ଆଦ୍ରତା ଆଉ ୨୦ ରୁ ୨୫ ଡିଗ୍ରୀ ତାପମାତ୍ରା ଏହା ପାଇଁ ଖୁବ୍ ସହାୟକ ।

ସମାଧାନ :

- ◆ କିଆରୀ ହୁଡ଼ା ସଫା ରଖିବା ସହ ଘାସ ଉପାଡ଼ି ଦେବା ।
- ◆ ଏହି ରୋଗ ସହନଶୀଳ କିସମ ବ୍ୟବହାର କରିବା ।
- ◆ ଖରାଟିଆ ଚାଷ କରିବା ।
- ◆ ବିହନକୁ ଥିରାମରେ ବିଶୋଧନ କରିବା ।
- ◆ ଏଥି ସହିତ କର୍ବେଣ୍ଡାକାମକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ।

କୀଟ ଦମନ-

ଚୁକଡା ପୋକ- କୃଷି ବିଜ୍ଞାନରେ ଏହାକୁ 'ବାଉନ ପ୍ଲଷ୍ଟ ହୋପର' ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଚୁକଡା ପୋକ ମୁଖ୍ୟତଃ ତିନୋଟି ସ୍ତର ଦେଇ ଗତି କରିଥାଏ-ଅଣ୍ଡା-ଅର୍ଦ୍ଧ-ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ କୀଟ । ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ କୀଟ ଦେଖିବାକୁ ମାଟିଆ ରଙ୍ଗର ସ୍ତ୍ରୀ କୀଟଟି ୫ମି.ମି ଲମ୍ବା ହୋଇଥିବା ବେଳେ ପୁରୁଷ କୀଟଟି ୪-୪.୫ ମି.ମି ଭିତରେ ଲମ୍ବାଥାଏ । ପତ୍ର ର ମଝି ଭାଗରେ ଅଣ୍ଡା ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖାଯାଏ (୨-୧୨) ଅଣ୍ଡା ଟି ଧଳା ଓ ବଳା ଆକୃତିର ହୋଇଥାଏ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଚକ୍ର ୧୮-୨୨ ଦିନ ଭିତରେ ଶେଷ ହୋଇଥାଏ ।

ଲକ୍ଷଣ- ଏହାର ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ କୀଟଟି ଗଛର ତଳ ଭାଗର ରସକୁ ଶୋଷି ଶୋଷି ଖାଇଯାଇଥାଏ । ଖାଇବା ସମୟରେ ଏହା ଏକ ବିଷାକ୍ତ ପଦାର୍ଥ ନିର୍ଗତ କରିଥାଏ । ଯାହା ଫଳରେ (ହୋପର ବର୍ନ) ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ହଳଦିଆ ପଡ଼ିଯିବା ସହିତ ଗୋଲାକୃତି ଆକାରରେ ଗଛ ଶୁଖିଯାଏ । ଏହା ଯେଉଁ ଧାନ ଗଛକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥାଏ, ତାହାର କାଣ୍ଡ ଭାଗ ଶୁଖିଯାଏ ଓ ଏହା ଭବିଷ୍ୟତରେ କୁଟା ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତିକାର - ଚୁକଡା କୀଟ ଆକ୍ରାନ୍ତଜମିରେ ଏକ କିସମକୁ ଦ୍ଵିତୀୟ ଥର ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ଧାନ ଜମିର ମଝି ଭାଗରେ କନ୍ଦି କରନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ଵାରା ଉପଯୁକ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ମିଳିପାରିବା ସହ ଆର୍ଦ୍ରତା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହୋଇପାରିବ । ଜମିରୁ ଅନାବନା ଘାସ ଉପାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ପୋକର ଗତିବିଧି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କୀଟନାଶକ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ।

ଗଛର ତଳଭାଗକୁ କାର୍ବୋଫ୍ସୁରାଣ ଦାନା ଏକରକୁ ୧୦ କି.ଗ୍ରା, ଏସିଫେଟ ଏକଲିଟର ପାଣିରେ ୧୫ କି.ଗ୍ରା ମିଶାଇ ୩-୪ ଥର ସ୍ତ୍ରୁ କରନ୍ତୁ ।

ନଳି ପୋକ- ଏହା ଧାନ ଫସଲର କ୍ଷତିକାରକ କୀଟ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତମ । ଏହାର ଶୁକ ଗୁଡ଼ିକ ଫିକା ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଓ ସଦାବେଳେ ପତ୍ରର ନଳୀ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାନ୍ତ । ଏମାନେ ଫିମ୍ବରୁ ବାହାରିବା ପରେ ଧାନ ପତ୍ରର ଅଗ ଭାଗକୁ କାଟି ଛୋଟଛୋଟ ନଳୀ ତିଆରି କରନ୍ତ । ନଳୀ ଭିତରେ ରହି ପତ୍ରର ସବୁଜ କଣିକାକୁ କୋରି କୋରି ଖାଇଥାନ୍ତ । ଏହି ନଳୀ ଗୁନିକ ପାଣିରେ ସହଜରେ ଭାସି ପାରେ ।

ପ୍ରତିକାର - ଏହି ପୋକ ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ କୁଇନାଲଫସ ୨୫%ଇସି ୨ମିଲି ପ୍ରତି ଲିଟର ପାଣିରେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଜମିରେ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତୁ ।

ସ୍ଵାମିଙ୍ଗ ସିବାକୁଆ - ଏହା ଦେଖିବାକୁ ଗାଢ଼ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଶୁକ । ଏହାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ଜମିରୁ ସଠିକ ଭାବେ ଜଳ ନିଷ୍କାସନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

କାହାଳିଆ ପୋକ - ଏହା ସାଧାରଣତଃ ବର୍ଷାଦିନିଆ ତଥ୍ୟାନ ଫସଲରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ପିଲ ଦେଉଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ପିଲ ଭିତରେ ପଶି କର୍ମିଆ ମଞ୍ଜିର ଅଗ୍ରଭାଗକୁ ଖାଇଥାନ୍ତ । ଫଳରେ ପିଲଟି କାହାଳୀ ସଦୃଶ ହୋଇ ବଢ଼ିଥାଏ । କେଣ୍ଡାର ଧାରଣ ଶକ୍ତି କମିଥାଏ ।

ପ୍ରତିକାର- -ସଙ୍ଗ ଆକର୍ଷକ ଯନ୍ତ୍ରା ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍ ।

-ପଟାସ ସାର ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦରକାର ।

-କାର୍ବୋସଲଫନ୍ ୨୫%ଇସି ୨ମିଲି ପ୍ରତି ଲିଟର ପାଣିରେ ଜମିରେ ସିଂଚନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ମାଟିଆଗୁଣ୍ଡି ପୋକ - ଏହା ମାଟିଆ ଓ ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର ଶୋଷକ କୀଟ ଅଟେ । ବର୍ଷାଦିନିଆ

ଓ ଡାକୁଅ ଧାନରେ ଏହା ବହୁଳ କ୍ଷତି କରିଥାଏ । ଏହା ଧାନ ବୁଦା ମୂଳରେ ଜଳପତନର ଠିକ ଉପର ଭାଗରେ ରହି କାଣ୍ଡରୁ ରସ ଶୋଷି ଖାଇଥାଏ । ଏହାର ଆକ୍ରମଣରେ ପ୍ରଥମେ ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ହଳଦିଆ ପଡ଼ିଯାଏ ଓ ଶେଷରେ ଧାନଗୁଡ଼ିକ ମରିଯାଏ । ପୂଲ ଧରିବା ସମୟରେ ଏମାନଙ୍କ ପ୍ରାୟୁର୍ଭାବ ବେଶୀ ଥାଏ ।

ପ୍ରତିକାର-ଯବକ୍ଷାରଜାନ ସାରର ଅଧିକ ବ୍ୟବହାର କରିବା

ସଙ୍ଗଆକର୍ଷକ ଯନ୍ତ୍ରା ବ୍ୟବହାର କରିବା

ଇମିଡ଼ାକ୍ଲୋପିଡ଼ ୦.୨୫ମିଲି ପ୍ରତି ଲିଟର ପାଣିରେ ପକାଇ ସିଂଚନ କରିବା ।

ଅମଳ ସମୟ : ଯେତେବେଳେ ଶତକଡ଼ା ୮୦ଭାଗ ଶସ୍ୟ ପାଟିଯାଏ ସେବେ ଏହାକୁ ଅମଳ କରିବାର ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସମୟ ଅଟେ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଅମଳ କରାଗଲେ ଶସ୍ୟର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଆୟ ବଢ଼ାଇବା ଯତ୍ନ

ଆୟ ହେଉଛି ଫଳ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରାଜା, ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟ ଫଳ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ଓଡ଼ିଶାର ସମୁଦାୟ ଫଳ ଋଷ ହେଉଥିବା ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରାୟତଃ ୬୦% ଅଞ୍ଚଳରେ କରାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ପ୍ରାୟତଃ ୧୮-୨୦ ଲକ୍ଷ ମିଲିୟନ୍ ଟନ୍ ଆୟ ଅମଳ ହୋଇଯାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ସବୁ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅଳ୍ପ ବେଶି ଆୟ ଋଷ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ଜିଲ୍ଲା ଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି-ରାୟଗଡ଼ା, କଳାହାଣ୍ଡି, କୋରାପୁଟ, ସୋନପୁର, ଯାଜପୁର, କେଉଁଝର, ଅନୁଗୁଳ, ମୟୂରଭଞ୍ଜ, କନ୍ଧମାଳ ଇତ୍ୟାଦି ।

ଅନେକ ସମୟରେ ଆୟ ଗଛରେ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣର ବଉଳ ଆସିଥାଏ । ସେଥିରୁ ଅଧିକାଂଶ ଅଭିରାଫୁଲ ହୋଇଥିବାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଝଡ଼ିପଡ଼େ । ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗୀ ଫୁଲର ପରିମାଣ ଶତକଡ଼ା ୧ ରୁ ୫ ଭାଗ ଭିତରେ ହୋଇଥାଏ । ଏସବୁ ପ୍ରାକୃତିକ କାରଣରୁ ଫୁଲ ଝଡ଼ିବା ସାଧାରଣତଃ ଗ୍ରହଣୀୟ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଫୁଲ ଯଦି ଫଳ ଧରି କଷି ଅବସ୍ଥାରେ ଝଡ଼ି ପଡ଼େ ତେବେ ତାହା ଋଷା ପାଇଁ କ୍ଷତି କାରକ ହୋଇଥାଏ ।

ଫଳ ଝଡ଼ିବାର ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ହେଲା-

- ୧.ପିନ୍ କଣ୍ଟା ମୁଣ୍ଡ ଅବସ୍ଥାରେ ଫଳ ଝଡ଼ା
- ୨.ଚଣା ଆକାର ଅବସ୍ଥାରେ ଫଳ ଝଡ଼ା
- ୩.ମେ ମାସରେ ଫଳ ଝଡ଼ା

ଫଳ ଝଡ଼ିବାର କାରଣ :

- ୧.ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପରାଗ ସଙ୍ଗମ ହୋଇନପାରିଲେ ଫଳଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ ଝଡ଼ି ଯାଇଥାଏ ।
- ୨.ମାଟିରେ ଯବସାରକାନ, ଫସଫରସ୍, ପଟାସ ଭଳି ସାର ଏବଂ ବୋରନ୍ ଭଳି ଅଣୁସାରର ଅଭାବ ଦେଖା ଦେଲେ କିମ୍ବା ଅଧିକ ଅମୃତା ଯୋଗୁଁ ଅଣୁସାର ନ ମିଳିଲେ ।
- ୩.ଆୟ ଗଛ ବଉଳ ଧରିଥିବା ସମୟରେ ଅତ୍ୟଧିକ କୁହୁଡ଼ି ହେଲେ ।
- ୪.ଆୟ ଗଛରେ ବେଶି ଆୟ ଡାହାଣୀ ଲାଗିଲେ ସେମାନେ ମହୁ ଭଳି ପଦାର୍ଥ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତା ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେଥିରେ କବକ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଫୁଲ ଓ ଫଳ ଝଡ଼ାଇ ଦିଏ ଓ ଆୟ ଡାହାଣୀ ନିକେ କଷିଗୁଡ଼ିକରୁ ରସ ଶୋଷି ନେବା ଫଳରେ ଫଳ ଝଡ଼ି ଯାଇଥାଏ ।
- ୫.ବର୍ଷା କିମ୍ବା କୁଆପଥର ପଡ଼ିଲେ ଫଳ ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ।
- ୬.ଆୟ ଗଛ ଲଗାଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନରେ ମାଟି, ଜଳାୟ ଅଂଶ, ବାୟୁର ଗତି, ଉତ୍ତାପ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟ ଫୁଲ, ଫଳଝଡ଼ା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ।

ପ୍ରତିକାର :

- ୧.ସାଧାରଣତଃ ବଗିଚାର ମାଟି ପରୀକ୍ଷା କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଗଛର ବୟସ ଅନୁସାରେ ଉପଯୁକ୍ତ ପରିମାଣର ସାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବା, ବଗିଚାରୁ ଅନାବନା ଘାସ ଓ ଗଛ ବାହାର କରିଦେବା ମାଟିର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଜଳସେଚନ କରିବା ଓ ବଗିଚା ଝରିପଟେ ବାୟୁ ପ୍ରତିରୋଧକାରୀ ଗଛ ଲଗାଇବା ମଧ୍ୟ ଭରକାର ।
- ୨.ବଗିଚାରେ କୌଣସି କିଷମର ଆୟ ଗଛ ଲଗାଇବା ସମୟରେ ତାହା ସହିତ ଖାପ ଖାଉଥିବା ପରାଗଦାନୀ କିଷମ ଗଛ ଲଗାଇଲେ ପରାଗ ସଙ୍ଗମରେ ସୁବିଧା ହୋଇଥାଏ ଓ ଫଳ ଝଡ଼ିବା କମିଯାଏ ।
- ୩.ଫଳ ନ ଝଡ଼ିବା ପାଇଁ ୧୦ ବର୍ଷରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆୟ ଗଛ ପିଛା ବର୍ଷକୁ ୩ କି.ଗ୍ରା. କ୍ୟାଲସିୟମ୍ ଆମୋନିୟମ୍ ନାଇଟ୍ରେଟ୍, ୧ କି.ଗ୍ରା. ସିଙ୍ଗଲ୍ ସୁପର୍ ଫସଫେଟ୍ ଓ ୧ କି.ଗ୍ରା. ମ୍ୟୁରେଟ୍ ଅଫ୍ ପଟାସ୍ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଉଚିତ୍ ।
- ୪.କୁହୁଡ଼ିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ୧ ଲିଟର ପାଣିରେ ୧ ମି.ଲି. ବାଭିକ୍ସିନ୍ କିମ୍ବା କେରାଥୁନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମିଶାଇ ସିଞ୍ଚନ କରିବା ଉଚିତ୍ ।
- ୫.ଫୁଲ ଆସିବାର ୧୫ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ଫୁଲ ଆସିବାର ୧୫ ଦିନ ପରେ ଓ ମାସ ବ୍ୟବଧାନରେ (ଏହିପରି ୩ ଥର) ଆୟୋଡାନ କିମ୍ବା କାର୍ବୋରିଲ୍ ଲିଟର ପିଛା ୧୫ ଟୋପା ମିଶାଇ ସିଞ୍ଚନ କଲେ ଆୟ ଡାହାଣୀ ମରିଯାଏ ଓ କବକ ରୋଗ କମ୍ ହୁଏ ।
- ଏହି ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଯଦି ଗଛରୁ ଫଳ ଝଡ଼େ ତେବେ ହରମୋନ୍ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଏକାନ୍ତଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ଲାନୋଫିକ୍ସକୁ ୪ ଲିଟର ପାଣିରେ ୪୦ ଟୋପା ମିଶାଇ ଫଳଗୁଡ଼ିକ ମଟର ଦାନା ଆକାର ହେବା ସମୟରେ ଏବଂ ୨୫ ଦିନ ପରେ ଆଉ ଥରେ ପକାଇଲେ ଫଳ ଝଡ଼ା କମିଯାଏ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ୨-୪ଡି ହରମୋନ୍କୁ ୧୦୦ ଲିଟର ପାଣିରେ ୧ ଗ୍ରାମ୍ ମିଶାଇ ଫଳ ମଟର ଆକାର ହେବା ଅବସ୍ଥାରେ ସିଞ୍ଚନ କଲେ ଫଳଝଡ଼ା ବନ୍ଦ ହୋଇଥାଏ ଓ ଏହା ଋଷୀର ଅମଳ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ।

ସୋନାଲି ଗୌଡ଼
ଫୋ.-୮୦୧୮୦୩୯୮୯୪

ବାଇଗଣ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ପରିବା ଭାବେ ବେଶ ଆଦୃତ । ପ୍ରତି ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ପରିବା ତାଲାରେ ଏକ ନିୟମିତ ପରିବା ଭାବେ ପରିଚିତ ମଧ୍ୟ । ତେବେ ଧଳା ବାଇଗଣରେ ଔଷଧୀୟ ଗୁଣ ତଥା ଫାଇବର, ମିନେରାଲ ରହିଥିବା ହେତୁ ଡ୍ରାୟାବେଟିକ ରୋଗୀ , ଗର୍ଭବତୀ ମହିଳା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ରକ୍ତଚାପ ରୋଗୀମାନେ ଏହାକୁ ଅଧିକ ଖାଇଥାନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ବଜାରରେ ବାଇଗଣର ବେଶ ବୃଦ୍ଧିଦା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଏଣୁ ଜଳ ସେଚନ ସୁବିଧା ଥିବା ଜିପ ଜମିରେ ଧାନ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବାଇଗଣ ଚାଷ କଲେ ଚାଷୀ ଭଲ ମାନେ ଅଧିକ ଲାଭ ପାଇପାରିବେ ।

ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ଚାଷୀ ଭଲ ମାନଙ୍କୁ ଧାନ ଦେବା ଦରକାର ଯେଉଁ ସମୟରେ ସାଧାରଣତଃ ବାଇଗଣ ବେଶି ଫଳି ଥାଏ ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ଦାମ୍ କମ୍ ହୁଏ ଏଣୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଚାଷ କରୁଥିଲେ ସର୍ବଦା ବଜାର ବୃଦ୍ଧିଦା ଏବଂ ଖାଉଟି ଦରଦାମ୍ ଉପରେ ବିଶେଷ ନଜର ରଖି ଚାଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଧଳା ବାଇଗଣର ଔଷଧୀୟ ଗୁଣ ରହିଥିବା ହେତୁ ବଜାରରେ ଅନ୍ୟ ବାଇଗଣଠାରୁ ଏହାର ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧିଦା ଦେଖାଯାଏ ସେଇପରି ଭାବେ କଣ୍ଠା ବାଇଗଣର ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ବୃଦ୍ଧିଦା ରହିଛି । ତେବେ ବାଇଗଣ ଅମଳର ପରିମାଣ ସଠିକ୍ ବିହନ ଚୟନ ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ସାର ପରିଚାଳନା ଉପରେ ନିର୍ଭରକରେ ଏଣୁ ସର୍ବଦା ସଠିକ୍ ବିହନ ଏବଂ ସମନ୍ୱିତ ଖାଦ୍ୟ ସାର ପରିଚାଳନା କଲେ ଚାଷୀ ଭଲମାନେ କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଅଧିକ ଲାଭ ପାଇପାରିବେ ।

ଲାଭଦାୟକ ଫସଲ ବାଇଗଣ

୧. ସଠିକ୍ ବିହନ ଚୟନ

ଗାଁ ଗହଳି ରେ ଚାଷୀ ସାଧାରଣତଃ ନିକଟସ୍ଥ ଗୋଦାନରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ବିହନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗାଁ ଗୋଦାନୀ ନିଜକୁ ସୁଧାଇଲା ଭଳି ବିହନ ମଧ୍ୟ ରଖିଥାଏ ଫଳରେ ଚାଷୀ ଉନ୍ନତ ବିହନ ପାଇପାରେ ନାହିଁ । ଏଣୁ ସବୁବେଳେ ଉନ୍ନତ ଏବଂ ରୋଗ ପ୍ରତିରୋଧକ ଶକ୍ତି ଥିବା ବିହନ ଚୟନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଓଡ଼ିଶା ଜଳବାୟୁ ପାଇଁ ଓୟୁଏଟି ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ କେତେକ ଉନ୍ନତ କିସମର ବିଜାଣୁ ଜନିତ ଝାଉଁଳା ରୋଗ ପ୍ରତିରୋଧ ବିହନ ଉପାଦାନ କରାଯାଇଛି ଯେ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଉତ୍କଳ ଚାରିଶି, ଉତ୍କଳ କେଶରୀ , ଉତ୍କଳ ମାଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରଜାତିର କିସମ ଯଥା ପୁଷ୍ପା କ୍ରାନ୍ତି , ପୁଷ୍ପା ପର୍ଯ୍ୟଲ୍ ଲଜା, ପୁଷ୍ପା କ୍ଳେଶର ଆଦି କିସମର ବିହନ ଓଡ଼ିଶା ଜଳବାୟୁ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ।

୨. ତଳି ପ୍ରସ୍ତୁତି

ସାଧାରଣତଃ ନିରିତା ଦୋରସା ମାଟି ବାଇଗଣ ଚାଷ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏଣୁ ପାଣି ସୁବିଧା ଥିବା ଉଚ୍ଚ ନିରିତା ଜମିରେ ତଳି ପକାଯାଏ । ବିଲକୁ ଭଲ ଭାବେ ଚାଷକରି ଅନାବନା ଘାସ ବାଛି ୩ ରୁ ୪ ଫୁଟ ଚଉଡ଼ା ଏବଂ ୧୦ ଫୁଟ ଲମ୍ବାର ଏକ ୧୦ ରୁ ୨୦ ସେମି ଉଚ୍ଚ ପଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତୁ । ଉଚ୍ଚ ହେବାଦ୍ୱାରା ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ଓ ତଳିଘର କଟା ରୋଗ କମ୍ ହୋଇଥାଏ । ତଳିପଟି ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ୧.୫ ଫୁଟର ଏକ ବାସ୍ତା ଯିବା ଆସିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ତଳିପଟିରେ ୪ ରୁ ୫ ଝୁଡ଼ି ଗୋବର ଖତ ସହିତ ୭୫ ଗ୍ରାମ୍ ମୃତ୍ୟାୟା, ୧୦୦ ଗ୍ରାମ୍ ସୁପର ଓ ୨୫ ଗ୍ରାମ୍ ପଟାସଲ୍ ଭଲ ଭାବେ ମିଶେଇ ଏକ ସମତୁଲ୍ ତଳି ପଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତୁ । ମଂଜି ବୁଣିବାର ୩ ରୁ ୫ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତଳି ପଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ ଆବଶ୍ୟକ । ପିସ୍ତୁଡ଼ି କିମ୍ବା ଅନାନ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଦେଖା ଦେଲେ ତାକୁ ତୁରନ୍ତନଷ୍ଟ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ଏକ ଏକର ଜମି ପାଇଁ ସାଧାରଣତଃ ୨୦୦ ରୁ ୨୫୦ ଗ୍ରାମ୍ ମଞ୍ଜି ଓ ୯ ଟି ତଳି ପଟି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ, ମଞ୍ଜି ବୁଣିବା ପୂର୍ବରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ୧ ଗ୍ରାମ୍ ଥିରାମ୍ ରେ ଭଲ ଭାବେ ବିଶୋଧନ କରି ଅଧ ଲଞ୍ଜ ଗଭୀରରେ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି କରି ବୁଣାଯାଏ । ଶାମ୍ଭୁ ଗଜା ବାହାରିବା ପାଇଁ ତଳି ପଟିକୁ ପାଲ ବା ନଡ଼ା ରେ ଆଛାଦିତ କରି ପାଣି ଛିଞ୍ଚନ କରାଯାଏ । ୪ ରୁ ୫ ଦିନ ପରେ ଗଜା ବାହାରେ ଏହାପରେ ପାଲକୁ କାଢ଼ି ଦେବା ଦରକାର ଏବଂ ନିୟମିତ ଭାବେ ଯତ୍ନ ନେଲାପରେ ପ୍ରାୟ ୨୦ ରୁ ୨୫ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ତଳି ଗୁଡ଼ିକ ରୋଜବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

୩. ମୁଖ୍ୟ ଜମି ପ୍ରସ୍ତୁତି

ଏକର ପିଛା ଜମିରେ ୬ ରୁ ୮ ଗାଡ଼ି ଖତ ଦେଇ ଭାବରେ ଦୁଇ ଓଡ଼ ହଳ କରି, ମଇ ସାହାଯ୍ୟରେ ମାଟିକୁ ଗୁଣ୍ଡ କରି ସମତୁଲ୍ୟ କରନ୍ତୁ । ତତ୍ ସହିତ ୧୦ କିଗ୍ରା ଯବକ୍ଷାରଜାନ , ୨୦ କିଗ୍ରା ଫସଫରସ ଏବଂ ୬ କିଗ୍ରା ପୋଟାସ୍ ସାର ଦେଇ କୁ ଧାଡ଼ି ୬୦ ସେମି ଏବଂ ଗଛକୁ ଗଛ ୪୫ ସେମି ଦୂରତା ମଧ୍ୟରେ ଚାରି ଚୋପଣ କରି ପାଣି ଦିଅନ୍ତୁ । ୨୦ ରୁ ୨୫ ଦିନ ପରେ ଅନାବନା ଘାସ ବାଛି କୋଡ଼ାଖସା କରି ଏକର ପିଛା ୨୦ କିଗ୍ରା ଯବକ୍ଷାରଜାନ ଏବଂ ୧୨ କିଗ୍ରା ପଟାସ ସାର ଦେଇ ମାଟି ଟେକି ଦିଅନ୍ତୁ । ଏବଂ ୫ ରୁ ୬ ଦିନ ବ୍ୟବଧାନରେ ଜଳବାୟୁକୁ ଦେଖି ପାଣି ମଡ଼ାନ୍ତୁ । ସେହିପରି ୪୦ ରୁ ୪୫ ଦିନ ହେଲା ପରେ ପୁଣିଥରେ ଏକର ପିଛା ୨୦ କିଗ୍ରା ଜବକ୍ଷାରଜାନ ଏବଂ ୧୨ କିଗ୍ରା ପଟାସ ସାର ଦେଇ ମାଟି ଟେକି ଦିଅନ୍ତୁ । ସାର ସବୁବେଳେ ଗଛ ଠାରୁ ୨ ରୁ ୩ ଇଞ୍ଚ ଛାଡ଼ି ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଉଚିତ ।

୪. ଅମଳ

ତଳି ରୋଇବାର ପ୍ରାୟ ୬୦ ଦିନ ପରେ ଗଛରେ ଫୁଲ ଧରିଥାଏ ଏବଂ ଏକର ପିଛା ପ୍ରାୟ ୯୦ ରୁ ୧୧୦ କୁଇଣ୍ଟାଲ ଅମଳ ହୋଇଥାଏ ।

ମୁଖ୍ୟ ରୋଗ ଓ ପୋକ

ବାଇଗଣରେ ମୁଖ୍ୟତଃ କାଣ୍ଡ ବିଛା ଓ ଫଳବିଛା ପୋକ ବେଶୀ କ୍ଷତି କରିଥାନ୍ତି । ଏହି ପୋକରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରତି ଗଛ ପିଛା ୫୦ ଗ୍ରାମ ଲିମ୍ବ ପିଡ଼ିଆ ଏବଂ ଏକର ପ୍ରତି ୫ ଲି ଲିମ୍ବତେଲ ସ୍ତ୍ରୋ କରିବା ସହିତ ପ୍ରତି ୧୦ ଧାଡ଼ିରେ ଗୋଟେ ଲେଖେ ଫେରୋମନ ଗ୍ରାମ୍ ଲଗାଇ ପୋକର ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ କମାଇ ପାରିବା । ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଦେଖା ଦେଲେ ବଜାରରେ ମିଳୁଥିବା ଇମାକ୍ଟିନ ବେଂଜୋଏଟ୍ କିମ୍ବା ଥିଓଡିକାର୍ବ କାଟନାଗକ ୧ ଲିଟର ପାଣିରେ ୧ ଗ୍ରାମ ମିଶାଇ ଛିଞ୍ଚନ କଲେ ପୋକର ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ କମ୍ ହୋଇଥାଏ ।

ସେଇଭଳି ମୁଖ୍ୟ ରୋଗ ଭାବେ ଝାଉଁଳା ରୋଗ ବେଶୀ କ୍ଷତି କରେ - ଏହି ରୋଗ ବ୍ୟାକ୍ଟେରିଆ କିମ୍ବା ବ୍ୟାକ୍ଟେରିଆ କିମ୍ବା ସୂତ୍ର କୃମି ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ । ଏଣୁ ପ୍ରଥମେ ଚେରକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ଏହା କେଉଁ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛି ତାହା ଚିହ୍ନିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

୧. ମୂଳରେ ଫିମ୍ପି ଲାଗିଥିଲେ ଏହା ଫିମ୍ପି ଜନିତ ଝାଉଁଳା ରୋଗ :- ପ୍ରତି ୨ ଗ୍ରା ବାଉଁଷିନ କିମ୍ବା ୧.୫ ଗ୍ରା ଚେରୁକୋନାଜଲ ୧ ଲି ପାଣିରେ ମିଶାଇ ସିଞ୍ଚନ କରିବା

୨. ମୂଳରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗଣ୍ଡି ଥିଲେ ଏହା ସ୍ୱତ୍ରକୃମି ଜନିତ ଝାଉଁଳା ରୋଗ :- ଦାନାଦାର କିମ୍ବା ଫୁରାତନ୍ ଗୁଣ୍ଡ ମୂଳରେ ପକାନ୍ତୁ । ତାହା ଆରମ୍ଭରୁ ଗେଣ୍ଡୁ ଫୁଲ ପ୍ରତି ଧାଡ଼ିରେ ରୋପଣ କଲେ ଏହା ଏକ ଜନ୍ତା ଫସଲ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ।

୩. ବ୍ୟାକ୍ଟେରିଆ ଜନିତ ଝାଉଁଳା ରୋଗ ହୋଇଥିଲେ :- ପ୍ଲାଷ୍ଟମାଇସିନ ୧ ଗ୍ରା ପ୍ରତି ଲିଟର ଜଳରେ କିମ୍ବା ସ୍ୱେପଟମାଇସିନ୍ ୨ ଗ୍ରା ପ୍ରତି ୧୦ ଲି ଜଳରେ ମିଶ୍ରଣ କରି ଗଛ ମୂଳରେ ଭଲ ଭାବେ ମାଟି ଓଦା ହେଲା ଭଳି ଛିଞ୍ଚନ କରନ୍ତୁ ।

ବିଜ୍ଞାନ ରଞ୍ଜନ ସାହୁ
ଓୟୁଏଟି, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ମୋ - ୯୫୫୬୨୫୯୯୧୯

ନଡ଼ିଆ ଗଛରେ କାଳିମୁଣ୍ଡି ପୋକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ

ନଡ଼ିଆ ଏକ ଅର୍ଥକାରୀ ଫସଲ ଏବଂ ନଡ଼ିଆ ଗଛ ରେ ଲାଗୁଥିବା କୀଟ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାଳିମୁଣ୍ଡି ପୋକ ଗଛ ପାଇଁ ବିଶେଷ କ୍ଷତିକାରକ । ଏହା ଏକ ପ୍ରଜାପତି ଜାତୀୟ କୀଟ ଏବଂ ଏହାର ଲାର୍ଭା ଅବସ୍ଥା ଗଛ କୁ ପହୁଞ୍ଚାଇଥାଏ । ଏହି ଲାର୍ଭା ର ମୁଣ୍ଡ କଳା ରଙ୍ଗ ର ହେଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ କାଳିମୁଣ୍ଡି ପୋକ କୁହାଯାଏ । ଲାର୍ଭା ଚି ଦେଖିବାକୁ ଗାଡ଼ ଧୂସର ରଙ୍ଗର ଏବଂ ଅଣ୍ଡା ରୁ ବାହାରି ଏମାନେ ସବୁଜ ପତ୍ର କୁ ଖାଇଥାନ୍ତି । ପତ୍ର କୁ ଖାଇବା ସହ ଏମାନେ ପତ୍ରରେ ସୁତଙ୍ଗ ତିଆରି କରନ୍ତି, ସେଥିରେ ଖାଇ ମଲତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ଯାହା ଫଳ ରେ ପତ୍ର ର କେବଳ ମୁଖ୍ୟ ଶିରା ରହିଯାଏ । ଦୂରରୁ ଦେଖିଲେ ନଡ଼ିଆ ବଗିଚା ପୋଡ଼ିଗଲା ପରି ଦେଖାଯାଏ ।

ପରିଚାଳନା:

- ◆ ଖରା ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବ ପୂର୍ବରୁ ପୋକ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତ ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକୁ କାଟି ପୋଡ଼ିଦେବା ଉଚିତ ।
- ◆ ଗଛ ଚି ଛୋଟ ଅବସ୍ଥା ରେ ଥିଲାବେଳେ ୪ ଲିଟର ପାଣିରେ ଡାଇକ୍ଲୋରୋଭକ୍ସ ୧ ମିଲି ଲିଟର ମିଶାଇ ଅକ୍ରାନ୍ତିତ ଗଛର ପତ୍ରରେ ସିଞ୍ଚନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହେଉଥିବା କ୍ଷତି କମ କରାଯାଇପାରିବ ।
- ◆ ବ୍ରାକନ ବ୍ରେଭିକରନିଶ ନାମକ ଭଅଁର ଜାତୀୟ ଶତ୍ରୁ ପୋକକୁ ନଡ଼ିଆ ଫସଲରେ ୭ରୁ ୧୦ ଦିନ ବ୍ୟବଧାନରେ ୩ ରୁ ୪ ଥର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଏ । ଏହି ଶତ୍ରୁ ପୋକଟି କାଳିମୁଣ୍ଡି ଲାର୍ଭା ଦେହ ଭିତରେ ଅଣ୍ଡା ଦିଏ । ଅଣ୍ଡାରୁ ଛୁଆ ବାହାରି ଏହାକୁ ପୋକକୁ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଯାହା ଫଳରେ କାଳିମୁଣ୍ଡି ପୋକର ବଂଶ ଲୋପପାଏ ଏବଂ ନଡ଼ିଆ ଗଛ ଗୁଡ଼ିକ କାଳିମୁଣ୍ଡି ପୋକର ଆକ୍ରମଣରୁ ରକ୍ଷା ପାଏ ।

ରୁଦ୍ର ପ୍ରତାପ ସୁରୁଷି
ସହକାରୀ ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ , ମିଟସ୍ , ରାୟଗଡ଼ା

ମୃତ୍ତିକା

ପରୀକ୍ଷା

ଉପକୂଳ ଓଡ଼ିଶା ଚାଷୀର ରାଜକ୍ଷଣ ଶ୍ୟାମଳରେ ଭରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଚାଟି କୋଟି ଜନସଂଖ୍ୟା ବିଶିଷ୍ଟ ଓଡ଼ିଶାରେ ଶତକଡ଼ା ସବୁଜି ଭାଗ ଲୋକେ ଚାଷୀ । ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ପରିପରିବା ଓ ଧାନ ଶସ୍ୟ ଚାଷ କରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣତଃ ଦେଖାଯାଏ ଜମିରେ ଅମଳରେ ପରିମାଣ ଧୀରେ ଧୀରେ କମିଯାଏ ଏବଂ ଅଧିକ ସାର ପିଡ଼ିଆ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସାଧାରଣତଃ ଓଡ଼ିଶାରେ ଅଧିକାଂଶ ଚାଷୀଭାଇ ମନେ ମାଟି ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯାହା ଫଳରେ କୁମାରତ ଭାବେ ଗୋଟିଏ ଫସଲ ଏକା ଜମିରେ ଚାଷ କରିବା ଦ୍ଵାରା ମୃତ୍ତିକାରେ ଗଢ଼ିତ ଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୋଷକ ତତ୍ତ୍ଵର ଅଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ଫଳରେ ଅମଳ ଆଶାନ୍ତରୂପ ହୋଇନଥାଏ ।

ମାଟି ନମୁନା ସଂଗ୍ରହ ପ୍ରଣାଳୀ :- ଜମିର ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାରୁ ମାଟି ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଠାଇପାରିବେ । ସାଧାରଣତଃ ଛାଇ ପଡୁଥିବା ଜାଗା, ହିତ ତଳ ମାଟି, ସନ୍ତସନ୍ତିଆ ଜାଗା ଓ ଗୋବର ଖତ ଗଚ୍ଛିତ ଥିବ ଜାଗାକୁ ବାଦ ଦେଇ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ମାନଙ୍କରୁ ମାଟି ନିଆଯାଇଥାଏ । ଜମିର ୪ ବା ୫ ଟି ଜାଗା ଚିହ୍ନଟ କରି କୋଦାଳ ସହାୟରେ ରେ ଇଂରାଜୀ ଭି ଆକାରର ୬ ଇଞ୍ଚର ଗଭିର ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ଗର୍ତ୍ତ କରାଯାଏ । କୋଦଳର ପ୍ରଥମ ପ୍ରହାରରେ ଆସିଥିବା ମାଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ୩ ରୁ ୬ ଇଞ୍ଚର ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଥିବା ମାଟିକୁ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ । ଏହି ଭଳି ଭାବେ ଜମିର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ମାଟିକୁ ନେଇ ଏକତ୍ରିତ କରାଯାଏ । ଏହା ପରେ ସଂଗୃହିତ ମାଟିକୁ ମିଶ୍ରିତ କରି ଏକ ଗୋଳ ଆକୃତି ବା ଚକ୍କୁଳି ପିଠା ଆକୃତିର କରାଯାଏ ଏବଂ ଗୋଳାକାରକୁ ୪ ଟା ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରି ୨ ବିପରୀତ ଭାଗକୁ ଫେପାଡ଼ି ବଳକା ୨ ଭାଗକୁ ମିଶ୍ରଣ କରାଯାଏ । ଏହି ପ୍ରଣାଳୀକୁ ପୁନଃ ଅବଲମ୍ବନ କରି ୫୦୦ ଗ୍ରାମର ମାଟି ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ । ସଂଗୃହିତ ୫୦୦ ଗ୍ରାମର ମାଟିକୁ ଗୁଣ୍ଡ କରି ଛାଇ ରେ ଶୁଖାଇ ଏକ ଧଳା ପଲିଥିନ ଜରିରେ ବାନ୍ଧି ମୃତ୍ତିକା ପରୀକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ପଠାଯାଇଥାଏ । ଏକ କାଗଜରେ ଚାଷୀର ନାମ, ଠିକଣା, ଜମିର ଅବସ୍ଥିତି ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ କେଉଁ ଚାଷ ହୋଇଥିଲା ତାର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଲେଖି ଉକ୍ତ ନମୁନା ମାଟି ଜରିରେ ଲଗାଯାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଜିଲ୍ଲା ସ୍ତରୀୟ ମୃତ୍ତିକା ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର କିମ୍ବା କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର ଅବସ୍ଥିତ । ଚାଷୀ ଭାଇ ମାନେ ଅତି ସହଜରେ ନିଜ ମାଟିକୁ ଏହି କେନ୍ଦ୍ରକୁ ପଠାଇ ମୃତ୍ତିକା ପରୀକ୍ଷା କରିପାରିବେ ।

ଏହାର ଉପାଦେୟତା :

୧. କେତେକ ଗଛ ଅଧିକ ଅମ୍ଳ ମାଟିରେ ବଢ଼ିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ କେତେକ ଫସଲ ପାଇଁ ଆମ୍ଳୀୟ ମାଟି ଆବଶ୍ୟକ ଏଣୁ ମାଟିର ଅମ୍ଳତ୍ଵ କିମ୍ବା କ୍ଷାରତ୍ଵ ଓ ଏହାର ନିରାକରଣ ଲାଗି ତୁନ ବା ଜିପସନ କେତେ ମାତ୍ରାରେ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ,ତାହା ମଧ୍ୟ ମାଟି ପରୀକ୍ଷା କରିଲା ପରେ ହିଁ ଜଣାପଡ଼େ ।
୨. ମାଟି ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଦ୍ଵାରା ଚାଷୀ ନିଜ ଜମିର ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଜାଣିପାରେ । ମାଟିରେ ଥିବା ଉପକାରୀ କବକ ଏବଂ କେଉଁ କେଉଁ କୀଟାଣୁ ରହିଛନ୍ତି ତାର ବଂଶ ଏବଂ ଏହା କିଭଳି ଭାବେ ମାଟିକୁ କ୍ଷତି କିମ୍ବା ଉପକାର କରେ ତା ବିଷୟରେ ସମ୍ୟକ ଧାରଣା ଜଣାପଡ଼େ ।
୩. ମାଟିରେ ଉପଲବ୍ଧ ଥିବା ଯବକ୍ଷାରଜାନ, ଫସଫରସ ,ଏବଂ ପଟାସର ପରିମାଣ ଏବଂ ଆଗାମୀ ଫସଲ ପାଇଁ କେତେ ପରିମାଣରେ ଖାଦ୍ୟସାର ଦରକାର ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିହୁଏ । ଏହା ଫଳରେ ଚାଷୀ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ସାର ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବେ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ସାର ଲାଗି ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ହ୍ରାସ ପାଇବ ଏବଂ ମୃତ୍ତିକାରେ ଅଭାବ ଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସାର କିମ୍ବା ଅଣୁସାର ଯଥା ଜିଙ୍କ, ଲୌହ ର ଅଭାବ ମଧ୍ୟ ପୂରଣ ହୋଇପାରିବ ।
୪. ମାଟି ର ଅମ୍ଳତା ବା କ୍ଷାରତା ପି.ଏଚ୍. ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼େ । ପି.ଏଚ୍. ୬.୫ ରୁ ୭.୫ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ ଏହାକୁ ନିରପେକ୍ଷ ମୃତ୍ତିକା କୁହାଯାଏ ଏବଂ ପି.ଏଚ୍. ୬.୫ ରୁ କାମ ଥିଲେ ଏହାକୁ ଅମ୍ଳମାଟି କୁହାଯାଏ । ପି.ଏଚ୍. ୭.୫ ରୁ ଅଧିକ ଥିଲେ ଏହାକୁ କ୍ଷାରୀୟ ମାଟି କୁହାଯାଏ ।
୫. ଉକ୍ତ ମାଟି କେଉଁ ଫସଲ କଲେ ଅଧିକ ଅମଳ ହେବ ଏବଂ କେତେ ପରିମାଣରେ ସାରପିଡ଼ିଆ ଆବଶ୍ୟକ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଅଧିକ ଲାଭ ହେବ ।

-ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଫିଟର ବିଭାଗ

୧.ମିଶ୍ରିତ ଚାଷ

-ଦୁଇ କିମ୍ବା ଅଧିକ ଫସଲ ଗୋଟିଏ ଜମିରେ ଚାଷ କରିବାକୁ ମିଶ୍ରିତ ଚାଷ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଗଭୀର ଚେର ଫସଲ ସହିତ ଅଗଭୀର ଚେର ଫସଲ, ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ବଢୁଥିବା ଫସଲ ସହିତ କମ ଉଚ୍ଚ ବଢୁଥିବା ଫସଲ, ଡାଲିଜାତୀୟ ଫସଲ ସହିତ ଶସ୍ୟ ଜାତୀୟ ଫସଲ, ଶାଗୁ ଅମଳ ହେଉଥିବା ଫସଲ ସହିତ ବିଳମ୍ବରେ ଅମଳ ହେଉଥିବା ଫସଲକୁ ସଠିକ୍ ଜଳବାୟୁ ଏବଂ ପରିବେଶକୁ ନଜରରେ ରଖି ଚୟନ କରାଯାଏ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଜଳ ଏବଂ ପୋଷକ ତତ୍ତ୍ୱ ପାଇଁ ଉଭୟ ଫସଲ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ହୁଏ ନାହିଁ । କମ୍ ପରିଶ୍ରମରେ ଅଧିକ ଅମଳ ହୋଇଥାଏ ।

କୃଷି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପଦେ ଅଧେ...

୨.ଗୋବର ଖତ

- ଗୋବର ତଥା ଜିଆ ଖତର ବ୍ୟବହାର ମୃତ୍ତିକାକୁ ଉର୍ବର କରିବା ସହ ଗଛକୁ ସବୁପ୍ରକାର ପୋଷାକ ତତ୍ତ୍ୱ ଯୋଗାଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ମାଟିର ଜଳଧାରଣ କ୍ଷମତା ବଢ଼ାଇ ଥାଏ । ଅନେକ ଦାମୀ ଗୋବର ଖତ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତୁନାହିଁ ଯାହା ଫଳରେ ପୋଷାକର ପରିମାଣ କମ୍ ହୁଏ । ତେବେ ଗୋବର ଖତ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚତା ଏବଂ ଶୁଖିଲା ଜାଗା ଚୟନ କରନ୍ତୁ । ଚୂଡ଼ୁପାଶୁରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତା ହୁଡ଼ା ଦେଇ ଆବୃତ୍ତୀକୃତ କରନ୍ତୁ ଯେଉଁକି ବର୍ଷା ପାଣି ଜମିବ ନାହିଁ । ଖତ ଗାତରେ ଖରା ନପଡ଼ିବା ପାଇଁ ବାଉଁଶ ତଳେଇ ବା ପତ୍ରପଟିରେ ଛାତ କରିବା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଅନାବନା ଗଛ ବା ବାଲୁଜା ଖତରେ ମିଶାନ୍ତୁ ନାହିଁ ଫଳରେ ଏହାର ମି ସିଧାସଳଖ ଦାମଜମିରେ ପଡ଼ି ବାଲୁଜାର ବଂଶବୃଦ୍ଧି କରେ ।

୩.ସବୁଜ ଖତ

- ମୁଖ୍ୟ ଫସଲ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଜମିରେ ଧଣିତା ଚାଷକରି ଫୁଲ ଧରିବା ପୂର୍ବରୁ ମାଟିରେ ହଳ କରି ମିଶେଇବା ଦ୍ୱାରା ସବୁଜ ପତ୍ର ପତ୍ତି ମୃତ୍ତିକାର ଉର୍ବରତା ବଢ଼ିଥାଏ ଏବଂ ଉପର ବା ଉର୍ବର ମୃତ୍ତିକା କ୍ଷୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଫଳରେ ଗଛ ସଠିକ୍ ଭାବେ ବଢ଼େ । ହେକ୍ଟର ପିଛା ଅନୁ୍ୟନ ୩୦ ରୁ ୪୦ କି.ଗ୍ରା. ଯବକ୍ଷାରଜାନ ମିଳିଥାଏ ।

୪.ବିହନ ବିଶୋଧନ

- ଯେ କୌଣସି ଫସଲ ଚାଷ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସବୁବେଳେ ବିହନକୁ ବିଶୋଧନ କରନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ତିକା ଏବଂ ବିହନ ଭିତରେ ଥିବା ଫିଙ୍ଗି ଜୀବାଣୁ ଏବଂ କୀଟ ମରିଯାଇଥାନ୍ତ । ଗଛ ସୁସ୍ଥ ହେବା ସହ ରୋଗର ପ୍ରାଦୃଭାବ କମ୍ ହୁଏ ।

୫.ଡାଲି ଜାତୀୟ ଫସଲ

- ମୁଗ , ବିରି , ଡାଲି ଆଦି ଫସଲ ଯବକ୍ଷାରଜାନ ବିବକ୍ଷନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଥିବା ମୁକ୍ତ ଯବକ୍ଷାରଜାନକୁ ଚେର ସାହାଯ୍ୟରେ ମୃତ୍ତିକାରେ ସଂରକ୍ଷଣ କରିଥାନ୍ତଏବଂ ଉଚ୍ଚ ଯବକ୍ଷାରଜାନ ଆଗାମୀ ଶସ୍ୟ ଜାତୀୟ ଫସଲ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର ହୁଏ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଯବକ୍ଷାରଜାନର ଅଭାବ ହ୍ରାସ ପାଏ ।

୬.ମୁଗ ଓ ବିରି ଚାଷ କରୁଥିଲେ

ବାୟୋଫିଟିଲାଇଜର ବା ଅଣୁଜୀବମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାର କରିବାଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ତିକାରେ ଯବକ୍ଷାରଜାନ ପରିମାଣ ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ ।

୭.ଶସ୍ୟ ଚଢ଼ିକରଣ

-(ଗୋଟିଏ ଶସ୍ୟ ପରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା) ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ତିକାରେ ପୋଷାକ ତତ୍ତ୍ୱର ପରିମାଣ ବୃଦ୍ଧି ଘଟେ ଏବଂ ରୋଗ , କୀଟର ପ୍ରାଦୃଭାବ ଲୋପ ପାଇଯାଏ

୮. ଅନ୍ଧ ଟ୍ରାଷ-

ଗୋଟିଏ ଜମିରେ ଏକ ସଙ୍ଗା ଦୁଇଟା ଶସ୍ୟ ଟ୍ରାଷ କରିବାଦ୍ୱାରା ରୋଗ ଏବଂ କିଟର ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ କମିଯାଏ ଏବଂ କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଅଧିକ ଅମଳ ହୋଇଥାଏ ।

୯. ଜନ୍ତା ଫସଲ -

ପନିପରିବା ସହିତ ଗେଣ୍ଡୁ କିମ୍ବା ଧନିଆ ବୁଣିଲେ ଅଧିକ ସିରିଫିଡ଼ ମାଛି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାନ୍ତା । ଏମାନେ ପନିପରିବାରୁ ଜଉପୋକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୋମଳ ଦେହଧାରୀ କ୍ଷତିକାରକ ପୋକମାନଙ୍କୁ ଖାଇଥାନ୍ତା । ଆଳୁ, ବାଇଗଣ, ଟମାଟୋ, ଭେଣ୍ଡିରୁ ରେ ଚେରଗଣ୍ଡି ଏକ ସୂତ୍ରଜୀବ ଜନିତ ପୋକ ବିଶେଷ କ୍ଷତି କରିଥାନ୍ତା । ହଳଦିଆ କିସମ କଲିକତି ଗେଣ୍ଡୁକୁ ଜନ୍ତା ଫସଲ ଭାବେ ଲଗେଇବା ଦ୍ୱାରା ପୋକର ପ୍ରଦୁର୍ଭାବ କମ୍ ହୁଏ ।

୧୦. ହଳଦିଆ ଜନ୍ତା ଏବଂ ଆଲୋକ ଜନ୍ତା-

ଗବେଷଣାରୁ ଜଣାଯାଇଛି କିଟ ମାନେ ସାଧାରଣ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ ଏବଂ ଆଲୋକ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ହୋଇଥାନ୍ତାତେବେ ଏହି ଜନ୍ତାର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା କୀଟ ଦମନ କରାଯାଇପାରିବ ।

ପ୍ରସ୍ତୁତି: ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଫିଟର ବିଭାଗ

ଏକ ଦେଶ , ଏକ ବଜାର

ସବୁସମୟରେ ଚାଷୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅନେକ ବ୍ୟବସ୍ଥା। ଚାଷୀଙ୍କୁଳର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ନୂଆ ପରିପାଟୀର ସମାହାର। ବଜେଟ ହେଉ କି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ୟାକେଜ , ଚାଷୀ ହିଁ ଫୋକସ୍ରେ। ବର୍ତ୍ତମାନର କରୋନା ମହାମାରୀ ସମୟରେ ବି ଚାଷୀଙ୍କ ମେରୁଦଣ୍ଡ ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ବିହିତ ପଦକ୍ଷେପମାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଛି। ଏହାରି ଭିତରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଏକ ଦେଶ , ଏକ ବଜାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି। ଚାଷୀ ଟିଏ ନିଜର କର୍ମ ସମ୍ପାଦନ କରେ , ଖରା ହେଉ କି ବନ୍ୟା ଆବା ଶୀତ , କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ବିରତ ହେବା କଣ ଶିଖିନି ସିଏ। କାରଣ ସେ କୁଶଳୀ। ସେ ମାଟିର ମଣିଷ। ସେଇଥି ପାଇଁ ତା'ର ପ୍ରତିଟି ଶ୍ରେଣୀ ଆମ ବ୍ୟତିବାର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ। ଆମେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଉ ଆଉ ସେ ଜମିରେ ସୁନା ଫଳାଏ। କାଦୁଆ ମାଟିରେ ତକଟି ହେଇ ସେ ତିଆରି କରେ ସବୁଜିମାର ପଛଭୂମି। ସେ ସବୁଜ ଶିଖା , ସେ ଅନୁଦାତା।

ଖରିଫ ଅବା ରବି ଋତୁ ସମୟରେ ଚାଷୀ ନିଜ ଜମିରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫସଲ ଫଳାଏ। କିନ୍ତୁ ଜମିରେ ଚାଷ କରୁଥିବା ସମୟରେ ସେ କେବଳ ଆକଳନ କରେ ଅମଳର ରେଖା ଉପରେ। କିନ୍ତୁ ସଠିକ ଭାବରେ ଅମଳର ପରିମାଣ ସ୍ଥିର କରିପାରେ ନାହିଁ। କାରଣ ବିହନ ବୁଣା ଠାରୁ ଅମଳ ଆଉ ତାପରେ ବଜାରରେ ବିକ୍ରୟ - ଏହା ଏକ ଲମ୍ବା ପ୍ରଣାଳୀ। ତେବେ ଅମଳ ପରେ ବଜାରରେ କେଉଁ ଫସଲ କେତେ ଦରରେ ବିକ୍ରି ହେବ , ଏହା ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରେ ଚାଷୀର ପାଇଶା। ବିଗତ କିଛି ଦିନ ତଳେ ଆମ୍ଭନିର୍ଭର ଭାରତ ପ୍ୟାକେଜରେ କୃଷି ବିପଣନରେ ସଂସ୍କାର କଥାକୁ ସରକାର ଦୋହରାଇଥିଲେ। କୃଷି ବିପଣନରେ ସଂସ୍କାର ଆଣିବା ପାଇଁ ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ସଠିକ ମୂଲ୍ୟରେ ବିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ସଂସ୍କାରମୂଳକ ପଦକ୍ଷେପ ମଧ୍ୟ ନିଆଯିବା ସହ କୃଷି ଜାତ ସାମଗ୍ରୀ ପାଇଁ ଇ ଚ୍ରେଡିଂର ବ୍ୟବହାର କରାଯିବକୁ ସରକାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ। ପ୍ରାକୃତିକ ବିପତ୍ତି ସମୟରେ କିପରି ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରାଯିବ , ସେ ଦିଗରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯିବା ସହ ମଧ୍ୟ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିବେଶ ବଢ଼େଇବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଇନ - ୧୯୫୫କୁ ସଂଶୋଧନ କରାଯିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି। ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ପୁଣି ଏକ ଦେଶ , ଏକ ବଜାର ଘୋଷଣା ନିଷ୍ପତ୍ତି ଭାବେ ଚାଷୀଙ୍କ ମନୋବଳକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଇବ। ସବୁସମୟରେ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅମଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ତୃତୀୟ ଲୋକ ଅର୍ଥାତ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଦଲାଲ ମାନେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ନେଇଥାନ୍ତ। ସତକଥାଟା କହିବାକୁ ଗଲେ ଚାଷୀ ତ ଏତେ ଭିତର କଥା ବୁଝିପାରେନି। ସେ କେବଳ ଚାଷ କରେ ଆଉ ଚାଷରୁ ଦି ପଇସା କମେଇଲେ ଘର ଚଳାଏ। ସେ ବା ଏ ଛନ୍ଦ କପଟକୁ କାହିଁ ପଶିବ। ଏପରି ସମୟରେ ଚାଷୀର ସରଳତାର ସୁଯୋଗ ନିଅନ୍ତୁଏମିତି କିଛିଇ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଦଲାଲ। ଯେଉଁମାନେ ସମାଗ୍ରୀର ଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ ବଜାରକୁ ଛାଡ଼ିଥାନ୍ତୁଆଉ ସେଥିରୁ କିଛି ପଇସା ନିଜ ପକେଟରେ ରଖୁଥାନ୍ତ। କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏ ଘୋଷଣା ପରେ ଚାଷୀଙ୍କ ପାଇଁ ଦ୍ୱାରା ଉନ୍ନତ ହୋଇଯିବ। ଚାଷୀମାନେ ଚାହିଁଲେ ନିଜର ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ବିକ୍ରି କରିପାରିବେ। ଅନ୍ତତଃ ଏହି ଦଲାଲଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବେ। ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦିଙ୍କ ୨୦୨୨ ସୁଦ୍ଧା ଚାଷୀଙ୍କ ଆୟକୁ ଦୁଇଗୁଣ କରିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖୁଥିବା କଥା କହିଛନ୍ତ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏପରି ଦଲାଲଙ୍କ ରାଜ ଚାଲେ ତାହେଲେ କଣ ଏ ସ୍ୱପ୍ନ ସାକାର ହୋଇପାରିବ। ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି କୃଷି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ। କୃଷି ବିପଣନର ସଂସ୍କାର ହେଲେ ହୁଏତ ଚାଷୀଟିଏ କିଛି ଲାଭ ପାଇପାରିବ। ଯେହେତୁ ପୂର୍ବରୁ ଚାଷୀମାନେ ନିଜ ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟର ଦର ନିଜେ ସ୍ଥିର କରିପାରୁ ନଥିଲେ , ତେଣୁ ଅସୁବଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିଲେ। କାରଣ ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ ସେମାନେ ପାଇପାରୁନଥିଲେ। ବଜାର ସହ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ପର୍କ ରହିପାରୁନଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଏହି ଏକ ବଜାର ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସୂତ୍ରରେ ଯୋଡ଼ିଦେବ। ଦୃତୀୟ କଥା ଚାଷୀଙ୍କ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଶୀତଳଭଣ୍ଡାରର ଅଭାବ। ଚାଷୀଟିଏ ଚାହିଁଲେ ନିଜ ଅମଳ କରୁଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ତା ଛଣା ମୁତାବକ ଆଉ କୌଣସି ରାଜ୍ୟକୁ ପଠାଇପାରିବ। କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଭାବ ଯୋଗୁଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ପଟିଯାଏ ଅଥବା ବିକ୍ରି ଉପଯୋଗୀ ହୋଇପାରେନି। ଆମେ ବାହାର ଦେଶରୁ ଫୁଲ ଆଣୁଛେ। କିନ୍ତୁ ଆମ ଚାଷୀ ନିଜ ଜମିରେ ଫୁଲ ଚାଷ କରି ବି ଠିକ ଭାବରେ ବିକ୍ରି କରିପାରୁନି। ଏକ ବଜାର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତିଦୃଢିତାର ଅନ୍ତହେବ ବୋଲି ମୋର ଆଶା। ଭାରତରେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବି କମ ନୁହେଁ। ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ ଯଦି ଦଲାଲ ରାଜୁତି ଚାଲିବ , ତାହେଲେ ଚାଷୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପରିଶ୍ରମର ମୂଲ୍ୟ ନି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ। କାରଣ ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସାମ୍ବା କରିବା ପାଇଁ ଖୁବ କମ ଚାଷୀଙ୍କ ପାଖରେ ଶକ୍ତି ଥାଏ। ସୁତରାଂ ଏକ ଦେଶ , ଏକ ବଜାର ଦ୍ୱାରା ଚାଷୀ ମାନେ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ତୁଙ୍ଗରେ ନିଜ ଉତ୍ପାଦିତ ସାମଗ୍ରୀର ଦର ବାଛିବେ। ଉଭୟ ଜନସାଧାରଣ ଓ ଚାଷୀ କିପରି ସହଯୋଗିତାର ସେତୁରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିପାରିବେ , ସେ ଦିଗରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଏକ କିଛି ମାସ ତଳେ କ୍ୟାବିନେଟରେ ହୋଇଥିବା ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଫଳରେ ଘରୋଇ ନିବେଶକ ମାନଙ୍କ ପ୍ରତିପତ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ ହେବେ ଚାଷୀ। ଏହା ବ୍ୟତୀତ କୃଷି ଉତ୍ପାଦ ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ବ୍ୟବସାୟ ଅଧାଦେଶକୁ ମଂଜୁରୀ କରିଛନ୍ତସରକାର। ଏହା ଫଳରେ ରାଜ୍ୟ ତଥା ରାଜ୍ୟ ବାହାରେ ଗୋଟିଏ ବଜାର ସହ ଉପଯୁକ୍ତ ଦର ସହିତ ଚାଷୀଙ୍କ ପାଇଁ ମାର୍ଗ ସୁଦୃଢ଼ବିସ୍ତାରୀ ହୋଇପାରିବ। ଚାଷୀ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ ପାଇପାରିବ। ତେବେ ଏହା ଯେ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ମାଲଜଖୁଷ୍ଟ ସାଜିବ , ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ।

ସମ୍ପାଦକ, ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
(ମୋ - ୯୪୩୮୮୪୭୭୦୭୯)

ସକଳ ଜୀବର ଆଧାର ମାଟି

ମୃତ୍ତିକା ସକଳ ଜୀବଜଗତ ସୃଷ୍ଟିର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର ତା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଜୀବନ ଜିଇଁବାର କାହାଣୀ ଆଉ ତାରି ଉପରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମଣିଷ ଗର୍ବ କରେ ଓ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ କରି ବାଟ ବାଲେ । ଆଧୁନିକ ମଣିଷ କେତେ ଉନ୍ନତ ହେଉଥାଉନା କାହିଁକି ସେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରକୃତି ପ୍ରଦତ୍ତ ସମ୍ବଳ ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଇଣ୍ଟରନେଟ୍, ଯୁଗ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ପାଇଁ ମୃତ୍ତିକାର ଆବଶ୍ୟକତା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଜୀବଜଗତରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମହାଦୁର୍ଗ, ସମୁଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତଯାହାକି କିଛି ମଣିଷକୁ ସବବାଭଲମ୍ବି କରେ ସବୁ ଏଇ ମୃତ୍ତିକା ବା ମାଟି ଉପରେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ । ମାଟିକୁ ମା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ଜନ୍ମ ଦାତ୍ରି ମା ଭଳି, ସେ ତା କୋଳର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇ, ବସନ୍ତ ଅମୃତ ସଦୃଶ ଜଳ ଦେଇ ବଞ୍ଚିବା ସିଖାଇଛି ଏବଂ ଓଜାତି ଦେଇଛି ନାନା ଦି ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ତତ୍ ସହିତ ଗତିତୋଳିଛି ମନରମେ ପରିବେଶ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତଜୀବନ ଅଛି ଭୋକ ଭି ଅଛି ଆଉ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ପାଇଁ ଉର୍ବର ମାଟିର ଆବଶ୍ୟକ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ସୁତରାଂ ଜୀବଜଗତ ବଞ୍ଚି ରହିବାର ଏକ ମାତ୍ର ମାଧ୍ୟମ ମାଟି । କିନ୍ତୁ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଣିଷ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ, ନିଜର ବୁଝି ଏବଂ ବଳ ପାଇଁ ଅନ୍ଧ ମଣିଷ ବିଳାସପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଆଶାରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ମୃତ୍ତିକା ଓ ତା ପରିବେଶକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । କିଛିତ ବିକ୍ରମ ନ କରି ଦିନକୁ ଦିନ ମୃତ୍ତିକା ଅପଡ଼ି କରାଯାଇଛି । ବାସଗୃହ, ବସ ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ମଣିଷର ନିତାନ୍ତଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥିବାବେଳେ ଖାଦ୍ୟ ଅତି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଏହି ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଦରକାର ଉର୍ବର ଓ ଉପଯୁକ୍ତ ମୃତ୍ତିକା । ବୈଜ୍ଞାନିକ ଗବେଷଣାରୁ ଜଣାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରାୟ ୧ ଇଞ୍ଚ ବହଳର ମୃତ୍ତିକା ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ୧୦୦ ବର୍ଷ ଦରକାର କିନ୍ତୁ ସେଇ ମୃତ୍ତିକା ଯଦି ସଠିକ୍ ଭାବେ ବିନିଯୋଗ କରା ନ ଯାଏ ତେବେ ତାହା ୧୦ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ମୃତ୍ତିକାର ସୁବିନିଯୋଗ ହିଁ ସହାୟ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଓ ଉନ୍ନତ କରିଥାଏ ଯାହାକି ଅଧିକ ଶସ୍ୟ ଅମଳ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଦୃତଗତି ଜନସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବା ସଂଗେସଂଗେ ବସ ବାସ ପାଇଁ ବିଳାସପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାସିବାବନର ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ବୃଦ୍ଧିବା ମଧ୍ୟ ବଢ଼ୁଛି ଆଉ ଏଥି ଯୋଗୁଁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦ୍ରାଷ୍ଟ ଜମିରେ ନିର୍ମିତ ହେଉଛି ଅଧାଳିକା ଓ

ମନରଂଜନ ପାଇଁ ପାର୍କ, ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ଓ ହୋଟେଲ୍ । ଘୋର ଜଙ୍ଗଲ ଓ ଦ୍ରାଷ୍ଟଜମି ଆତ୍ମହାନିତ ରାଜରାଜା ଏବେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସହର ହେବାକୁ ବସିଲାଣି ଫଳରେ ଦ୍ରାଷ୍ଟଜମିର ପରିମାଣ କମିବାରେ ଲାଗିଛି ତତ୍ ସହ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉନ୍ନତ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ତଥା ଅଧିକ ଅମଳକ୍ଷମ ବିହନ ହେତୁ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ର ପରିମାଣ ଭି ବଢ଼ୁଛି କିନ୍ତୁ ଯଦି ମୃତ୍ତିକା ହିଁ ନଥିବ ତେବେ ଉନ୍ନତ ବିହନ ଓ ଉନ୍ନତ କୃଷି ପ୍ରଣାଳୀ ବୃଥା ଯିବ । ଦ୍ରାଷ୍ଟ ହେବ କେଉଁଠି ? ଯାହା ବି କିଛି ଦ୍ରାଷ୍ଟଜମି ଅଛି ତାହା ଗାଁ ଗହଳିରେ ତାହା ବି ଏବେ ଅବକ୍ଷୟର ଅନ୍ତରାଳେ, ଅତ୍ୟଧିକ ରାସାୟନିକ ସାର ଓ କୀଟନାଶକ ଔଷଧ ପକାଇବା ହେତୁ ଉର୍ବରତା କମିବାରେ ଲାଗିଲାଣି । ସମୟ ଆସି ଏମିତି ସ୍ଥିତିରେ ପଡ଼ିଲାଣି ଗାଁ ବିଳରେ କଳ୍ପଡ଼ା, ଗେଣ୍ଡାତ ଦୂରରକଥା କେନ୍ଦ୍ରୀୟାଟିଏ ଦେଖିବା ବି ବିରଳ ହୋଇଗଲାଣି । କୀଟନାଶକ ପ୍ରୟୋଗ ଯୋଗୁଁ ଉପକାରୀ କୀଟକ ମୃତ୍ୟୁ ହେବାରୁ ସମୟକ୍ରମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ହାନିକାରକ କୀଟ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ଏବଂ ନୂତନ କୀଟନାଶକ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ରାସାୟନିକ ସାର ଏବଂ କୀଟନାଶକ ଜମିରେ ପ୍ରୟୋଗ ହେବା ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ତିକା ତାର ଔଜ୍ୱାଲ୍ୟତା ହରାଇବାକୁ ବସିଲାଣି । ଦିନକୁ ଦିନ ମୃତ୍ତିକା କ୍ଷୟ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜଳ ସ୍ରୋତରେ ପ୍ରଭାହିତ ହୋଇ ପାଖ କେନାଲ କିମ୍ବା ନିକଟସ୍ଥ ଜଳାଶୟରେ ମିଶି ଜଳଜ ପ୍ରାଣୀ ଏବଂ ଉଦ୍ଭିଦକୁ ହାନି ପହଞ୍ଚାଇଥାଏ । ଆଜିର ଦ୍ରାଷ୍ଟା ଗୋବର ଖତ ଅପେକ୍ଷା ରାସାୟନିକ ସାର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଦ୍ରାଷ୍ଟ ଜମିରେ ଯବକ୍ଷାରଜାନ ସାରର ବହୁଳ ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ତିକାର ଉର୍ବରତା ଧୀରେ ଧୀରେ ହ୍ରାସ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ମାଟି ଶକ୍ତ ବା କଠିନ ହୋଇଯାଏ ଫଳରେ ଏହାର ଜଳ ଧାରଣ କ୍ଷମତା ହ୍ରାସ ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗଛକୁ ପୋଷଣ ଯୋଗାଇବାର କ୍ଷମତା ହ୍ରାସ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅମଳ କମିବାରେ ଲାଗେ । ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୨୦୧୫ ମସିଆରେ ' ମୃତ୍ତିକା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପତ୍ର ' ମୃତ୍ତିକାରେ ଥିବା ଉପାଦାନ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶସ୍ୟ ବା ଫସଲ ପାଇଁ କେଉଁ ପୋଷଣର ଆବଶ୍ୟକ ରହିଛି ତା ବିଶୟରେ ସବିଶେଷ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାଏ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦ୍ରାଷ୍ଟା ତାର ଜମିରେ ଥିବା ପୋଷକର ପରିମାଣ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଫସଲ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ

ହେଉଥିବା ପୋଷାକ ଜାଣିବା ସହିତ ମାଟି କେଉଁ ଫସଲ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଅଟେ, ତା ବିଷୟରେ ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ପାଏ । ଯାହା ଫଳରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କମ୍ ହେବା ସହ ଅମଳ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ଏହି ଯୋଜନା କେବଳ କୃଷି ଛାତ୍ର ଓ କୃଷି ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କ ଭିତରେ ଅଦ୍ୟାବଧି ସୀମିତ ହିଁ ରହିଯାଇଛି । ଭାଗବନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ଅନୁସାରେ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମୃତ୍ତିକା ଦେଖା ଯାଏ , ଯଥା ବାଲିଆ, ଚୋରସା, ମଟାଳ ସବୁ ମୃତ୍ତିକାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନର କ୍ଷମତା ରହିଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହି ସବୁ ମୃତ୍ତିକା ତାର ଔଜ୍ଜ୍ୱଲ୍ୟତା ହାଇରବାକୁ ବସିଲାଣି । ମୃତ୍ତିକାର ରୂପରେଖ ବାଦଳି ଆମ୍ବୁୟ ଓ କ୍ଷ୍ୟରିୟ ମୃତ୍ତିକାରେ ପରିଣତ ହେଲାଣି । ଯଦି ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ଲାଗିରୁହେ ତେବେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବାକି ରହିଯାଇଥିବା ମୃତ୍ତିକା ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ ଓ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଖାଦ୍ୟର ଘୋର ଅଭାବ ପଡ଼ିବ ।

ମୃତ୍ତିକା ଓ ତାର ପରିବେଶକୁ ଆଗାମୀ ପିଢ଼ି ପାଇଁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାକୁ ହେଲେ ଜୈବିକ ଚାଷ ପଦ୍ଧତିକୁ ଆପଣେଇବାକୁ ହେବ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନ ହେଲେ ବି ସମନ୍ୱିତ ସାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସହ ଗୋବର ଖତ, ଜିଆ ଖତର ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ତିକା ପ୍ରଦୂଷଣ ଧୀରେ ଧୀରେ କମିବା ସହ ଉର୍ଦ୍ଧାରତାରେ ମଧ୍ୟ ସୁଧାର ଆସେ । ଜୈବିକ ଚାଷରେ ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଜିକା ଦିନରେ ଜୈବିକ ଶସ୍ୟ ଓ ପନିପରିବାର ବେଶ୍ ଚାହିଦା ରହିଛି ଗ୍ରାହକ ମାନେ ଉଚ୍ଚ ଦରରେ ମଧ୍ୟ କିଣୁଛନ୍ତୁଏଣୁ ଚାଷୀ ଭାଇ ଭଲ ଦୁଇ ପଇସା ଲାଭ ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରିବେ । ପରିଶେଷରେ କହିବାକୁ ଗଲେ

ମୃତ୍ତିକା ଆମ ପାଇଁ ବହୁତ କିଛି ନୁହେଁ ବରଂ ମୃତ୍ତିକା ହିଁ ଆମପାଇଁ ସବୁକିଛି । ପରିବେଶ ଓ ମୃତ୍ତିକା ପାଇଁ ହିଁ ଆମେ ବଞ୍ଚିତେ ଆମ ପାଇଁ ସେମାନେ ନୁହେଁ ବରଂ ମଣିଷ ନଥିଲେ ହୁଏ ତ ସେମାନେ ଆଜି ବହୁତ ଖୁସି ଆଉ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତେ । ଆସନ୍ତୁ ସଭିଏଁ ମିଳିମିଶି ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦର ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ଓ ଏହାର ବିକାଶ କରିବା । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଚାଷ ଜମି କେମିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିବ ସେ ଦିଗରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା , ଆମ ଆଗାମୀ ପିଢ଼ି ପାଇଁ ଏକ ସୁସ୍ଥ ଓ ସବୁଜିତ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ।

(ଫିଟର ବିଭାଗ , ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ)

କୃଷିଭିତ୍ତିକ ଯୋଜନା ଓ ରୂପାୟନ

ଓଡ଼ିଶା ଏକ କୃଷି ପ୍ରଧାନ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ରାଜ୍ୟର ଆର୍ଥିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧିରେ କୃଷିର ବଳିଷ୍ଠ ଅବଦାନ ରହିଛି । କୃଷି ଓ କୃଷିଜାତୀୟପଦାର୍ଥର ଉତ୍ପାଦନ ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟ ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥନୀତି ସହ ଆଜ୍ଞାଅଙ୍ଗୀ ଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ଶତକଡା ୨୬ ଭାଗ ଆୟ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଶତକଡା ୭୦ ଭାଗ ଲୋକ କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟ ସହ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ ବଜେଟରେ କୃଷି ପାଇଁ ସର୍ବାଧିକ ବ୍ୟୟ ବରାଦ ହେଉଛି ।

ଏଥି ସତ୍ତ୍ୱେ ଓଡ଼ିଶା ଆର୍ଥିକ ଅନଗ୍ରସର ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ପରିଗଣିତ ହେଉଛି । ଶତକଡା ୭୦ ଭାଗରୁ ଅଧିକ ଲୋକ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସୀମାରେଖା ତଳେ ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି । ଦୈନିକ ମୁଣ୍ଡ ପିଛା ଆୟ ଜାତୀୟ ହାର ଠାରୁ ଖୁବ କମ ରହିଛି । ଜାତୀୟ କୃଷି ନୀତି ୨୦୦୦ ପ୍ରଣୟନ ଦ୍ୱାରା କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ୪ ପ୍ରତିଶତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲକ୍ଷ ରଖାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ କେବଳ ୨.୩ ପ୍ରତିଶତ ହାସଲ କରାଯାଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ସରକାର କୃଷି ଓ କୃଷକର ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ ପଦକ୍ଷେପ ନେଉଛନ୍ତି । କେନ୍ଦ୍ର ଓ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଅନେକ ସଂସ୍ଥା, କୃଷି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ନିରନ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସମୟ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଲାଭଦାୟକ ଯୋଜନା ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଯୋଜନାର ପରିକଳ୍ପନା, ପ୍ରଣୟନ ଓ ବାସ୍ତବ ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ଅନ୍ତର ରହୁଛି । ଚାଷୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସୁବିଧା ପହଞ୍ଚିଲେ ମଧ୍ୟ ସଠିକ ଉପଯୋଗ ହୋଇପାରୁନାହିଁ । ଅନେକ ସମୟରେ ଚାଷୀମାନଙ୍କ ସଚେତନତା ଅଭାବ ହେତୁ ସରକାରୀ ସହାୟତା ପହଞ୍ଚିପାରୁନାହିଁ । ଏହି ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ସରକାରଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଓ ଯୋଜନା ବିଷୟରେ ସମ୍ୟକ ଧାରଣା ପ୍ରଦାନ କରିବା ମୋ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ବିଶ୍ୱଜିତ ମଲ୍ଲିକ
ଡ଼. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ
କୃଷି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ
ବିହାର

୧. କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର

ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରଥମ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର ୧୯୭୪ ମସିହାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତି ଜିଲ୍ଲାରେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ଉପରାଜ୍ୟରେ ୩୩ ଗୋଟି କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଦିବସରେ ସକାଳ ୧୦ ଘଟିକାରୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ୫ ଘଟିକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ସମୟରେ ଚାଷୀ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର ଯାଇ କୃଷି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିପାରିବ । କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ରରେ ପ୍ରତି ବିଷୟରେ ଜଣେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଅମଳକ୍ଷମ ମଞ୍ଜି, ଚାରା, ଜୈବିକ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ସହ କୃଷି ପଣ୍ଡିତ, ନୂତନ କୃଷି ଉପକରଣ ଓ ଯନ୍ତ୍ରପାତିର ପରୀକ୍ଷଣ ଏବଂ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ । ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଏହା କୃଷକମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱବଳାୟୀ ହେବା ନିମନ୍ତେପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ଯେପରି ଛତୁ ଚାଷ, ମହୁମାଛି ଚାଷ, ମାଛ ଚାଷ ଓ ପଶୁ ପାଳନ । ଏତଦ ବ୍ୟତୀତ ସରକାରୀ ଯୋଜନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚାଷୀଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଇଥାଏ ।

୨. କିସାନ କଲ୍ ସେଣ୍ଟର:

ରାଜ୍ୟ ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ୨୦୦୪

ମସିହାରୁ କିସାନ କଲ୍ ସେଣ୍ଟର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଚାଷୀ ମାଗଣା ମୋବାଇଲ୍ ନମ୍ବର ୧୮୦୦-୧୮୦-୧୫୫୧ ରେ କଲ୍ କରି ଚାଷ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିପାରିବେ । ଏହା ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳ ୬ ଘଟିକା ରୁ ରାତ୍ରି ୧୦ ଘଟିକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଏଠାରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ କୃଷି ବିଶେଷଜ୍ଞମାନେ ୪୮ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିଥାନ୍ତି ।

KISSAN CALL CENTRE
 1800 180 1551

୧. ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କିସାନ ଯୋଜନା:

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କିସାନ ସମ୍ମାନ ନିଧି ଯୋଜନା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୨୦୧୮ ମସିହାରେ ଲାଗୁକରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଯୋଜନାରେ ଦେଶର ୧୨ କୋଟି କ୍ଷୁଦ୍ର, ମଧ୍ୟମ ତଥା ୨ ହେକ୍ଟରରୁ କମ ଜମି ଥିବା ଚାଷୀଙ୍କୁ ବାର୍ଷିକ ତିନୋଟି କିଛିରେ ୬୦୦୦ ଟଙ୍କା ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଫଳରେ ନିମ୍ନ ଓ ମଧ୍ୟମ ବର୍ଗର ଚାଷୀ ଉପକୃତ ହୋଇପାରୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କିସାନ ସମ୍ମାନ ନିଧି ଯୋଜନା

2000

ପ୍ରଥମ କିସି

SOIL HEALTH CARD

Swasth Dhara, Khet Haraa

୨. ମୃତ୍ତିକା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କାର୍ଡ:

ଏହାକୁ (soil health card) ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ୨୦୧୫ ମସିହାରୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ଏହା ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି କାର୍ଡରେ ଚାଷ ଜମିର ସମସ୍ତ ବିବରଣୀ ସହ ଜମିରେ ଥିବା ସାର, ଖତ ଓ ଜୀବାକ ପଦାର୍ଥର ପରିମାଣ ରହିଥାଏ । ଚାଷୀ ଜମିର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ଯୋଗ୍ୟ ସାର ଓ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥାଏ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ତିକା ଉର୍ବର ରହିବା ସହ ଅଳ୍ପ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଫସଲ ଅମଳ ହୋଇଥାଏ ।

କିପରି କରିବେ ମୃତ୍ତିକା ପରୀକ୍ଷା:

ଚାଷୀ ଜମିର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ମୃତ୍ତିକା ସଂଗ୍ରହ କରି ଜିଲ୍ଲା ମୃତ୍ତିକା ପରୀକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ନେଇ ପରୀକ୍ଷା କରିପାରିବେ କିମ୍ବା ପ୍ରତି ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ମୃତ୍ତିକା ପରୀକ୍ଷଣ ଗାଡ଼ିରେ ମଧ୍ୟ ମାଟି ପରୀକ୍ଷା କରିପାରିବେ । ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଭୂଚିତ୍ରତନା ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ଏହାର ସଫଳ ରୂପାୟନ ନିମନ୍ତେକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।

୩. ଖାଦ୍ୟ ସୁରକ୍ଷା ଯୋଜନା:

ଜାତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ସୁରକ୍ଷା ଯୋଜନା ୨୦୧୩ ଅନୁସାରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଏହି ଯୋଜନାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ୨୦୧୮ ମସିହାରୁ ସରକାର ରାଜ୍ୟରେ ଆର୍ଥିକ ଅନଗ୍ରସର, ବିଧବା, ଅବିବାହିତ ମହିଳା, ଭିନ୍ନକ୍ଷମ, ଓ ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ବର୍ଗର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମାସିକ ତାଉଳ ଯୋଗାଇଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ଯୋଜନାରେ ଯୋଗ୍ୟ ପରିବାରକୁ ମୁଖ୍ୟପିଛା ୫ କି.ଗ୍ରା. ତାଉଳ, ପ୍ରତି କି.ଗ୍ରା. ୧ ଟଙ୍କାରେ ମିଳୁଛି । ଓଡ଼ିଶାର ମୋଟ ୨୫ ଲକ୍ଷ ହିତାଧିକାରୀ ଏହି ଯୋଜନାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ।

FOOD SUPPLIES & CONSUMER WELFARE DEPARTMENT
GOVERNMENT OF ODISHA

e ବିତରଣ Odisha
Bitaran Odisha

୪. ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଫସଲ ବୀମା ଯୋଜନା:

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଫସଲ ବୀମା ଯୋଜନା ୨୦୧୬ ମସିହାରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଛି । ଏହି ଯୋଜନାରେ ଚାଷୀ ନିଜ ଫସଲର ବୀମା କରାଇପାରିବେ । ଖରିଫ ଫସଲ ପାଇଁ ୨%, ରବି ଫସଲ ପାଇଁ ୧.୫% ଓ ତୈଳ ଜାତୀୟ ଫସଲ ପାଇଁ ୫% ବୀମା ରାଶି ଚାଷୀଙ୍କୁ ଜମା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଅବଶିଷ୍ଟ ଜମା ରାଶି କେନ୍ଦ୍ର ଓ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଭରଣ କରିବେ । ବୀମାଭୁକ୍ତ ଫସଲ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଯଥା ବନ୍ୟା, ବାତ୍ୟା, ମରୁଡ଼ି, କିମ୍ବା ନିଆରେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ବୀମା ସଂପ୍ଲା ସମସ୍ତ ଖର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଫସଲ ଅମଳ କରିବାର ୨ ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୀମା ବଳବତ୍ତର ରହିଥାଏ । ଏତଦ ବ୍ୟତୀତ ଚାଷୀମାନେ, ବୃକ୍ ଓ ଜିଲ୍ଲା ସ୍ତରରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ କୃଷି ସହାୟତା କେନ୍ଦ୍ର ଓ ପ୍ରତି ଗ୍ରାମରେ ଗାଁ ସାଥୀ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ କୃଷି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରାଥମିକ ସୂଚନା ପାଇପାରିବେ । ଚାଷୀ ମାନେ ସଚେତନ ହେଲେ ହିଁ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରର ଉନ୍ନତି ହୋଇପାରିବ ।

PMFBY
Pradhan Mantri Fasal Bima Yojna

କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନ

ଆଶା ଓ ସମ୍ଭାବନାର ନୂଆ ନାମ

ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମୟରେ କୃଷି ହିଁ ଜୀବିକା ନିର୍ବାହର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ମାଧ୍ୟମ ଭାବରେ ଉଭା ହୋଇଛି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଚାଷୀ ମାନେ ପାରମ୍ପରିକ ଚାଷକୁ ଛାଡ଼ି କେତେକ ଜୈବିକ ଚାଷ କରୁଛନ୍ତି ତ ଆଉ କେତେକ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ହୋଇ ବେଶ ଦି ପଇସା ଆୟ ବି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନ ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ନାମ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଏହି ସଂଗଠନ ଚାଷୀ ତଥା ସାଧାରଣ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବେଶ ସଫଳ ଭାବରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇପାରିଛି । ତେବେ ଏ କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନକୁ ନେଇ ଆମର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଲୋଚ୍ୟା ..

କୃଷି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବ୍ୟାପାର :

ଚାଷ ପାଇଁ ଫସଲ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅମଳର ଏକତ୍ରୀକରଣ , ସଂରକ୍ଷଣ,ପରିବହନ , ବିତରଣ ପରି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ କୃଷି ବ୍ୟାପାରରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ (ମଧ୍ୟସ୍ଥି , କୁଶଳୀ ଓ ଅଣକୁଶଳୀ ଶ୍ରମିକ) ଜୀବିକା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହାର ସୁପରିଚାଳନା କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉତ୍ପାଦ ଓ ଆୟ ବଢ଼ାଇଥାଏ ।

କୃଷକଙ୍କ ସମସ୍ୟା:

- ◆ କମ ଉତ୍ପାଦ / ଅମଳ ହୋଇଥିବା ଫସଲ
- ◆ ବଜାର ଓ ବଜାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଜ୍ଞତା
- ◆ ଅମଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଫସଲ ପରିଚାଳନା ପାଇଁ ଭିତ୍ତିଭୂମିର ଅଭାବ
- ◆ ଆର୍ଥିକ ସମସ୍ୟା ଓ ରଣ ସହଜରେ ନ ମିଳିବା
- ◆ ଶିକ୍ଷା ଓ ଆର୍ଥିକ ପଦ୍ଧତି ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିତ ନପାରିବା
- ◆ ସରକାରୀ ସହାୟତା ଓ ଯୋଜନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଜ୍ଞତା
- ◆ କମ୍ ଅମଳ ସହ ବଜାରରେ ବ୍ୟାପାରରେ ଅସୁବିଧା
- ◆ ଫସଲର ଗୁଣାତ୍ମକ ମାନ ହ୍ରାସ

ଦେଶର ୮୫% ଚାଷୀ କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ନାମମାତ୍ର ଏବଂ ଏବଂ ଦେଶର ମୋଟ ଚାଷ ଜମିର ୪୫% ଚାଷ କରିଥାନ୍ତି । ତେବେ ଏ ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟା ମୁଖ୍ୟତଃ ଏମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖାଯାଏ । ଏ ସମସ୍ୟାରୁ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଓ ମହାଜନ ମାନଙ୍କର ସହାୟତା ନିଅନ୍ତି । ଆଜି ମଧ୍ୟ ଦେଶରେ ମଣ୍ଡି ମାନଙ୍କରେ ଏହି ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଯୋଗୁଁ ଚାଷୀ ମାନେ ଠକାମିର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ସମସ୍ୟାର ଏକ ସଫଳ, ସମାଧାନ ହୋଇପାରେ କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନ ।

କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନ କଣ :

କୃଷି ଓ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ କ୍ଷେତ୍ରର ଧନ୍ୟାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନ ଗଠନ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହାର ସରକାରୀ ପଂଜିକରଣ ଓ ଆଇନଗତ ପରିଚାଳନା କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ ୫୦%ରୁ ଅଧିକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ନାମମାତ୍ର ଚାଷୀ ରହିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ରହିଛି । କେଉଁ ମାନେ ଗଢ଼ି ପାରିବେ :

- ◆ ଯେକୌଣସି ୧୦ଜଣ କୃଷକ ବା ଅଣକୃଷକ ବ୍ୟକ୍ତି
- ◆ କୃଷକ କ୍ଲବ
- ◆ ସ୍ୱୟଂ ସହାୟକ ଗୋଷ୍ଠୀ
- ◆ ଆଗ୍ରହୀ କୃଷକ ଗୋଷ୍ଠୀ
- ◆ କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନ

ଏଥିପାଇଁ ଜିଲା ସ୍ତରୀୟ କୃଷକ ସମବାୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଭେଟି ଆବେଦନ କରିବାକୁ ହେବ ।

କିପରି ଲାଭ ପାଇପାରିବେ :

ସାଂଗଠନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପରିଚାଳନା ବଳ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସୂଚାରୁ ରୂପେ କରାଯାଇପାରିବ । ସଂଗଠନ ଦ୍ୱାରା ବଡ଼ ଧରଣର ନିବେଶ କରିବା ସମ୍ଭବପର ହେବ(ବିହନସାର, କୀଟନାଶକ, ଯନ୍ତ୍ରପାତି) । ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତିକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ଅଧିକ ଅମଳ ପାଇପାରିବେ । ଅମଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଫସଲ ପରିଚାଳନା କିମ୍ବା ଗୁଣାତ୍ମକ ବୃଦ୍ଧି କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇପାରିବ । ବଜାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସୂଚନାକୁ ସାଂଜଠନିକ ସ୍ତରରେ ଜାଣିହେବଏବଂ ତାହା ଅନୁଯାୟୀ ଉଚିତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରିବ । ଏହା ସହ ଅଧିକ ପରିମାଣର ଫସଲକୁ ନେଇ ବଡ଼ ବ୍ୟାପାରୀ ସଂଘ, ଆଗ୍ରୋ ପ୍ରୋସେସର ମାନଙ୍କ ସହ ଚୁକ୍ତି ମୂଳକ ଚାଷ କରାଯାଇପାରିବ ଯାହାକୁ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟ ଫାର୍ମିଂ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ଏହି ପରି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଂଗଠନିକ ଉପାୟରେ ହେଲେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ନାମମାତ୍ର ଚାଷୀ ମାନେ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଦକ୍ଷତାର ସହ କାମ କରିପାରିବେ । ବ୍ୟାପରରେ ଲାଭ କିମ୍ବା କ୍ଷତି ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ ବହନ କରିବା ଦ୍ୱାରା , ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚାଷୀଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ଧାନ ବିହନ ଚାଷ , ମକା ଚାଷ , କୁକୁଡ଼ାଚାଷ , ଦୁଗ୍ଧ ଉତ୍ପାଦନ କିମ୍ବା ପରିବା ଚାଷ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ କୃଷକ ଉତ୍ପାଦକ ସଂଗଠନ ସଫଳତାର ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ।

ଜଗଦାନନ୍ଦ ପ୍ରଧାନ
(କୃଷି ସ୍ନାତକ , ସେଠୁରିଆନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ)

Alarming Effects of Soil Pollution

D. SHUVAM & RIVU SENGUPTA
Msc Ag(First year)
Department of soil science and
Agricultural Chemistry, IAS, SOA

The importance and contribution of agriculture to our sustenance is something that everyone knows but very few want to acknowledge. There is a saying “If agriculture goes wrong nothing can go right in the country” and this saying has proved itself right over and over again. Ability to grow crops by the prehistoric man was the crucial step towards domestication. Growing your own food can be termed as the highest level of independency one can garner. Civilisations and dynasties are made or destroyed over agriculture it is our food source. The human population can live without luxury but survival without food is impossible. This makes farming not only an activity but also a responsibility. But in our search for wealth and power we forgot the core of our survival and the farmer who provided us with our life source was left destitute. The pages of world history are filled with the pain and the torture that the farming community had to face in the period of war and industrialisation. Though their contribution remained the highest but they were taken for granted.

Taking into consideration our Indian society, agriculture has been imbedded in our culture and golden history. Our lands were always rich and our farmers always dedicated to it. It was our exotic crops and sustainable growth that attracted numerous invasions. The British derived a numerous revenue by trading our indigo and cotton with the world market. Slowly the farming community started to be exploited and with it the morale of the country decreased. After independence food scarcity became a major issues. A country’s population can never achieve real freedom if they have to depend on others for food. This lead to the green revolution in the 1970s. But by then Indian society was already in the grasps in the hunger of wealth and power. The green revolution could only be successful due to the backbreaking hard work of our farmers.

Now a days Soil pollution is a major challenge for all of us . In the recent scenario we can see the drastic soil pollution in our country. The fertile land has become grainless. It is due to humans need and interest.

Soil pollution has gradually become a major challenge that we need to overcome for establishing a healthy environment. Soil pollution can be natural or due to human activity. However, it mostly boils down to the activities of the human that causes the majority of soil pollution such as heavy industries or pesticides in agriculture. The harmful effect of DDT and other chemicals led to the introduction of less persistent organic and more-biodegradable substance such as carbamates and organophosphates . However these chemicals act as harmful toxins for nerves , hence dengerous to human. Excessive use of irorganic nitrogen fertilizer leads to acidification of soil and contaminate the agriculture soil . The incorrect way of chemical waste disposal from different types of industries can cause contamination of soil. Poor irrigation methods increase the soil salinity . Moreover excess watering , improper maintenance of canals, lack of crop rotation decrease the quality of soil . Disposal of plastic, cans and other solid waste falls into the category of soil pollution. Soil influences human health in a variety of ways With human health being linked to the health of the soil. It will increase the exposure to toxic and harmful chemicals thus increasing health threats to people living nearby and on the degraded land. Living , working or playing in the contaminated soil can lead to respiratory disease, skin desease and other diseases. Moreover it can cause other health problem. Soil has a profound effect on the health and well- being of humans. Depending upon the condition of the given soil and the interactions of interest .

Measures for soil pollution -

Use of correct farming techniques , recycling of waste before disposal , proper disposal method of household and industrial waste , use of organic fertilizers instead of chemical fertilizers and pesticides, community education and awareness , proper maintenance of sewage system . Therefore , it is essential for industries, individual and businesses to understand the importance of soil and prevent soil pollution and stop the devastation caused to plant and animal life. Without being aware we harm our own environment . Thus it is very important to educate people around you the importance of environment if the are not aware.

AIASA- fostering The National bonds in Agriculture

AIASA is a professional organization of present and former students in the field of Agriculture, Veterinary, Dairy, Horticulture, Fisheries, Forestry, Home Science, Sericulture, ABM and other allied sciences, registered under Societies Registration Act 1860. The Association was formally launched on 10th May, 2011 by the then Hon'ble Union Minister of State for Agriculture during the All India Convention on Agricultural Administrative Reforms and the website was launched by the Hon'ble Union Minister of Agriculture on the occasion of 87th ICAR Foundation Day on 25th-26th July, 2015 at Patna, Bihar. The Society was registered on 1st Dec. 2011 under the Societies Registration Act 1860, with the approval of Ministry of Agriculture, ICAR and Ministry of Consumer Affairs by having all India jurisdiction. Down the course of time, the drift between the technical work force and bureaucracy has increased abysmally harming the cause of farming sector and farmers at the national and state level. Policy making in agriculture has been largely limited to subsidies and loan disbursement, with negligible component of science in it. AIASA envisions a common platform where Agriculturists/technocrats will work together for the Indian agriculture with a "right person at right place" mode, to promote more application of science which is often left back. AIASA is established with the prime motto to bridge the drift and strengthen the voice of the agriculturalists, veterinarians, fishery experts and personnel of all allied fields at states, national and international levels. AIASA advocates for resolving the long pending issues of creation of the All India Cadre of "Indian Agriculture Service" for appointment of right person at the right place, establishment of Agriculture Council of India (ACI) for accreditation of agriculture Education and grant of professional status to agriculture sector at par with other professions for better job opportunities and career advancement of the personnel serving the primary sector. The Society is covered for exemption from Income Tax u/s 80G(5)(vi) vide Order no DEL-AE27111-19092016 dated 19.09.2016.

AIASA aims to promote National Integration, Patriotism and Communal Harmony, to foster a spirit of mutual help, goodwill, fellow feeling and a mutual contact among the members of the Association. To promote the social and cultural welfare of the members by encouraging the intellectual development of the members and provide an opportunity to the members to train themselves in the art of self government and group leadership. AIASA

focuses on the consciousness of the members regarding the aims and working of various national and international students / scientific / technical / educational / farmers organizations and to facilitate and foster the bond between the agriculture students and agriculture professionals namely teachers, scientists, agriculture officers and farmers. AIASA always tries to find out immediate solution for all such problems of the common interest of the members by meeting, discussion and making suggestions and other democratic ways to the concern authorities and act as a communicator to authorities / government. It also has done much hard work to make efforts for improving the job opportunities for agricultural students and impress upon the government for creation of all India Cadre of Indian Agriculture Service by having specialized cadre of Agriculture Research Service, Agriculture & Rural Development Service, Foreign Agriculture Service, Agriculture Inspection Service and Agriculture Education Service (or inclusion of Agriculture education in the proposed Indian Education Service). For highlighting the activities of the Association there is regular publication of News letters periodically/electronic media/website.

AIASA has its main vision as to foster the bond between 1 million agricultural students & professionals and to raise the voice for techno administrative agriculture reforms including creation of Indian Agricultural Services and advancement in agriculture by involvement of agriculturists in policy formulation and implementation. And its mission is to empower the youth in agriculture for development of agriculture and the nation. Every year AIASA organises many webinars, lead talks etc. It organises NYC every year with great success and large participation of students and professionals. The year 2021 is being celebrated as the 10 years of AIASA through a series of program under ELEVATE.

Sherya Gupta
National President, AIASA

THE FUTURE REFORM OF AGRICULTURE EXTENSION IN INDIA

Bidyadhar Maharana

**Consultant- Agriculture, NRM and
Livelihoods**

With 41.49% of total workforce of India employed in agriculture and contribution of the sector by 14.65% to GVA the role of agriculture in growth of Indian economy and overall development hardly needs any elaboration. However, this role needs to be re-oriented to meet the new challenges and to harness new opportunities which would require a shift in our approach and thinking towards agriculture from “pushing for incremental change” to “transformational change”. Agriculture has to meet three of the greatest challenges of the 21st century – sustaining food and nutrition security, adaptation and mitigation of climate change, and sustainable use of critical resources such as water, energy and land. While the nation wants higher agricultural growth and production, the farmers want higher profitability with minimum risk. Profitability is a function of higher productivity, reduction of cost of production, high value of produce and marketability.

India transitioned from a food deficit nation to a surplus one, the focus of policy has rightly shifted to surplus management from deficit management. To this end, successive government committees, task forces, reports have all made the same recommendations. Reforms in marketing have been complemented by a commitment to developing rural infrastructure. Government of India is committed to double the farmers’ income by 2022-23 over the base period of 2015-16 for which a 16-point action plan has been developed.

MISSING LINKS

Farmers are viewed only as job seekers and not as job makers even though agriculture as a sector remains the largest employer in the economy. Government’s key action points for agriculture covered aspects such as markets, credit, insurance, power, inputs, transport and logistics, infrastructure and investments. With the linking of agriculture with rural development one might even hope that closer integration of key schemes like the Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Scheme (MGNREGS) and the National Rural Livelihood Mission (NRLM) with agricultural programmes would be more productive. Historically, rural India has always been more than agriculture, and agrarian India has always gone beyond the rural to extend into commercial, social and political networks of exchange with urban centres of trade and administration. However, it is all too common for us to characterise the agrarian and rural as an exporter of bulk produce, unskilled bodies with little acknowledgement of the diverse ways in which agricultural surplus has also shaped industrial and urban trajectories across Indian regions. Indian agriculture continues to be dominated by low-tech farm practices, low level of mechanisation and relatively lower yielding cultivars compared to global level. Upgrading farming from low tech to high-tech (green house cultivation, poly houses, tissue culture, precision farming) will reduce average cost, raise farmers

income and address some scale disabilities. At the same time knowledge intensive practices like organic farming, ZBNF and sustainable agricultural farming practices would adapt to climate change and ensure resource conservation.

FUTURE REFORM NEEDED

It is true that there are significant reforms, especially in the domain of agricultural marketing and trade regulation that do not depend on the union budgetary outlays to gather momentum. But as long as our dominant assumptions about agriculture remain, Indian agriculture will not be able to mobilise the public vision, investment, knowledge resources, institutional capacities and partnerships it so deeply needs. All interventions like input and subsidy, infrastructure development, marketing reform will not achieve desired results unless they are supported by a robust extension and advisory system along with tenancy reform. The present extension systems have become pluralistic and the participation of the private sector in the provision of extension services has been increasing during the reform process as the extension systems become more demand-driven. The concentration of the new players in the extension provision has been primarily within the commercialized portion of the agriculture sector.

In the context of Indian agricultural production systems, role of agricultural extension is provision of relevant knowledge to meet the information needs of the farmers and ensuring such information reaches them in a timely manner lies at the crux of the reform efforts in Indian extension reform efforts. The orientation of the extension system in India is still largely centred on the production technology-related knowledge sharing. Yet there is great need for a holistic approach to sustainably develop the food systems that goes beyond production technologies. These sources of information tend to compete and create confusion among the farmers about the knowledge most appropriate in their context in their enterprises. In addition, the reforms that have been put in place have not been fully evaluated for their performance and have possible impacts on the income and livelihoods of the farmers. Agriculture Technology Management Agency (ATMA) is the extension platform at the district level which started with

introduction of NATP. It was thought that the major pitfalls of T&V System of Extension implemented for 20 years from 1977 to 1997 would be addressed by ATMA system of extension. But various studies on performance assessment of ATMA suggest that further extension reform is needed. ATMA alone cannot be counted on to fully meet the demands for information and advisory services of the marginal, smallholders, women farmers, and farmers in remote areas as it has not been able to attract private sector and NGOs to work together to achieve common goals. Extension workers are still seen as technology transferring group that do not go beyond the problems of technology. Investments in developing their skills are needed to help them provide wide range of activities that can provide holistic set of advisory services.

The REF linkage is still weak. Agri-clinics, wherever established, have not been fully successful in sustaining their roles. Most of them will require additional support for enabling them to function as financially viable units. Extension reforms have done little to improve the quality of services provided by the private dealers. Farmers group in ATMA could play this role to keep them more accountable. ATMA approach has an opportunity to bring out farm level innovations and problems solving to benefit large groups of farmers in the districts and the state. However, ATMA remains top-down to take advantages of such innovations and many programmes are given as additional burden to ATMA which requires unproductive paper works. There is a need for a relook at the multiple schemes implemented by various line departments and to integrate them in a way to provide one-stop solution to farmer's challenges at the village level. The State Agricultural Management, Extension and Training Institute (SAMEI) needs to be held accountable for their contribution to capacity building for extension reforms. But now they are overloaded with other activities as State Nodal Agency. Digital literacy in agriculture can provide much of the solutions.

Finally the development of future reforms measures and implementation crucially depend on the innovations in extension education curriculum. A revamp of the agricultural education both in terms of curriculum and methods of learning is badly needed with digital literacy.

The Dynamic Deepak Goyal
 “Workaholics are addicted
 to an activity,
 super-achievers are
 committed to results.”

Success indeed comes to those who dare and act, which is completely relevant in the case of Mr. Deepak Goyal (Director of Imperial College). He is a man with a lot of vision and aim. In his premises, he has wielded 9 acres of land for farm and planting different varieties of flora. He has cultivated the plants like tomatoes, sunflower, and other plants. The main interesting fact is all the inputs and fertilizers he has used are eco-friendly. More than 100 trees are present which serve as a resting and nesting place for a wide variety of birds .

Another beautiful fact is that a big area of sunflower crop serves as the feed for more than 100 parrots in the college premises. Students of the college are actively participating in the upliftment of the farm and intensifying it. They all try to spend some quality time in taking care of the plant and

increasing their population.

The man with the great initiative has also won award for best eco-friendly college in the district of Bargarh. Recently he has increased the cropping of sunflower as farmers who are cultivating at the backside of the college are facing problems as parrots are also trying to feed on their crops. So in order to nourish them properly he has increased the number of plants. As the soil isn't much fertile it becomes challenging for him, but by his perseverance he has proved that not only farmers we common people can also do cultivation.

From the team of Shyamala Subarna, we congratulate Mr. Deepak sir for his great work. We hope in the future he will bring more changes to his college and one day he will be highly recognised at all levels.

**Interview taken
 Mr Nirad baran Dalai,Feature Team**

The Agriculture Brain drain

**Author: Raja Sahoo,
Bhubaneswar**

What is Agriculture?

Before diving into the definition, let's be very clear, Agriculture is not just related with plants and crop stuffs. We will watch out how it shapes the Modern Civilization.

Agriculture is more than a Science of Farming practice & an Art of Food cultivation. This is the only process entire Human civilization is fortunate to decorate their plates with Food and are able to Live.

Why it is the Most Underrated Profession & not counted in the list of Professional studies?

We all know Engineers built the world, Doctor save the world but there are hidden Superhero who are ready to serve their blood sweat on the field so that we can get the food easily in time at any season and they are THE FARMERS. In Our country Agriculture and Farming Profession is only being persued by those who are either less educated or unable to get a job but probably the most underrated gives us the best strength.

The Major Problems being faced by a Farmer ?

Trending issues and search mostly past from a year going on in INDIA. Either it's Twitter Facebook or any form of Media this impact is getting huge. A new policy in 2020 was passed from government on the Agricultural Goods. This new policy states that Any Farmer in the country can sell their veggies or farm products outside APMC Mandis to whoever they want but this regulations leads to loss of Mandi fees and Commission. The Major Problems a Farmer face is He has no ability to decide their price and Unnecessary Seasonal Changes can wash off all the yearly Hard work. These drastic changes around a poor Farmer who erase our hunger either die out of hunger or attempt Suicides.

Why The Youth & Common Audience is not recognising this mega issue ?

: India's Agriculture is the country's most important agenda but who will carry forward this Food revolution. As per a data more than 1500 farmers give up farming everyday due to a certain most work & less paid job . There will be no next generation to hold up this Profession. 0.1 million Agricultural Graduates coming out every year , Even a majority of students who graduate from agricultural universities switch over to other professions. It is called the "great Indian agro brain drain". We need to stop this agro brain drain. There are many ways to enhance job opportunities for students of agriculture. For instance, the government needs to come up with schemes so that students are given a licence to market and supply fertilisers and pesticides. In doing so, farmers can get correct advice regarding the amount to be used for a particular crop. It is a pity that management students, and not students of agriculture, are recruited by institutions like the National Bank for Agriculture and Rural Development (NABARD).

This is the only Profession & Skills due to which we are able to order an Expensive dish at an Expensive Restaurant. The only way we can empower these more than 60% workforce (Farmers) is by Teaching them to become Farm Entrepreneurs. The Youth, Common Audience, The Govt must make a way either of Research or Agritech(Technology of Agriculture) connecting Agricultural heroes with the Market trends so that they too will have a reputation in this Social World.

ଓହିଁ ସାଥ ଓହିଁ ବାତ ମଗର ଏକ ନକ୍ସା ସୁରଓହାଡ଼

DHANTERES
DIWALI
OFFER

Mahesh Jewellery

100% BIS 916 Hallmark Showroom
GOLD || SILVER || DIMOND

High School Chhak, Basudevpur, Bhadrak, Odisha
Ph# 06784-271356, Mob# 9438320959

